

Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực

Contents

Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực	2
1. Chương 1 - Chê Ngự Em (1)	2
2. Chương 2 - Chê Ngự Em (2)	4
3. Chương 3 - Chê Ngự Em (3)	5
4. Chương 4 - Gặp Lại Anh Lần Nữa (1)	7
5. Chương 5 - Gặp Lại Anh Lần Nữa (2)	9
6. Chương 6 - Gặp Lại Anh Lần Nữa (3)	11
7. Chương 7 - Bắt Đầu Nghi Ngờ	13
8. Chương 8 - Xóa Bỏ Nghi Ngờ	15
9. Chương 9 - Bị Sốt	17
10. Chương 10 - Kết Hôn	19
11. Chương 11 - Ai Đó Đang Ghen (1)	22
12. Chương 12 - Ai Đó Đang Ghen (2)	23
13. Chương 13 - Buổi Đi Chơi?	25
14. Chương 14 - Trừng Phạt Em (1)	26
15. Chương 15 - Anh Là Đồ Biến Thái	28
16. Chương 16 - Gặp Nguy Hiểm (1)	30
17. Chương 17 - Gặp Nguy Hiểm (2)	32
18. Chương 18 - Thoát Khỏi Nạn Kiếp	34
19. Chương 19 - Đáp Trả (1)	36
20. Chương 20 - Đáp Trả (2)	38
21. Chương 21 - Đêm Nóng Bỏng	40
22. Chương 22 - Đàn Ông Đều Giống Nhau?!	42
23. Chương 23 - Thân Phận Của L	43
24. Chương 24 - Chị Em Tốt	45
25. Chương 25 - Ghen Một Lần Nữa	48
26. Chương 26 - Lời Thỏ Lộ	50
27. Chương 27 - Trừng Phạt Em (2)	52
28. Chương 28 - Trừng Phạt Em (3)	53
29. Chương 29 - Tổn Thương	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31 - Không Cần Phải Ghen (1)	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33 - Ai Dạy Em Thế Hả?	61
34. Chương 34 - Phụ Nữ Vùng Lên	63
35. Chương 35 - Em Muốn Chết Sao? (1)	64
36. Chương 36 - Lật Kèo	66
37. Chương 37 - Cho Anh Một Cơ Hội	68
38. Chương 38 - Đuổi Người	70
39. Chương 39 - Thỏa Thuận Lại Hợp Đồng (1)	72
40. Chương 40 - Thỏa Thuận Lại Hợp Đồng (2)	73
41. Chương 41 - Chạy Không Thoát	75

42. Chương 42 - Anh Đưa Tôi Đi Đâu?	77
43. Chương 43 - Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (1)	79
44. Chương 44 - Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (2)	80
45. Chương 45 - Bạn Của Tôi	82
46. Chương 46 - Em Dám Kích Thích Tôi?	83
47. Chương 47 - Chơi Trò Chơi	85
48. Chương 48 - Triều Miên Bất Tận (1)	87
49. Chương 49 - Triều Miên Bất Tận (2)	89
50. Chương 50 - Chơi Xấu	90

Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực

Giới thiệu

Trích đoạn: Tại căn phòng chủ tịch sang trọng và rộng lớn, nơi cao nhất trong tòa nhà cao chót vót gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-ai-va-quyen-luc>

1. Chương 1 - Chế Ngự Em (1)

Thể loại này không phải thứ mình vẫn hay viết, nhưng cũng thử đột phá bản thân vậy, ở một nơi khác ^^

Tác giả : Linhlinhpenny

Nhân vật chính :Hoàng Phong, Đông Nghi

Thể loại : Lãng mạn, kịch tính, 18+

Note: không chuyển ver nha mn ^^

Chương 1

Tại căn phòng chủ tịch sang trọng và rộng lớn, nơi cao nhất trong tòa nhà cao chót vót giữa trung tâm thành phố lộng lẫy, Đông Nghi, chủ tịch mới tiền nhiệm tập đoàn X sững người khi đang ngồi trên bàn làm việc của mình, thần thái có chút sững sốt với sự “đột nhập” của một người đàn ông lạ, cô không biết anh đã vào phòng của mình từ khi nào và bằng cách nào, chỉ biết khi ngủ thiếp đi tỉnh dậy đã thấy người ấy ngồi ở ghế sofa phía trước, thư thả rót chai rượu vang trên bàn lên nhấp nháp, chờ đợi cô tỉnh dậy.

Người đàn ông khế nhếch môi khi phát hiện ra Đông Nghi đã thức giấc, trên khuôn mặt đàn ông là một chiếc mặt nạ đen bằng vải chỉ để lộ đôi mắt đen dài sắc sảo cùng làn môi mỏng cao ngạo, hoàn toàn không thể nhận diện được người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào.

Đông Nghi có dự cảm không lành, thế nhưng cô đã kịp điều chỉnh lại tâm thái lãnh đạm, những ngón tay chậm chậm di chuyển trên mặt bàn tìm đến chuông báo động ấn vào nhưng nó đã sớm bị vô hiệu hóa rồi, tình huống này đã có sự toan tính từ trước rồi sao?

Người đàn ông khẽ cười lần nữa, anh lắc nhẹ thứ chất lỏng sóng sánh trên tay mình, chậm rãi đứng dậy tiến tới chỗ Đông Nghi đang ngồi, đứng trước mặt cô, giọng nói nam tính trầm giọng cất.

“Có người muốn tôi phục vụ em đêm nay.”

Đông Nghi đầy mắt thoáng gọn, việc cô nhận được chiếc ghế chủ tịch này ắc hẳn đã đắc tội với không ít người, hơn nữa lại sắp kết hôn với chủ tịch tập đoàn đa quốc gia KT, nhất định càng thu hút sự chú ý của nhiều người hơn, bọn họ sẽ rất hả hê và đắc ý nếu thấy được hình ảnh của cô bị thân bại danh liệt, nhưng là ai thì nhất thời Đông Nghi chưa thể nghĩ ra.

“A...”-vì mãi tập trung suy nghĩ, Đông Nghi không nhận ra người đàn ông đã tiến gần hơn với mình, khoảng cách cực kỳ ngắn đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng cùng một chút mùi nồng đậm của rượu thoang thoang vào khứu giác của mình, đặc biệt nơi ngón tay suông dài chạm nhẹ lên má Đông Nghi vén đi lọn tóc đen nhánh sang một bên để có thể nhìn rõ hơn khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Đông Nghi vốn nổi tiếng là một người phụ nữ xinh đẹp và xuất chúng, tạo hóa ban tặng cho cô một vẻ đẹp hơn người khiến hoa lá đều phải ghen đua, tài năng lại càng khiến cho người khác cuốn hút, Đông Nghi chính là hoa hồng gai điển hình trong mắt của mọi người. Nhưng giờ phút này đây, tài năng của cô đều hoàn toàn bỏ đi khi nguy hiểm đang cận kề từng khắc, cô không biết đối phương là ai, càng không biết dụng ý thực sự của hắn nhưng có một thứ cô chắc chắn được, đêm nay cô là lãnh ít dữ nhiều rồi.

Một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo kéo cơ thể Đông Nghi ép sát vào lồng ngực rắn chắc, chặt chẽ kết dính không cho cô có cơ hội kháng cự, toàn thân cô trong nháy mắt cứng đờ, muốn phản kháng nhưng vốn không thể có cơ hội, cho dù không dùng não cũng biết sức lực của cô không thể bì được người đàn ông này, nhưng cô cũng không thể không làm gì được.

Nhìn nét mặt bức bối cố gắng áp chế lại, ánh mắt có điểm kích động của Đông Nghi càng khiến người đàn ông thích thú, không báo trước, anh ngửa cổ uống hết số rượu trong ly rồi rướn người tới khóa trụ đôi môi mím chặt, ép số chất lỏng nồng nàn theo đôi môi của mình truyền qua môi cô.

“Ừm...”

Đông Nghi khó chịu nhắm chặt mắt lại, cô không thể ngờ bản thân cũng có ngày hôm nay, bị một người xa lạ tự ý làm càn.

Tạm tách khỏi đôi môi còn vương chút rượu trôi ra ngoài, anh dùng ngón cái của mình nhẹ nhàng lau đi, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn vào khuôn mặt cô chăm chăm, tựa như muốn nhìn vào chỗ sâu nhất trong tâm hồn của cô lúc này, sau đó không nói lời nào tiếp tục hôn cô đến choáng váng.

“A... dừng lại đi...”

Đông Nghi bắt lực la lên khi môi anh tiến sang gặm nhấm vành tai nhạy cảm của mình, cảm giác ớn lạnh rùng mình khi bàn tay từ eo đã hạ xuống vùng bụng phẳng lì, trượt xuống hạ bộ chui tọt thẳng vào quần tây chưa được cởi nút, bên trong còn được ngăn cách bởi một cái quần nhỏ mỏng manh, vài ngón tay khẽ nhịp trên nơi tư mật của cô, song lại dùng lực ấn vào thả ra.

Đông Nghi cũng người gồng mình, lần đầu tiên trong đời có người dám động chạm vào cơ thể của cô như thế, nhất thời không thể khống chế được, nhưng sâu thẳm trong nỗi căm phẫn cùng cực, đầu đó còn thấp thoáng một sự chấn động, kích thích len lõi trong từng tế bào của cô.

“Dừng lại đi...”

.
. .
.

TBC.

Vote và cmt ủng hộ au nhé ^^

2. Chương 2 - Chế Ngự Em (2)

Chương 2

Đáy mắt run sợ xám xịt tia xuống ly rượu vang rỗng đặt trên bàn, lẽ nào trong đó đã bị bỏ thuốc...

“Nói đi... bọn họ trả anh bao nhiêu để hại tôi... tôi sẽ trả gấp 5 lần... bỏ tôi ra...”-Nuốt khan, Đông Nghi cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng của mình thương thuyết với anh, cơ thể yếu ớt của cô đang bắt đầu nóng ran lên khó chịu, mặc khác người đàn ông này lại không an phận chút nào, cổ tình dày vò cơ thể bên dưới của cô để khơi gợi khoái cảm hèn mọn.

Bàn tay ma quái của anh chui tọt vào trong quần lót của cô, hai ngón tay ngang tâng tách hai cánh hoa lớn ra bên ngoài, dùng thêm đầu ngón tay se tròn nhụy đỏ hồng non mềm bên trong, kích thích thứ mật dịch sóng sánh tuôn trào ra ngoài mỗi lúc một nhiều hơn, lâu lâu ngón tay ấy lại cổ tình ấn mạnh xuống khiến cô run lên cầm cập, cả người ngã hoàn toàn vào sau ghế không còn sức lực kháng cự.

“Như thế này còn muốn tôi dừng lại sao? Em trả tiền để tôi phục vụ em tốt hơn à?”-giọng nói trầm khàn cũng nhuộm màu khát dục, anh thích thú ngắm nhìn khuôn mặt phỉếm hồng của cô, bây giờ cho dù trời có sập xuống cũng không ai có thể ngăn cản anh biến cô thành người phụ nữ của anh hết.

“Ân...”-Đông Nghi mím chặt môi, hai mắt bắt lực nhắm nghiền lại chịu đựng, chết tiệt, cứ thế này cô sẽ không chịu nổi nữa mất.

Làn môi mỏng một lần nữa đặt đến đôi môi bóng loáng đang cố mím chặt của cô tách ra để chiếc lưỡi không xương chui vào cắn phá, tìm đến vật tương thích với mình ra sức chế ngự, hòa quyện vào nhau, bàn tay bên dưới tạm rút ra cởi đi khuy quần trên người Đông Nghi kéo xuống, người đàn ông áp luôn vật cứng đang nhô ra bên dưới quần của mình cọ xát vào nơi thâm kín của cô, hơi thở nặng nề nhả ra qua từng cái hôn gấp gáp.

“Không... làm ơn...”-giọng nói run rẩy phản kháng nhưng nghe sao lại giống lời nói nỉ non mời gọi, kích thích khoái cảm đã dâng trào sôi sục trong người anh.

Cảm thấy tư thế này không được thuận tiện và thoải mái, anh luyên tiết tạm buông tha cho cô, vòng tay nhắc bóng Đông Nghi khỏi ghế tiến tới phía sau bức tường, như một người thân thuộc mọi ngóc ngách của căn phòng, anh dễ dàng tìm ra mật đạo bấm nút, chỉ trong tích tắc cánh cửa phòng đã mở ra, bên trong là một căn phòng khác được trang bày giống kiểu phòng ngủ với chiếc giường king size sang trọng. Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm ngay giữa giường, ánh mắt mê đắm nhìn cô đang phóng túng ngựa cổ lên thở dốc, dưới ánh đèn mờ ảo của phòng, cơ thể thoát ần thoát hiện của Đông Nghi hiện lên trước mắt anh càng thêm phần cuốn hút khó cưỡng lại được.

“Em đẹp lắm!”

Dưới ánh mắt kia, cô cảm thấy toàn thân mình hoàn toàn trần trụi, đem thứ yếu đuối nhất lồ lộ bày ra trước mắt anh. Như thế này không đúng chút nào, là do thuốc đã làm cho lý trí của cô bị méo mó, cô không hề tồn tại điểm hứng thú nào với con người này cả, là không muốn tiếp tục, thế nhưng cơ thể phản chủ lại ưỡn cong lên nghênh đón, muốn có được nhiều hơn nữa.

“Ân... khó chịu quá...”

Người đàn ông cười nhẹ, đôi mắt tham lam quét lần cuối dung nhan xinh đẹp của Đông Nghi, mặc kệ là phản ứng gì đi nữa thì chỉ cần là cô, anh đều thích.

Đầu lưỡi không xương linh hoạt xông thẳng vào, xâm nhập vào trong khoang miệng áp áp mềm mại, nhẹ nhàng quấn lấy chiếc lưỡi của cô, liếm từng chút một, quấn lấy đầu lưỡi ngây ngô của cô, mút lấy hương vị ngọt ngào của cô, thỉnh thoảng ngậm lấy môi dưới của cô khê cắn. Nụ hôn của anh, ôn nhu mà không nóng nảy đi vào, khiêu khích cô, làm cho cô chậm rãi chìm vào mê mị, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn, đúng hay sai, thích hay không thích, lúc này đối với cô mà nói tất cả đều rất xa xôi.

Nụ hôn của anh càng lúc càng sâu, cái lưỡi linh hoạt lại bá đạo, hôn giống như muốn hút đi toàn bộ dưỡng khí của cô, mãi cho đến cô sắp không thở nổi, anh mới chậm rãi buông cô ra.

Bàn tay đang đặt trên thắt lưng của cô từ từ di chuyển lên trên xoa nắn bộ ngực đầy đặn ra sức nhào nặn, những thứ không cần thiết nhanh chóng bị bàn tay rắn chắc cởi bỏ quăng đi, anh tiếp tục tùy ý xoa bóp, cảm giác lạ lẫm làm cho sâu thẳm bên trong cơ thể Đông Nghi trỗi lên cảm xúc lạ như bị điện giật, kích thích thêm cơn hứng tình đang nung nấu không ngừng bên trong người cô hiện tại.

“Hức... làm ơn...”

Dù dục vọng đã tràn lên đỉnh điểm nhưng nhất thời nhìn bộ dạng khấn trương của cô khiến anh muốn chơi đùa một chút, lấy tay vuốt nhẹ nơi tư mật run rẩy bên dưới, lời nói trầm khàn thốt lên: “Nói xem, là muốn tôi phục vụ em có phải không?”

Đông Nghi thở gấp, đáy mắt chớp nhẹ một cái bên trong đã ẩn lên dòng nước lấp lánh chực trào trên khóe mi, cô không cam tâm nhưng cơ thể của cô đang cực kỳ ham muốn được anh chạm vào, những ngón tay vô lực cố gắng vươn lên chạm vào chiếc mặt nạ bằng vải hồng tháo gỡ nó xuống nhưng hành động dễ bất bại này không thể làm khó được anh.

Người đàn ông thoáng một cái đã ngồi bật dậy khóa luôn hai tay Đông Nghi trói chặt lên đầu giường bằng thắt lưng của mình, khóe môi mỏng nhếch lên một đường tà ác: “Em đó, tôi đã muốn phục vụ em thật tốt vậy mà...”

“Tôi... không muốn...A”-Đông Nghi tròn mắt khi đột ngột hai chân bị người đàn ông dăng ra hết mức, nơi tư mật của người con gái phút chốc hiện ra một cách rõ ràng đập thẳng vào mắt anh không chút che giấu khiến cô vừa xấu hổ vừa căm hận.

Bây giờ tư thế của Đông Nghi vô cùng câu dẫn bất cứ ai nhìn vào, không một nam nhân nào có thể cưỡng lại sức hút mãnh liệt này với cơ thể đang mời gọi mình như thế. Anh nín thở nhìn cảnh đẹp trước mắt, bộ ngực trong suốt không tì vết, trên đỉnh là hai đóa hoa đỏ bừng đang run rẩy chờ đợi mình thưởng thức. Cung tên bên dưới của anh đã sẵn sàng giương lên, chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ lập tức hành động.

“Đêm nay, em phải là của tôi...”

.
. .

TBC.

p/s: viết xong không dám đọc lại, có một sự hoa mắt nhẹ ở đây.

3. Chương 3 - Chế Ngự Em (3)

Chương 3

Đầu lưỡi nóng rực đảo qua gò ngực xinh đẹp của cô, lại ngậm lấy đầu ngực tham lam nặng nề bú mút, cắn nhẹ, thay phiên đem hai đầu ngực đỏ bừng mút đến sáng bóng trơn ướt, trên ngực mềm mại trắng nõn lưu lại dấu tay ửng hồng của anh.

“Ân.....” - Chưa từng bị đối xử càn rỡ thế này, cô ngây ngô hoàn toàn chống đỡ không được kích tình như vậy, những ngón tay bầu chặt vào nhau tựa quây làm cho vết xước trên tay nổi lên rõ rệt hơn.

“Khó chịu quá...”

Anh hài lòng cong lên khóe môi, biết cô đối với khiêu khích của anh sinh ra phản ứng, làm anh vô cùng sung sướng. Dù rằng cơ thể vẫn còn một chút bài xích yếu ớt, nhưng với anh mà nói cũng không hề hấn

gì. Anh quỳ xuống, đem một chân của cô nâng tới trên vai, nhụy hoa non nớt ướt át phần hồng cứ như vậy trần trụi hiện ra trước mắt anh.

Hai cánh hoa hồng nhạt gắt gao mấp máy, ẩm ướt bóng loáng đặc biệt mê hoặc lòng người, yết hầu của anh khẽ lặn nhẹ một cái, đôi môi nóng rực liên tục tiếp vùi sâu vào bên trong, như tìm được nguồn nước tươi mát tận tình uống cạn.

“A...”-bên dưới truyền tới kích thích mãnh liệt làm cho toàn thân Đông Nghi rung mình, da gà nổi hết lên ngoài da, loại cảm giác này quá cuồng nhiệt, quá nồng nàn rồi, cô không thể chịu nổi nữa.

Bờ môi của anh bao trùm nụ hoa xấu hổ của cô, đầu lưỡi chơi đùa liếm láp xung quanh, sau nhiều lần di chuyển, dùng sức hút lấy mãnh liệt, làm cho cô không chịu được ưỡn cong người bật lên tiếng rên khẽ.

“Nhanh lên đi...”

“Em đang cầu xin tôi phải không?”

“Àn... phải... tôi khó chịu quá...”-đôi mắt mong nước mơ màng nhắm lại, dòng chất lỏng trong suốt như pha lê theo mi mắt rơi ra bên ngoài, giờ phút này Đông Nghi đã vứt bỏ tất cả sự tự tôn của mình, cơ thể của cô đang biểu tình kịch liệt, kêu gọi hãy lấp đầy bên trong.

“Ngoan lắm!”-ngón tay anh tìm đến hoa huyết, tách ra đóa hoa không ngừng khép kín, đem nó mở rộng ra để anh được tận tình chăm sóc.

Cảm giác được vách tường của cô đang co rút lại, ngón tay đang vờn trên viên ngọc sưng đỏ tụ huyết, dùng sức kéo ra dày vò, răng nanh sắc nhọn cắn nhẹ lên cánh hoa non mềm, Đông Nghi trân mình gào lên.

“Dừng... dừng lại đi... hức hức...”

Sâu thẳm trong sự dày vò chính là cơn khoái cảm mãnh liệt đang ập tới không cách nào khống chế được, cô vô lực thả lỏng người, một đợt thủy dịch mạnh mẽ từ sâu trong cơ thể bắn ra bên ngoài, chạm tới đôi môi đang tham lam chờ sẵn ở đó.

“Rất tốt!”

Đôi mắt mê đắm ngẩng lên nhìn cô nở nụ cười ẩn ý, anh rướn người tới áp đôi môi của mình lên cánh môi đang hé mở của Đông Nghi, để cô cùng mình thưởng thức hương vị ngọt ngào vừa rồi.

“Ừm...”

Khuôn mặt phỉếm hồng với đôi mắt long lanh nước như cún con khiến anh không khỏi động lòng, anh buồn cười nhìn cô một hồi muốn thiếp đi, đầu có dễ dàng như vậy, mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Đông Nghi khẽ chúm môi khi ngón tay của anh chưa chịu buông tha cho cánh hoa đã sưng tấy của mình, lời nói yêu kiều nũng nịu cất lên: “Đau...”

Anh dường như đã nhận ra được điều gì đó, giọng nói trầm khàn mang theo chút sùng nịnh xoa dịu: “Sẽ hơi đau một chút, về sau không làm em thất vọng.”

Đông Nghi còn chưa kịp đáp trả đã nhìn thấy anh lòi trong quần ra côn thịt to lớn, đôi mắt có chút kinh hãi mở to lên, đối với cô mà nói nó thật sự quá lớn rồi.

“Không... nó lớn quá...”

Côn thịt của anh sau khi vừa gặp được vật tương thích liền vui mừng trương cứng lên, anh chậm rãi xâm nhập vào nơi tư mật của cô, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó chịu đựng, trong lòng nổi lên một trận đau xót, nhưng giờ phút này làm sao có thể dừng lại được nữa.

Nặng nề hô hấp, anh nhấp mạnh vào bên trong cô, côn thịt gắt gao bị bao lấy khiến toàn thân anh run rẩy. Sau cơn đau như xé toạt người, cơ thể Đông Nghi theo động tác nhịp nhàng của anh từ từ xoa dịu, nỗi thống khổ dần bị lấp đầy bằng cơn khoái cảm cùng cực, nơi giao nhau giữa hai cơ thể tràn ra một ít dịch màu đỏ, đánh dấu cho lần đầu tiên của người con gái đã bị lấy đi.

“A.....” Cô yêu kiều rên lên, cảm giác đã trải qua lúc trước lại đến lần nữa, lượng lớn mồ hôi theo làn da toát ra, ngón tay gắt gao nắm chặt vào nhau vẫn đang bị trói trên đầu giường, ngón chân đáng yêu cuộn lại.

Đông Nghi bị cao trào cuộn sóng đánh vào đến hoa mắt choáng váng, hơi thở gấp gấp theo từng nhịp thúc đẩy của anh phát ra tiếng rên ngày càng lớn hơn, khi cơn cao trào ập tới, đầu óc cô đã hoàn toàn mù mịt.

Anh mỉm cười hân hoan lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô, yêu thương vén lọn tóc xòa tán loạn ra sau tai. Đông Nghi vì quá mệt mỏi đã ngủ thiếp đi sau cơn mưa vừa rồi, mặc kệ anh vẫn còn ở đó ngăm nhìn cô thêm một lúc thật lâu. Động tác của anh rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng thuần thực, giúp cô lau đi hạ thân bên dưới, ánh mắt có chút kích động vui mừng khi nhìn lại vết đỏ lấm chấm trêngrap giường, từ giờ phút này cô đã là người phụ nữ của anh rồi.

“Ngoan, ngủ một giấc thật ngon nhé!”

.
. .
.

Mí mắt nặng trĩu chậm chạp mở ra, Đông Nghi lười biếng tỉnh dậy. Cô sực ngồi dậy, lúc này bên dưới truyền tới cảm giác đau râm ran, nói rõ cho cô biết chuyện đêm qua hoàn toàn không phải cơn ác mộng.

Đông Nghi nhìn xuống người mình, quần áo chỉnh tề, còn được đắp qua chăn bông mềm mại, căn phòng nhìn vào không hề có dấu tích của cuộc mây mưa tối qua, cô rất muốn huyền hoặc bản thân rằng đó chỉ là một giấc mơ, nhưng một lần nữa lại không thể khi điện thoại bên giường đổ chuông.

“Alo, em đã nhận được đoạn video của tôi chưa? Góc quay rất rõ có phải không?”

Đông Nghi mím môi, cô nhận ra giọng nói này, giọng nói cô sẽ không bao giờ quên được từ anh. Mí mắt khẽ giật khi mở đoạn video vừa xuất hiện trong điện thoại, bằng cách nào đó mà cảnh cô và anh quan hệ đều được quay rất sống động và rõ nét.

“Anh muốn gì?”-giọng nói âm lãnh cất lên khiến người khác phải run người, bây giờ Đông Nghi đang cực kỳ tức giận, cô sẽ không tha cho anh nếu gặp lại được.

.
. .
.

TBC.

Phù, cuối cùng cũng xong phần 1, hi hi. Bà con ủng hộ nhé ^^

4. Chương 4 - Gặp Lại Anh Lần Nữa (1)

Chương 4

Đông Nghi ngâm mình trong bồn tắm đến hơn nửa ngày, tâm trạng cực kỳ tồi tệ nhưng nét mặt thanh tú sắc sảo vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào. Cô cẩn nhẹ môi mình, cổ họng cứng nhắc nuốt xuống cảm giác uất ức, cô không thể khóc, và càng không muốn khóc. Lần đầu tiên trong đời, cơ thể xử nữ chưa một lần để cho nam nhân động vào lại bị một người đàn ông xa lạ không biết mặt mũi bừa bãi ngông cuồng động chạm, cướp đi lần đầu tiên của mình, nỗi nhục nhã và cảm phẫn này Đông Nghi không thể nào nuốt trôi được.

Đôi mắt u ám âm lãnh nhìn vào chiếc gương lớn trước mặt, cơ thể trần trụi với những vết tích chói mắt hiện ra trước mắt mình, những ngón tay thanh mảnh bên dưới nắm chặt vào nhau đến run rẩy. Trước nay chưa từng một ai dám đối xử với cô như vậy, còn dám quay lại đoạn video đó, gã đàn ông này gan cũng to

bằng trời rồi. Tốt nhất đừng để cô gặp lại, bằng không cô có chết nhất định cũng phải để hấn chết thật thê thảm.

Mặc một bộ âu phục công sở vào người, Đông Nghi chọn cho mình một cái khăn hợp màu quần lên cổ nhằm che đi vết hôn đỏ ửng bên trong. Dù như thế nào thì cô cũng không phải loại người nhu nhược bỏ mặc tất cả, càng bức bách, Đông Nghi quyết càng phải đương đầu, cho dù kẻ địch trong tối như thế nào, cho đến khi đối phương có hành động tiếp theo, cô sẽ án binh chờ đợi.

Ngồi trong nhà hàng sang trọng, xa hoa, hai con người được xem là trai tài gái sắc đang ở chung một chỗ với nhau thưởng thức buổi tối, người khác nhìn vào vẫn nghĩ họ rất hạnh phúc, nhưng đó chỉ là bề nổi của một tảng băng còn nhiều mặt chìm dưới mặt nước băng giá.

“Tuần sau chúng ta sẽ đi thử đồ cưới và chụp hình, lịch trình của em không vấn đề gì chứ?”-người đàn ông tên Hoàng Phong, chủ tịch tập đoàn KT với khuôn mặt khôi ngô điển trai, từng đường nét đều như bức tượng thạch điêu khắc hoàn mỹ, khí chất vương dã bức chết người khác đang thản nhiên lên tiếng, xem việc hệ trọng vừa nói như một việc rất hiển nhiên và bình thường.

Đông Nghi gật nhẹ đầu, cô nhấp một ngụm rượu nuốt xuống, dù sao cuộc hôn nhân này cũng chỉ là hôn nhân chính trị, cô và anh không tồn tại chút cảm xúc nào bên trong, cho nên cũng không cần xét nét những thứ vô bổ: “Không vấn đề.”

“Khi nào cưới về, em và tôi cùng nhau sang Hàn Quốc hưởng tuần trăng mật, bộ trưởng Lee nói rằng sẽ cho chúng ta một món quà, nó có lợi cho vị trí của em sau này.”

“Tôi biết rồi.”-Đông Nghi lau miệng, cô toan đứng lên kết thúc buổi gặp mặt nhạt nhẽo này nhưng đã bị bàn tay to lớn bao lấy bàn tay mình ghì xuống giữ lại.

“Ngồi thêm một chút đi, tôi biết em tối nay không còn lịch trình gì nữa, về sớm như vậy sẽ bị nghi ngờ đấy.”-ánh mắt âm lãnh lướt nhìn sang tên tay sai đang theo dõi hành tung của họ ở góc bàn gần cửa ra vào, nơi thuận tiện để quan sát mọi hành động của bọn họ. Đây là cách mà hai con người đơn điệu giống nhau vẫn đang trải qua, dù không nổi tiếng nhưng vẫn luôn chịu sự giám sát từ nhiều thế lực xung quanh.

Đông Nghi hiểu ý khê cười, cô cầm ly rượu của mình ngửa cổ uống cạn một hơi hết sạch, hôm nay tâm trạng của cô quả thật không tốt, ngồi ở đây cùng Hoàng Phong càng khiến cô suy nghĩ lung tung thôi.

Hoàng Phong khê nheo mắt nhìn sắc mặt nhợt nhạt dù đã phủ qua một lớp trang điểm nhẹ, thần thái của Đông Nghi xưa nay trong mắt người khác đều toát lên vẻ cao quý và kiêu kỳ, một chút khó gần, độc đoán, nhưng hôm nay lại điểm thêm một chút mệt mỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Anh bắt đầu quan tâm đến tôi từ bao giờ vậy?”

“Chúng ta sắp làm vợ chồng rồi, dù không phải thực sự cũng không thể sao?”

“Tốt nhất không cần.”-Đông Nghi chán nản đưa mắt nhìn vào nơi xa xăm trước mặt, tâm trí của cô vẫn còn quanh quẩn hình ảnh của đêm hoan ái tối qua, càng nghĩ lại càng hận đến run người. Gã đó rốt cuộc là ai, vì sao có thể ngang nhiên ra vào phòng của cô mà không bị phát hiện, sáng nay cô đã điều tra lại toàn bộ camera và CCTV trước cổng, không hề có chút bất thường nào cả, chẳng những thế tên đó còn biết được bên trong thư phòng có cả phòng ngủ, dù rằng đêm qua mơ mơ màng màng nhưng Đông Nghi vẫn còn chút ấn tượng về hành động của con người này.

Và còn một việc nữa, hấn đang nắm trong tay thóp của cô, vậy thì khi nào hấn sẽ có hành động tiếp theo, và mục đích đó là gì đây?

“Được rồi, chúng ta về thôi!”-giọng Hoàng Phong kéo Đông Nghi trở về với thực tại, nhìn người trước mặt tâm trí hoàn toàn không ở cùng một chỗ với mình, anh không ngốc đến nỗi không nhận ra.

“Tôi tự về được, anh không cần đưa tôi về, hôm nay tôi muốn được ở một mình.”

Hoàng Phong đồng ý với đề nghị của cô, anh cùng cô mỗi người mỗi hướng rời khỏi nhà hàng.

.

.

Đông Nghi bấm mật mã đi vào trong nhà của mình, bình thường cô sẽ đến thư phòng xem qua tài liệu một chút nhưng hôm nay cả người đều mệt mỏi, không còn khả năng tập trung làm việc, cô quyết định đi thẳng đến phòng ngủ. Vừa mở cửa bước vào, cả người Đông Nghi chợt cứng đờ khi một lực đạo đẩy mạnh cô ép sát vào vách tường, đôi môi nhắm thẳng đến khuôn miệng của cô hôn ngấu nghiến.

“Ừm...”-Đông Nghi thất kinh trợn tròn mắt.

Lại là gã đó...

TBC.

Lượt vote và cmt của các bạn là động lực to lớn để au tiếp tục viết tiếp ^^

5. Chương 5 - Gặp Lại Anh Lần Nữa (2)

Chương 5

Anh luyến tiếc tách khỏi đôi môi sưng đỏ khi biết cô đang cần có dưỡng khí, ngón tay sưng dài của anh đưa lên vén sợi tóc đen nhánh tán loạn rũ trên má cô sang một bên, ánh mắt say đắm ngắm nhìn khuôn mặt phiếm hồng của cô, dù là tức giận thì Đông Nghi vẫn rất xinh đẹp.

“Biến thái!”-lời nói cau khó thốt ra qua khuôn miệng nhỏ nhắn càng khiến anh thích thú, thế nhưng còn chưa kịp đáp lời, đáy mắt lướt nhanh xuống bàn tay bên dưới đang lồi trong túi xách ra vật gì đó, anh nhanh nhẹn khóa lấy cổ tay cô ngăn lại, lực đạo hơi mạnh làm cho Đông Nghi đau buốt phải buông thứ đang nắm trong tay ra.

“A... đau quá...”

“Tôi chỉ muốn đến thăm hỏi em thôi, có cần chào đón tôi nhiệt tình như vậy không?”-đôi mắt phượng hẹp dài khe nheo lại khi trông thấy súng phóng điện ló ra ngoài miệng túi, khóe môi mỏng kéo lên một đường nhỏ, xem ra cô đối với sự xuất hiện đêm qua của anh đã có sự cảnh giác, nhưng chỉ với nhiều đây làm sao muốn hạ gục được anh.

“Em đáng yêu thật đấy, tôi phải làm sao với em đây cô gái của tôi?”-anh nửa đùa nửa thật hỏi, anh nhắc bóng cơ thể nhẹ hẫng của cô đi đến giường, nhẹ nhàng đặt xuống, bàn tay to lớn tìm đến cái khăn trên cổ Đông Nghi tuột ra, để lộ những vết ngón đỏ ửng của đêm kích tình tối qua, đáy mắt liền truyền tới tia dục vọng nhỏ, cảm giác nhiệt huyết sôi trào trong người.

“Anh muốn gì?”-kiềm nén nỗi sợ hãi bị xâm phạm xuống, Đông Nghi quật cường nhìn lên khuôn mặt sau lớp mặt nạ, lãnh đạm hỏi.

Anh khẽ cười một lần nữa, đưa tay quét một đường từ xương hàm của cô tới khóe môi hơi hé mở, giọng nói trầm thấp lên tiếng: “Em nghĩ xem, một nam một nữ ở trong phòng thể này có thể muốn cái gì?”

“...”-Đông Nghi nuốt khan, nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn, cứ như thế này mãi không phải là cách, cô phải làm cái gì đó để ngăn chuyện hoang đường này lại: “Mục đích của anh, hãy nói ra đi!”

“Em nóng vội thật, tôi tốn nhiều công sức như vậy không phải để gây khó dễ cho em đâu, tôi cũng là người biết thương hoa tiếc ngọc mà.”-hơi thở nam tính nóng hổi phả vào vành tai nhạy cảm của cô thì thầm, cảm nhận được cái rùng mình của người bên dưới, anh hài lòng đưa lưỡi liếm một cái lên nơi mẫn cảm yêu thích của mình.

Bên tai nóng rát, Đông Nghi cố gắng áp chế tâm tình thẹn thùng của mình, duy trì khuôn mặt bình tĩnh: “Hãy nói chuyện đàng hoàng đi, đừng thử thách sức chịu đựng của tôi.”

Anh buồn cười nhìn khí chất quật cường của cô, lời lẽ này có thể thốt ra từ cái miệng của cô nàng đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm nên nói hay sao, dù vậy nó chỉ càng khiến anh hứng thú muốn dây dưa thêm: “Vậy nói xem em sẽ làm gì nếu tôi không toại nguyện em?”

“Àn...”-Đông Nghi nhú chặt mi tâm chịu đựng, cô không ngăn được bản thân phát ra tiếng rên khê khi ngón tay của anh đột ngột ấn mạnh lên nơi nữ tính của mình, cả người lập tức theo đó giật một cái.

Anh mê mẩn ngắm nhìn cô, trên khuôn mặt trái xoan phỉm hồng là sóng mũi cao thon nhọn, đôi mắt sâu nâu sẫm cuốn hút bất cứ ai nhìn vào, kết hợp hài hòa với khuôn miệng đỏ thắm anh đào, chiếc cằm nhọn cá tính rất hợp với tính khí kiêu kỳ của cô, mỗi lần nghiêng đầu đi né tránh ánh mắt của anh, trong cô càng đẹp đến mê người.

Anh mất tự chủ rướn tới gần hơn chạm nhẹ lên cánh môi mềm mại ẩm ướt mát, đêm nay mục đích chính không phải là muốn cùng cô phát sinh quan hệ, nhưng từ sau đêm hôm qua, cứ gặp cô như thế này anh lại không thể kiểm soát được tiểu huynh đệ đang cương cứng bên dưới mắt rồi.

“Em là tiểu hồ ly à?”

Đông Nghi bị dọa đến ngây người, cố xoay đầu né tránh làn môi nóng rực của anh, vô tình khiến nó áp lên chiếc cổ mẫn cảm của mình, cô thật sự không cam tâm, chẳng lẽ lại bị cùng một người xâm phạm đến tận hai lần.

“Anh còn dám đụng đến tôi, nhất định sẽ có kết cục không tốt đẹp đâu.”

Khuôn mặt đang vui sâu vào khe rãnh trên ngực cô, nghe lời hù dọa yêu kiều ấy làm anh thêm một trận cười thâm trong bụng, mi mắt nâng lên nhìn lại khuôn mặt căm hận của cô, anh quyết định tạm gác việc làm dang dở của mình lại: “Cơ thể của em có chỗ nào tôi chưa từng động chạm qua, đụng thêm một lần nữa cũng không sao hết.”

“Anh...”

Cô không biết gì về anh nhưng anh lại biết rất rõ về con người của cô, đã rất nhiều lần anh muốn được chạm vào cơ thể nữ thần này, được vuốt ve tôn thờ nó, ngay giây phút tuyệt vời đêm qua, anh sung sướng đến nỗi thét to trong tâm tưởng khi được trở thành người đàn ông của cô, giờ đây lại đang nhìn thấy bộ dạng tức giận hiềm hoi của nữ vương nhà ta, cõi lòng không khỏi có một trận kích động run rẩy. Anh đối với cô là yêu, mà bây giờ là không thể thiếu, anh biết rằng bản thân đã bị quán chặt với người phụ nữ này rồi.

“Em hãy tự vấn lòng mình đi, đêm qua em rõ ràng đã rất sung sướng cùng với tôi.”

“Câm miệng!”-cô uất ức đến đỏ bừng mặt, cảm xúc tối qua đơn giản chỉ là do tác dụng của thuốc, ngoài ra không hơn không kém.

Anh lần nữa rướn người thì thầm những lời quyến rũ bên tai cô: “Nói cho em biết nhé bé yêu, thuốc hôm qua rất nhẹ, cơ bản không thể kiểm soát được em đâu, là bản thân em tự nguyện quan hệ cùng tôi đó.”

“Bỉ ổi!”-Đông Nghi vung tay lên đập mạnh lên lồng ngực rắn chắc của anh, nhưng sức lực của cô nào làm đau được cơ thể cường tráng sung mãn của người đàn ông.

Anh vui vẻ nháy mắt với cô, lên tiếng trêu chọc: “Đêm nay tôi hứa với em sẽ không dùng thuốc, để em có thể xác nhận được chân thật cảm xúc của mình có chịu không?”

Đông Nghi mở to mắt kinh sợ, tai của cô ù đi vì lời lẽ thẳng thừng này, anh định cùng cô một đêm nữa sao?

.
. .
.

TBC.

6. Chương 6 - Gặp Lại Anh Lần Nữa (3)

Chương 6

Trong đáy mắt kích động lóe lên điểm sáng khi nhìn thấy bình hoa trên bàn gỗ cạnh giường, Đông Nghi không suy nghĩ liều mạng vươn tay ra chụp lấy định giáng xuống đầu anh, nhưng một lần nữa lại bị anh nắm được ý đồ ngăn lại, cổ tay kéo cao lên trên đầu giường trói lại bởi chiếc áo sơ mi của cô vừa bị anh xé toạt ra làm đôi dễ dàng.

“Á... buông tôi ra!”-tiếng thét thất thanh kêu lên giữa màn đêm tĩnh lặng, Đông Nghi vừa la xong đã mím chặt môi im lặng, cô nhớ rằng chính mình đã yêu cầu phòng ngủ được thiết kế cách âm với bên ngoài bởi vì cô là người rất khó ngủ, bây giờ thì hay rồi, cho dù có dùng hết sức bình sinh để hét cũng không ai nghe thấy.

Anh mỉm cười nhìn vẻ mặt khó coi đang chịu đựng của cô, yêu thương đặt nụ hôn sâu lên cánh môi mấp máy của cô.

Đông Nghi nhắm mắt lại ngăn không cho những giọt nước mắt sắp trào ra, mệt mỏi, cô đã quá mệt mỏi... Đông Nghi rốt cuộc vẫn trốn không thoát.

ROẠT

Những mảnh vải còn lại trên người cô cũng như chiếc áo sơ mi trắng bị xé rách không thương tiếc quăng vương vãi khắp nơi trên mặt đất. Cơ thể nữ thần yêu kiều phút chốc lại hiện ra trước mắt anh, xinh đẹp đến rung động lòng người, anh nhất thời không chịu được tự tay cởi nhanh âu phục trên người mình ném đi, anh ôm chặt eo cô, xoay người cô để có tư thế thuận tiện nhất, đôi môi lạnh băng bao phủ lên môi cô, cô vừa định tránh đi, thì một tay anh đã nâng gáy cô lên làm cho cô không thể quay mặt đi nơi khác, anh dùng lưỡi tách hai hàm răng của cô ra, đầu lưỡi dầy đưa càn quét, hút hết dưỡng khí trong miệng cô, cắn cắn đôi môi đang run lên của cô.

Lòng tự trọng của cô cũng như bộ quần áo rách nát trên người bị anh tàn phá đến không còn một mảnh, rồi lại giẫm đạp lên thật là thâm hiểm. Làn da anh lạnh như băng dán chặt lên da thịt ấm áp, mịn màng của Đông Nghi làm cho cô không thể tự chủ mà run rẩy, hai bàn tay nắm chặt lấy vào nhau đến lún móng, hốc mắt đỏ hoe lên lấp lánh nước.

Hai tay anh thô bạo đang rộng chân cô ra, môi vẫn điên cuồng dán chặt trên môi cô: “Đừng... hức hức...”

Hành động kích tình của anh đột ngột ngưng lại theo tiếng khóc nức nở của Đông Nghi, trái tim anh không phải sắt đá, nghe thấy tiếng khóc của người mình yêu thương đáy lòng không khỏi tê dại, xót xa.

Đông Nghi mà anh từng biết là một cô gái ngoan cường, bị ép cưỡng bức bởi một người không quen biết như vậy quả thật quá sức chịu đựng. Là anh đã quá nóng vội rồi. Bạc môi mỏng rời khỏi làn môi run rẩy trượt lên chạm nhẹ vào đôi mắt mọng nước, nhẹ nhàng hút đi dòng nước mắt mặn đắng nuốt vào.

Đông Nghi mãi một hồi lâu mới ý thức được chuyện gì đang diễn ra, anh là đang dụ dỗ yêu thương cô sao? Hành động này là có ý gì?

“Ấn...”-Đông Nghi chớp nhẹ mắt, đôi môi một lần nữa bị nuốt lấy nồng nàn hôn, nhưng nụ hôn lần này không mang theo chút dục vọng thô bạo nào, rất nhẹ nhàng chậm rãi, trong nhất thời, nó khơi gợi trong tâm tư cô một cảm xúc khác thường, là rung động ư?

Hơi thở nam tính phả ra ấm nóng hòa quyện cùng nụ hôn sâu lắng, chứa đựng sự yêu thương mê đắm của anh bên trong, cảm nhận được cơ thể của cô đã không còn gồng cứng bài xích như ban đầu, anh vui sướng đặt hai bàn tay to lớn bao lấy bầu ngực mềm mại của cô, tận tình nhào nặn.

“Ấn...”-Đông Nghi thở gấp, cổ họng khô khốc, cả người như bị điện giật rung lên một cái, loại cảm xúc khoái cảm này cô đã từng trải qua một lần nhưng luôn tự huyễn hoặc bản thân rằng đều do thuốc tạo ra, bây giờ Đông Nghi hoàn toàn không phân biệt được nữa rồi.

Nhìn thấy ánh mắt ướt át kiều diễm của cô, anh thích thú há miệng ra bao lấy một bên ngực, hai ngón tay nhiệt tình se lấy nhụy hoa đỏ hồng ở bên ngực còn lại, kích thích khoái cảm trong người cô dâng trào cuộn

cuộn, Đông Nghi vô thức ưỡng cong người để cho tiếp xúc giữa hai cơ thể được khít khao hơn.

“Em gái nhỏ, chỗ đó của em ướt hết rồi này.”-anh quét một đường nơi tư mật đã sóng sánh nước của cô lên trêu đùa, hai bộ phận nhạy cảm đang đặt cùng một chỗ với nhau, nhưng lần này anh đã kiềm nén lại dục vọng to lớn của mình, không tiến vào bên trong cô, chờ đợi mệnh lệnh của cô mới hành động.

Đông Nghi cảm giác khó chịu, bức bối cùng cực, cơ thể cần được lấp đầy đến ngứa ngáy, dù như thế thì một chút lý trí còn sót lại đã ngăn cô tản lờ đi thứ cảm xúc hèn mọn trong người: “Anh nói đi, bất cứ chuyện gì cũng được, buông tha cho tôi.”

Anh chau mày không hài lòng, sự hứng thú nhanh chóng thay thế bằng cảm giác không vui, rõ ràng cơ thể của cô đang muốn anh vì sao vẫn còn cứng đầu như vậy, người phụ nữ này có cần lý trí như vậy hay không?

“Vậy tôi cũng nói cho em biết một điều, tôi chỉ hứng thú với mỗi cơ thể em thôi, những thứ khác của em có, tôi đều không cần.”

“A...”-Đông Nghi mím chặt môi ngăn tiếng rên vụt ra khỏi miệng khi vật cứng của anh đang chơi đùa bên ngoài nơi nữ tính của mình, kích thích lên cánh hoa đang gắt gao mấp máy chờ đợi sự tiến công từ tiểu huynh đệ của anh.

“Em xem, cơ thể của em muốn tôi rồi này.”

Đông Nghi thực sự chịu đựng không nổi kiểu tra tấn như thế này, cơ thể vốn rất mẫn cảm của cô sớm đã biểu tình quyết liệt bên trong, bị sự hưng phấn sai khiến rồi.

“...”

Anh cọ xát nơi tư mật của hai người mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, đến nỗi không kiềm chế được tự rên khê lên một tiếng, phát hiện ra nơi tư mật bên dưới đang gắt gao co giật, biết rằng cô sắp sửa lên tới đỉnh, ác ý cố tình dừng toàn bộ động tác lại.

“Ừm...”-Đông Nghi đang cực kỳ khó chịu, khuôn mặt mê man kích tình bị hành động bốn cọt của anh làm cho đỏ hơn, cô khó chịu hơi ưỡng cong người lên cao: “Anh...”

“Tôi thế nào, ngay cả muốn tôi phục vụ cho em cũng không nói được mà, vậy thì chịu đựng đi cô bé.”-anh vờ lấy vờ cô, trong tình huống như thế này, để xem cô có chịu mở miệng cầu xin anh hay không?

Đông Nghi bị người đàn ông ép buộc hết lần này đến lần khác, cô là xấu hổ, là căm hận nhưng luôn ở trong thế yếu. Con người Đông Nghi trước nay luôn là cốt cách cao quý, cô không tùy tiện dùng sắc đẹp của mình để đổi lấy con đường sự nghiệp dễ dàng, tự bản thân nỗ lực để đạt được vị trí đáng ngưỡng mộ ngày hôm nay, không lý do gì khuất phục bởi thứ cảm xúc này được.

Mồ hôi vịn ra ướt cả cơ thể trắng nõn ngọc ngà bóng loáng, Đông Nghi nhắm chặt mắt cam chịu chờ đợi cho cơn kích tình trôi qua, quyết sống chết không cầu xin anh.

Khê thở dài nhìn người phụ nữ bướng bỉnh này, nếu như không phải đã thân thuộc với cơ thể mẫn cảm này của cô, anh còn tưởng cô là người lãnh cảm, nhưng nói gì thì nói tiểu huynh đệ của anh cũng sắp không chịu nổi rồi, coi như lần này anh nhịn cô, cũng không muốn cô phải chịu sự dày vò nữa.

“Àn...”

Đông Nghi trợn tròn mắt thất kinh, hạ thân bên dưới của cô vừa mới bị anh đâm mạnh vào, điên cuồng nhấp lên xuống. Cảm giác chênh choáng làm cho mọi suy nghĩ trong cô tạm thời buông bỏ, khóe miệng nhỏ nhắn thổn thức theo những cú chạm của anh, căn phòng rộng lớn xuất hiện những tiếng rên và âm thanh ái muội rung động lòng người.

“Dừng lại... đau quá...”

“A...”-anh gầm nhẹ một cái, cơ thể lực lưỡng theo cú nhấp cuối cùng chôn sâu vào cơ thể mỏng manh bên dưới, cô bé của em cũng thật giống em, làm cho tôi điên đảo thật.

Đông Nghi mơ màng khép hờ mi mắt lại, cơn buồn ngủ kéo đến bên cô nhưng cô không thể ngủ được, đôi mắt ráo hoảnh mở lên ngược lên trần nhà, để yên cho cơ thể anh nặng nề nằm trên người của mình.

“Anh ruốt cuộc là ai chứ?”

.
. .

TBC.

Chương sau bắt đầu chính kịch lên, mấy chương đầu mệt mỏi cho nàng quá rồi :)))

7. Chương 7 - Bắt Đầu Nghi Ngờ

Chương 7

Anh chống tay dịch người nằm sang một bên giảm đi sức nặng trên người Đông Nghi, bàn tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc dính bết trước trán của cô sang một bên, để lộ khuôn mặt phỉm hồng, dưới ánh đèn chiếu xuống, trông cô càng xinh đẹp hơn bội phần.

“Hôm nay đến đây là để nói cho em một chuyện.”

Đông Nghi chớp nhẹ mắt, tâm trí đang chìm đắm trong mơ suy nghĩ rồi bởi bị lời nói của anh kéo về thực tại, cô khẽ nghiêng đầu nhìn lên anh, im lặng chờ đợi.

Anh di ngón tay của mình vẽ những đường nét trên khuôn mặt của cô, dừng lại nơi chớp mũi kiêu kỳ nhấp nhẹ lên đó: “Bộ trưởng Lee, phía sau ông ấy là thế lực không đơn giản, sau khi sang Hàn Quốc hưởng tuần trăng mật, hãy cẩn thận món quà của lão già đó.”

“Anh đang giúp tôi?”—cô nheo mắt hoài nghi, sự tò mò về người đàn ông này trong lòng Đông Nghi mỗi lúc một nhiều hơn.

“Tôi đã nói tôi yêu cơ thể của em cho nên tôi sẽ giúp em, nhìn người phụ nữ của mình gặp chuyện lòng tôi đương nhiên không thể yên tâm được rồi.”

Đông Nghi hé miệng ra khiến ngón tay của anh vừa chạm vào rơi tọt vào hố sâu bên trong, sau một thoáng bất ngờ với hành động đột phá của cô, hàng chân mày đen rậm chợt nhíu chặt lại, cảm giác đau đớn từ đầu ngón tay truyền tới xông thẳng lên đỉnh đầu, thế nhưng anh không những không tức giận, còn để yên ngón tay cho cô cắn, bản thân chỉ gồng mình chịu đựng.

Đông Nghi sau một hồi hã hê với màn báo thù của mình, nhìn thấy anh nhẩn nhện vì cô, trong lòng có chút hụt hẫng, tự thấy bản thân sao lại nổi lên tính khí trẻ con ngu ngốc như vậy. Cô buông tha cho ngón tay đã in hằn dấu răng sắc nhọn đến rướm máu của anh ra, không hài lòng hưởng mắt nhìn lên hai tay vẫn đang bị trói chặt của mình: “Mau cởi trói cho tôi đi, tôi rõ ràng không thể làm gì được anh, anh hà tất làm khó tôi mãi.”

Anh nhếch môi, ánh mắt sắc bén chú mục lên khuôn mặt cao ngạo của Đông Nghi giờ ngón tay bị thương của mình lên: “Bị trói mà còn làm được thế này rồi.”

“Chuyện anh làm với tôi đáng bị nhiều hơn.”

Cả hai chợt im lặng sau màn đấu khẩu ngắn ngủi khi ý thức được không khí giữa họ có chút không đúng, đặc biệt là Đông Nghi. Hai người họ vốn dĩ không thể hòa hợp, cho nên thái độ nói chuyện không nên ở mức độ thân thiết như vậy. Đằng sau lớp mặt nạ của người đàn ông này là lai lịch như thế nào, là một nhân vật quyền lực hay một người cô đã từng biết qua? Nếu không anh vì sao phải che giấu thân phận của mình khi xuất hiện trước mặt cô.

“Chúng ta từng quen biết nhau sao?”

Anh bị câu hỏi của cô làm cho giật mình, Đông Nghi vốn là người thông minh, anh chỉ là không muốn bị vạch mặt quá sớm thôi, nhất là khi giữa họ vẫn chưa có được sự gắn kết với nhau.

“Anh đã có được đoạn video đó, nhưng anh lại không dùng nó uy hiếp tôi... hay bởi vì anh chưa dùng tới nó?”-Đông Nghi tiếp tục đào sâu hơn, cô cần biết nhiều hơn nữa về con người bí ẩn trong bóng tối này.

“Súng bắn điện đó đối với tôi không có tác dụng nhưng hãy đem theo bên mình đi, những kẻ khác vẫn có thể dùng tới được.”-anh lảng tránh chuyển chủ đề, anh rời khỏi giường nhặt quần áo của mình lên mặc vào, sau đó mới trở về giường, đưa tay mở trối cho cô.

“Đoạn video đó tôi quay lại mục đích chỉ muốn tự mình xem thôi, là lần đầu tiên của chúng ta còn gì.”-anh nháy mắt trêu đùa cô, sau đó đi nhanh ra ngoài.

Bởi vì cả người không một mảnh vải, Đông Nghi bắt lực nằm luôn trên giường để anh một lần nữa chạy thoát.

“Súng bắn điện cái gì chứ?” Đồ biến thái!”

.
. .

“Tiểu thư, đây là kiểu váy cưới độc nhất do nhà thiết kế WT đặc biệt thiết kế cho lễ cưới của cô.”-quản lý đem từ bên trong ra bộ váy cưới với hoa văn được thiết kế tinh tế, lộng lẫy choáng ngợp người nhìn ra đặt chính giữa căn phòng, nhìn đôi tình nhân phía trước vui vẻ giới thiệu.

“Em thấy thế nào?”-Hoàng Phong dấy mắt thoáng hiện lên tia hài lòng, song anh vẫn nhường sự quyết định cho vị hôn phu của mình.

Đông Nghi vốn dĩ không hề xem trọng hôn sự này, cô qua loa lướt sơ chiếc áo cưới, hồ hững đáp: “Được, chọn nó đi!”

Quản lý đỡ lời: “Tiểu thư có vóc dáng rất chuẩn, bộ áo cưới này khoác lên người nhất định thật hoàn mỹ.”

Đông Nghi không buồn thử váy cưới, cô đứng dậy nói với Hoàng Phong: “Anh có cần thử đồ cưới không? Tôi còn phải đến công ty chuẩn bị một số thứ, sắp kết hôn rồi công việc sẽ rất bận.”

Hoàng Phong ôn nhã mỉm cười: “Nếu em bận thì thôi vậy, chúng ta cũng chọn được đồ cưới rồi. Đi thôi.”

Đông Nghi đi trước bước ra bên ngoài, bởi vì phía sau đột ngột có một nhân viên không nhìn đường kéo gian quần áo tới đang hướng về phía của cô. Hoàng Phong nhìn thấy vội bước nhanh tới trước kéo cô qua một bên tránh đi sự cố ngoài ý muốn này.

“Em không sao chứ?”

Đông Nghi lắc nhẹ đầu, ánh mắt lạnh đạm nhìn về người nhân viên bất cẩn, chỉ một ánh mắt thôi cũng khiến chàng nhân viên trẻ tuổi lạnh sống lưng, vội vàng cúi đầu xin lỗi. Đông Nghi lười biếng lên tiếng, dù sao cô cũng không bị gì. Đôi mắt chớp nhẹ lướt xuống bàn tay đang đặt trên vai mình, hàng chân mày thanh tú khẽ chau lại khi nhìn thấy bàn tay bị thương đang quấn băng. Trong đầu liền sinh ra mối nghi hoặc.

“Tay của anh vì sao lại bị thương vậy?”

Hoàng Phong rút tay về cho lại vào trong túi quần tây, từ lúc đến gặp Đông Nghi bàn tay này luôn để bên trong, nếu như không vì cô gặp chuyện, nó cũng không có cơ hội lộ ra bên ngoài.

Đáy lòng Đông Nghi nổi lên cỗ nghi ngờ, bây giờ để ý lại thì vóc dáng và độ tuổi của người đàn ông ấy và Hoàng Phong cũng rất giống nhau, bởi vì giọng nói của người đó đặc biệt trầm thấp, còn xuất hiện vào những thời điểm khó nói cho nên cô đã không nghĩ đến là Hoàng Phong?

.
. .

TBC.

8. Chương 8 - Xóa Bỏ Nghi Ngờ

Chương 8

Đôi mắt đen láy sạch sẽ thoáng dao động, dù vậy thì nét mặt ôn hòa vẫn không hề biến sắc, Hoàng Phong từ tốn đáp trả: “Hôm qua không cẩn thận nên bị thương.”

Đông Nghi gật nhẹ đầu không truy cứu, cô bước đi xem như không có chuyện gì, dù vậy thì trong lòng đã bắt đầu sinh nghi ngờ.

Trong mắt Đông Nghi, Hoàng Phong chính là chàng thiếu gia ngậm thìa vàng trong miệng chính hiệu, từ nhỏ đến lớn đều sống trong nhung lụa và sự đùm bọc của gia đình. Chiếc ghế chủ tịch hiện tại đang có cũng là được kế thừa từ người ông nội, cho nên người khác nhìn vào không khỏi có những đánh giá không hay. Đông Nghi đối với người chồng “hờ” của mình giống như một đối tác làm ăn, hôn sự là sự kết nối giữa hai gia tộc để chiếc ghế chủ tịch cô cô thêm phần vững chắc, một chàng trai mang theo nét thư sinh ôn nhu như vậy, Đông Nghi không chút hứng thú. Hiện tại mà nói, sự nghiệp với cô mới là thứ quan trọng nhất, cô không thể để công sức một tay ba mình gây dựng tập đoàn khi vào tay cô lại khiến người khác phải dè dặt và coi thường, bởi vì cô chỉ là phận nữ nhi.

“Cậu chủ, thuốc của cậu đây.”-A Cầu, trợ lý của Hoàng Phong đưa hộp thuốc cho anh khi hai người đã vào trong xe, A Cầu quay người ngồi chỉnh tề khởi động xe chạy đi.

Hoàng Phong nhìn xuống bàn tay của mình, sau đó nhìn sang Đông Nghi có chút mong chờ đề nghị: “Hay em bôi thuốc giúp tôi đi!”

Đông Nghi khẽ nheo mắt, cô hơi do dự một chút không biết có nên làm theo hay không? Vì trước nay hai người vốn không hề thân thiết với nhau, nhưng một mặt cô lại đang tò mò muốn biết vết thương trên tay anh hình dạng như thế nào?

“Xin lỗi cậu chủ, cũng vì tôi mà cậu chủ bị thương?”-A Cầu đột nhiên lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Đông Nghi, cô buột miệng hỏi băng quơ.

“Vì sao tay anh lại bị thương?”

A Cầu một lần nữa nhanh nhẹn đáp thay Hoàng Phong, lời nói có chút áy áy: “Do hôm qua tôi khiêng đồ giúp cậu chủ để chuẩn bị cho căn phòng tân hôn của hai cô cậu, do sơ ý làm rơi thùng đồ, cậu chủ vì giữ lại nên đã không tránh khỏi bị thương.”

Cô gạt gù thông suốt, ánh mắt nhìn lại bàn tay của Hoàng Phong, sau đó dừng dừng lại trong túi xách ra chiếc ipad mở ra xem thị trường chứng khoán, coi như lời đề nghị lúc này của Hoàng Phong chưa từng nghe thấy.

Anh khẽ cười thu tay về, những lúc thế này anh biết cô không muốn bị làm phiền cho nên chỉ im lặng ngồi bên cạnh ngắm nhìn, ánh mắt đen láy sạch sẽ mang theo vài phần yêu thương và si ngốc nhìn Đông Nghi, những lúc chuyên tâm làm việc, trông cô ấy càng phát ra sức cuốn hút mãnh liệt.

“Anh có biết món quà của bộ trưởng Lee là gì không?”-Đông Nghi bỗng lên tiếng, mắt vẫn chú mục vào màn hình trước mặt mình.

Hoàng Phong đảo mắt nghĩ ngợi: “Nó không được tiết lộ, nhưng tôi nghĩ sẽ là một chuyến du lịch ở Hàn Quốc chẳng hạn.”

Đông Nghi khẽ nhếch môi, chuyện không đơn giản như vậy đâu, cô đã tìm hiểu về lai lịch của con người này, ông ấy đối với tập đoàn KT của Hoàng Phong không hề thân thiết, sở dĩ tỏ ra hòa thuận muốn chung vui

cùng vợ chồng họ rõ ràng có mục đích. Đằng sau lão già ấy là một cây đại thụ lớn, ở đó bọn họ đang lăm le chờ đợi cảnh hai người cô sơ hở để công kích, tìm cách lật đổ chiếc ghế quyền lực này.

“Ừm.”

.

.

.

“Cô tên gì?”-ánh mắt Đông Nghi quét nhìn cô gái mặt bộ âu phục màu đen trước mặt, tay di di chiếc nhẫn trên tay của mình.

“Cô có thể gọi tôi là K, từ giờ có việc gì cô chủ cứ việc sai khiến.”-Cô gái này là vệ sĩ được tuyển chọn đặc biệt từ những tinh anh để bảo vệ cho cô, Đông Nghi vốn không thích bị sự giám sát của người khác, nhưng từ sau hai lần bị anh ngang nhiên “chiếm tiện nghi”, cô không muốn cũng càng không thể cho qua, lần này cô đã tăng mức độ cảnh giác lên mức cao hơn rồi, dù vậy trong lòng vẫn chưa hết bất an, anh vốn không phải người đơn giản, như thế liệu có ngăn được anh tìm đến cô hay không?

“Chiếc nhẫn này ngoài khả năng định vị còn có thể phát ra tín hiệu cầu cứu, chỉ cần cô chủ ấn vào hột nhẫn, tín hiệu sẽ được truyền đến tôi.”

“Tôi biết rồi, cô ở ngoài đây đi, tôi muốn nghỉ một chút.”-Đông Nghi đứng dậy rời khỏi bàn làm việc, cô đi đến công tắc mở ra mật đạo tiến vào phòng ngủ bên trong, sau đó đóng cửa lại.

Toàn bộ drap giường đều đã được thay mới, thế nhưng khi đặt lưng nằm xuống, cảm giác của Đông Nghi không cách nào thanh tĩnh được như lúc trước đây, cảm xúc hai cơ thể đang lẫn lộn trên giường chợt choáng ngợp tâm trí làm cho cô bức bối không an giấc, mãi đến một lúc lâu sau mới có thể chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Hàng chân mây thanh tú khẽ chau lại cho thấy chủ nhân của nó có một giấc ngủ không hề thanh tĩnh, Đông Nghi thở ra nặng nề, vầng trán cao đã lấm tấm mồ hôi ướt bệch mái tóc phía trên, cảm tưởng như đang rơi vào cơn ác mộng kinh hãi.

Mi mắt mệt mỏi chậm chạp mở ra, con ngươi nâu sẫm mờ ảo dần hiện rõ tiêu cự trước mắt, Đông Nghi hơi giật mình khi đáng vẻ quen thuộc cận kề bên cạnh mình, chẳng lẽ cơn ác mộng vừa hết thì cơn ác mộng khác lại kéo về sao?

“Tôi không phải là ác mộng của em.”-như đọc được suy nghĩ của cô, anh trầm giọng lên tiếng, ngón tay dịu dàng vén đi lọn tóc dính bết trên trán cô, anh đã đến được một lúc và trông thấy mọi thứ, đáy lòng liền dâng lên cảm xúc chua xót.

Đông Nghi nhích đầu né đi động chạm của anh, cô thở dài chán ghét, ngay cả vệ sĩ cũng không thể ngăn được việc anh đến được đây, người đàn ông này khiến cho cô phải bận tâm nhiều hơn mình vẫn tưởng.

“Hôm nay tôi rất mệt.”

Anh nghe vậy, khóe môi đang giương nụ cười nhàn nhạt càng mở rộng hơn, nhanh chóng lan tràn qua đầy mắt, cô tưởng anh tìm đến cô đều chỉ vì muốn phát sinh quan hệ cùng cô hay sao? Mà cũng đúng thôi, hai lần họ gặp nhau đều là hai lần cô đều nằm dưới thân của anh, bảo sao cô không nghĩ tiêu cực như vậy.

“Con mèo nhỏ à, em coi thường tôi quá rồi.”-anh nhìn không được véo nhẹ má cô, hành động này trước nay chưa từng ai dám làm với Đông Nghi, dù vậy thì hôm nay người cô cũng thực sự không ổn cho nên không mấy kích động như những lần trước anh ngông cuồng động chạm.

Anh nhúu mày không hài lòng, xúc giác truyền tới cảm giác nóng ran khi chạm vào làn da cô, cô bị sốt rồi.

.

.

.

TBC.

9. Chương 9 - Bị Sốt

Chương 9

Anh đưa tay đặt lên trán cô kiểm tra lần nữa, đúng là bị sốt rồi, ngày mai kết hôn mà giờ này lại bị bệnh, cô chẳng biết quan tâm cho sức khỏe của mình à? Lại khiến anh phải bận tâm thêm rồi.

Anh đứng dậy rời khỏi giường trong ánh mắt hơi ngạc nhiên của Đông Nghi, cô vẫn tưởng anh sẽ như hai lần trước đây, ngang nhiên chiếm tiện nghi của mình, nhanh như thế đã rời khỏi làm cô không khỏi bất ngờ, chỉ là bất ngờ thôi, ngoài ra không hề có ý gì khác nữa.

Anh thở hắt ra nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên vì sốt của cô, trầm giọng hỏi: “Em đã ăn gì chưa?”

“ ... ”

Nhìn khuôn mặt phờ phạc ngơ ngác của cô, anh tự đưa ra câu trả lời, ánh mắt quét nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, đã hơn 9h tối, mí mắt khẽ giật nhẹ không hài lòng. Anh bước tới giường nhắc bổng cơ thể vô lực của Đông Nghi lên rời khỏi.

“Này, anh đưa tôi đi đâu vậy?”-Đông Nghi bị đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô định đẩy tay để tránh khỏi người anh nhưng bàn tay rắn rỏi ôm lấy người cô chợt nổi lông, Đông Nghi chới với vội vàng ghì chặt cổ anh sợ sẽ bị ngã, ánh mắt căm phẫn trừng trừng liếc hái nhưng cũng không hỏi thêm lời nào, cô là vừa mệt vừa biết có hỏi anh cũng sẽ tự làm theo ý mình, cho nên lần này cô mặc kệ.

Anh mở cửa đưa cô một mạch rời khỏi phòng làm việc ra bên ngoài, giống như lần đầu tiên gặp cô, anh dường như rất thông thạo mọi góc ngách bên trong tập đoàn, đi một thoáng đã đến ngay thang máy chuyên dụng dành riêng cho cấp cao đi xuống gara, bấm nút mở cửa xe ô tô của Đông Nghi lúc này trên đường rời phòng đã tiện tay lấy chìa khóa.

Đông Nghi được anh nhẹ nhàng đặt ngồi vào trong xe, sau đó anh ngồi vào ghế lái khởi động xe chạy đi, cô không muốn ngốc nghếch thụ động mãi, cuối cùng cũng lên tiếng: “Anh đưa tôi đi đâu?”

“Đến chỗ của tôi.”-phải, anh đưa cô đến nơi anh đã chuẩn bị sẵn cho hai người, anh muốn tạo cơ hội thích hợp sẽ dẫn cô đến, không ngờ sớm như vậy đã phải dùng tới.

Đông Nghi cẩn nhẹ môi dưới, cô không hiểu lắm câu trả lời của anh, một người bí ẩn như anh có thể đưa cô đến được nơi nào. Đôi mắt lim dim đóng mở mấy hồi cũng khép lại hoàn toàn.

Đông Nghi là một cô gái thông minh sắc sảo, trí nhớ siêu phàm có thể nhìn thoáng qua một lần là nhớ hết mọi thứ, duy chỉ có đường xá ở trong đầu cô hết thấy đều giống nhau, những nơi đi qua dưới 10 lần cô tuyệt đối không thể nhớ đường, cho nên Đông Nghi cũng không muốn nhớ đến làm gì.

Anh hơi nghiêng đầu đưa mắt nhìn khuôn mặt kiêu diễm hơi ửng hồng đang chìm vào giấc ngủ, anh lái xe tấp vào bên đường dừng lại, nhẹ nhàng hạ thấp ghế xe kê đầu cô ngay ngắn để có được giấc ngủ thoải mái hơn, sau đó mới lái xe chạy tiếp.

Chiếc ô tô đậu trước một ngôi nhà nhỏ cách thành phố một đoạn đường tầm hơn 10 dặm, anh không vội đánh thức cô, mở cửa xe bé cô vẫn đang ngủ đi vào, đặt cô nằm trên ghế sofa dài, anh đứng dậy nhìn cô thêm một lúc mới xoắn tay áo lên đi vào trong bếp.

Tiếng động lạch cạch dù không lớn lắm nhưng cũng đánh thức được giấc ngủ chập chờn của Đông Nghi, cô uể oải ngồi dậy. Căn phòng nhỏ có thể nhìn thông vào trong bếp, qua con người nâu sẫm của mình, Đông Nghi nhìn thấy bóng lưng cao lớn của người đàn ông đang chuyên tâm nấu ăn, mùi thức ăn thơm thoang thoang bay vào khứu giác khiến cô có cảm giác thấy đói. Đông Nghi nuốt nhẹ xuống, cô quyết định rời sự tập trung vào nơi mình đang ở. Đây là một ngôi nhà đơn giản, tuy không lớn lắm nhưng cũng rất thoải mái cho vài người sống, trang trí bên trong lấy gam màu trắng làm chủ đạo, vật dụng khá đầy đủ tiện nghi và được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp.

“Em qua đây đi!”-giọng anh trầm ấm thốt, anh vừa làm xong món cuối cùng bày lên bàn ăn, tay kéo luôn ghế sẵn giúp cô.

Đông Nghi đứng dậy đi đến, đôi mắt nhìn một lượt những món ăn bày trên bàn rồi nhìn lên anh, lần gấp gỡ này toàn bộ cô chỉ có thể dùng từ bất ngờ để hình dung, anh khiến cho cô đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác liên tục.

“Tôi không bỏ thuốc vào đâu, em cứ ăn đi, sau đó uống thuốc.”-anh ngồi bên cạnh, đặt chén cơm trước mặt Đông Nghi rồi tiện tay gấp cho cô một miếng thịt để lên trên, chăm sóc cẩn thận còn hơn cả trẻ nhỏ.

Đông Nghi khẽ nheo mắt, anh thật sự coi cô là đứa trẻ để quản luôn sao: “Tôi không phải con nít.”

“Nếu em không tự ăn được tôi sẽ đút cho em luôn.”-anh dường như không tiếp thu lời nói của cô, dù cách nhau một lớp mặt nạ nhưng qua đôi mắt thích thú cùng khóe môi giương nhẹ lên, Đông Nghi biết rằng anh đang cười cô đây mà.

Bụng thì đang đói, cô ngay từ đầu cũng đã bị anh ăn sạch sẽ, căn bản không có gì cần phải giữ kẽ nữa, cô cầm lấy đĩa bắt đầu ăn. Đầu lưỡi nếm qua món ăn anh làm, toàn bộ thức ăn đều là món cô thích, qua bàn tay của anh càng thêm đậm đà không hề thua kém đầu bếp chuyên nghiệp nào. Đông Nghi không nói ra, nhưng cô thích những món anh làm cho mình, dù vậy đáng về ăn vẫn rất từ tốn, toát lên khí chất cao quý của vị tiểu thư đài cát.

“Em ăn ít vậy, thảo nào cơ thể luôn ốm yếu.”-anh nhìn cô đã đặt đĩa xuống bàn, đưa chén canh nhỏ sang cho cô, anh cũng đã biết qua cô ăn rất ít, nhưng hôm nay vẫn buột miệng hỏi.

Đông Nghi lắc nhẹ đầu, cô nhận ra bản thân đang dần dễ dãi hơn với người đàn ông đã từng xâm phạm mình, nhưng cơ thể mệt mỏi, Đông Nghi tự cho phép được buông thả trong hôm nay, hơn nữa từ này đến giờ anh đối xử với cô luôn ân cần chăm sóc, không có nửa điểm vụ lợi.

Anh rót ly nước đưa cho cô, sau đó đứng dậy đi đến học tủ gần đó lấy ra hộp thuốc y tế, chọn lựa một hồi mới quay trở lại, đặt vào lòng bàn tay của cô mấy viên thuốc.

“Cái này là thuốc cảm, uống xong rồi ngủ một giấc, sáng mai tôi đưa em về.”

Đông Nghi nhìn những viên thuốc nhiều màu sắc, trong lòng liền không vui thả xuống bàn, cô chỉ cầm ly nước lên uống một ít.

“Chỗ lạ tôi sẽ không ngủ đâu, anh mau đưa tôi về!”

Anh nheo mắt hoài nghi, vừa rồi dù chỉ là biểu cảm thoáng qua nhưng anh đã kịp nhìn ra chút gì đó khác lạ ở cô: “Em sợ uống thuốc à?”

Cặp mắt tà mị của anh chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp có chút lúng lúng của cô, nụ cười bên môi cong lên trên đùa cợt càng làm cho người trước mặt bối rối hơn.

Đông Nghi đúng là rất ghét vị đắng của thuốc, mỗi lần bị bệnh cô thường bỏ mặc để cho nó tự khỏi, bằng không sẽ tiêm thuốc, ngoài ra không uống thuốc. Trước cặp mắt tinh tế của anh, để bị bắt gặp chuyện xấu hổ này Đông Nghi chỉ muốn tìm cái hố để chui xuống thôi.

“Ngoan, uống thuốc đi, lần này để tôi đút cho em.”-anh nhặt lại mấy viên thuốc, lời lẽ dụ dỗ thốt lên, đôi mắt thâm thúy điểm lên tia thích thú với điều mình sắp sửa làm.

Anh bước tới chỗ cô đang ngồi, bàn tay to lớn vững chãi đặt trên chiếc eo nhỏ nhắn của cô kéo lại gần mình, sau đó cho những viên thuốc vào trong miệng anh, nhắm thẳng đến khóe miệng hơi mím chặt của cô hôn lấy.

Đông Nghi ngồi bất động tại chỗ, đôi mắt hơi trợn lên bất mãn, cô dường như dự đoán được tình huống anh sẽ làm với mình nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi, vị đắng của thuốc theo đầu lưỡi trúc trắc của anh xông thẳng vào khoang miệng của cô, ép những viên thuốc trôi xuống cổ họng, anh tham lam một chút hút lấy chiếc lưỡi của cô mát mát, đến khi cô khó chịu vì thiếu dưỡng khí mới buông tha cho cô.

Đông Nghi khó chịu chụp lấy ly nước uống một ngụm lớn, vị thuốc đắng lờ lợ vẫn còn đọng lại bên trong làm cô bực bội, liếc anh một cái.

“Cái này là trừng phạt em không chịu ngoan ngoãn nghe lời. Giờ thì đi ngủ thôi.”

Anh mỉm cười nhìn cô giống con mèo nhỏ bất lực chỉ biết dùng ánh mắt phóng bằng mình, trong lòng nổi lên một trận vui vẻ. Anh một lần nữa bế cô đi về phía phòng ngủ, cẩn thận đắp chăn bông ấm áp lên người Đông Nghi.

“Lần sau tôi sẽ không để anh dễ dàng không chế đâu.”

“Lần sau gặp lại hãy nói đi cô bé.”-anh xoa nhẹ mái đầu của cô, trêu đùa nói.

.
. .
.

TBC.

10. Chương 10 - Kết Hôn

Chương 10

Người đàn ông trung niên trong bộ âu phục sang trọng đang đứng nơi tòa nhà cao nhất trong thành phố sầm uất, tay cầm điện thoại bấm số gọi cho một người.

“Bộ trưởng Lee, việc tôi nhờ ông đã chuẩn bị xong chưa? Món quà mừng đôi vợ chồng chủ tịch mới cưới.”-Hoàng Thế Phương, chú ruột của Hoàng Phong, đồng thời là tổng giám đốc của tập đoàn KT vừa cất công chuẩn bị cho kế hoạch phá hỏng chuyện vui đùa cháu trai của mình.

Chiếc ghế chủ tịch đáng lý ra phải là của lão, vì sao khi người anh trai của mình qua đời sau vụ tai nạn lão đã cố tình tạo ra thì nó vẫn không thể thuộc về lão, để giờ đây khi người ba đáng nguyên rủa không còn khả năng tiếp quản vị trí ấy thì nó lại rơi vào tay đứa cháu trai vô dụng, điều này thật nực cười làm sao?

“Nơi cao như thế này chỉ những người quyền lực và đủ mạnh như ta mới có khả năng đứng thôi, lũ oắt con các ngươi không có tư cách đó đâu.”-đôi mắt hiểm độc híp lại nhìn xuống ánh đèn đủ màu sắc từ những tòa nhà thấp hơn đang thi nhau chớp sáng lấp lánh, nếu năm xưa lão đủ nhẫn tâm để hại chết người anh trai ruột thịt thì bây giờ không lý nào lão không thể làm điều đó một lần nữa.

.
. .
.

Đông Nghi trong chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi hờ vai được cắt may tỉ mỉ vô cùng hoàn hảo với vóc dáng cao ráo của cô, thiết kế không cầu kỳ nhưng mặc trên người Đông Nghi toát lên sức cuốn hút mãnh liệt, sự thanh tao và cao quý không ai sánh bằng. Nếu phải dùng một từ ngữ để hình dung thì nữ thần để dành cho Đông Nghi thật sự không phải nói ngoa.

Ngồi một mình trong phòng chờ chuẩn bị tiến hành hôn lễ, tâm trạng của Đông Nghi không hề vui vẻ như bao cô dâu khác, có chăng còn mang theo chút cảm xúc không tên khó tả bày, tuy rằng hôn nhân này không được tạo nên bằng tình yêu, nhưng tấm thân xử nữ của Đông Nghi đã mất đi trước lễ cưới, còn với người đàn ông mình không biết mặt, nói ra cảm thấy thật nực cười. Mà điều khiến cô phải bận tâm suy nghĩ lại là, lòng cô đang dao động vì người đàn ông xa lạ ấy.

Đông Nghi khẽ hít một hơi sâu, cô quyết định gạt bỏ tâm tư ngổn ngang của mình đứng dậy bước ra ngoài, hôn lễ đã đến thời khắc cử hành rồi.

Cũng giống như những người có mặt nơi lễ đường, Hoàng Phong đứng bên trên nhìn cô dâu phía sau cánh cửa từng bước chậm rãi đi vào, trái tim bên trong lồng ngực bỗng dưng hẫng đi vài nhịp. Đông Nghi quá xinh đẹp để khoác trên người chiếc váy cưới này, anh cảm tưởng như trên thế giới không ai đẹp bằng người

vợ của mình, nghĩ đến việc sắp được kết hôn cùng một người tuyệt vời như vậy, lòng của anh một lần nữa rung động nhất thời không thể kiểm soát được.

Đứng cùng một chỗ với vị hôn phu của mình, khóe môi Đông Nghi cong lên nụ cười khê chế giấu bản thân, đêm hôm qua cô còn ngủ trong vòng tay của một nam nhân khác, được người ấy ân cần chăm sóc lúc cô bị sốt, mà sáng nay đã ở trong lễ đường với anh cử hành hôn lễ. Cơ bản Đông Nghi vẫn chưa hoàn toàn hết bệnh, nhưng cũng không đến mức mệt mỏi như đêm qua, cô đợi cha sứ tuyên bố hết câu nói quen thuộc của mình, nhẹ nhàng lên tiếng đáp trả.

“Con đồng ý!”

Cha sứ nhìn đôi vợ chồng trẻ đeo nhẫn cho nhau, mỉm cười nói câu cuối cùng: “Bây giờ hai con đã chính thức là vợ chồng của nhau, chú rể có thể hôn cô dâu được rồi.”

Ánh mắt Đông Nghi thoáng không hài lòng, nhưng nhìn thái độ phấn khích của mọi người bên dưới đang vỗ tay cổ vũ, cô miễn cưỡng nhìn Hoàng Phong gật nhẹ đầu cho phép anh hôn mình. Hoàng Phong như mở cờ trong bụng, chậm chậm bước tới trước, khóe môi mỏng vẽ lên một đường nhỏ tiến tới chạm nhẹ lên đôi môi anh đào mềm mại quyến rũ của cô, đơn giản chỉ phớt qua một cái rồi tách ra, nhưng toàn bộ tế bào cảm xúc của anh đều truyền tới cảm giác lâng lâng, anh là được công khai hôn cô ngay trước mặt mọi người, nỗi kích động này quả không nhỏ nha.

Từ đầu tới cuối Đông Nghi cũng không cảm nhận sâu sắc và nhiều như người chồng của mình, nụ hôn thoáng qua này giống như việc chạm vào kẹo bông mà thôi, chỉ là vì sao dư chấn động lại mang theo một chút quen thuộc vô hình.

Mình là đang bị sốt nên mới sinh ra mơ hồ...

.

.

.

Hoàng Phong cùng Đông Nghi về ngôi nhà tân hôn mới của họ, hiện tại cả hai đang ngồi đối diện nhau trong phòng ngủ rộng lớn được trang trí rất ấm cúng với gam màu đỏ làm chủ đạo, thậm chí lối vào cũng được trợ lý của Hoàng Phong, A Cầu cẩn thận rải hoa hồng đỏ thắm, tạo không khí lãng mạn cho cô cậu chủ động phòng.

“Hắc xì ~”-Đông Nghi không kiềm chế được nhảy mũi, bệnh tình vừa thuyên giảm hôm nay phải cực lực chuẩn bị cho hôn lễ, cộng thêm thời tiết chuyển giao thất thường, bệnh cảm của cô lại giở chứng nữa rồi.

Hoàng Phong nhìn Đông Nghi đang lấy khăn lau cái mũi đã sẫm đỏ ửng của mình trong lòng lại thấy xót, anh đứng dậy tìm điều hòa tăng nhiệt độ căn phòng lên, sau đó đi ra ngoài: “Em chờ ở đây, anh nhờ thím Trần làm cho em chút trà gừng.”

“Không cần đâu. Tôi đi tắm rồi ngủ là được.”-Đông Nghi đứng dậy theo, cô nhìn anh đang bước được một chân ra khỏi cửa lên tiếng: “Anh cũng tắm đi, chúng ta sẽ có một số giao ước trước khi đi ngủ, hắc xì !!!!!”

Đông Nghi bắt đầu bực rồi, bị cảm cô ghét nhất là đau họng, ho và nhảy mũi (có nhiều triệu chứng nàng ghét hết rồi còn đâu >.<), thật=“” mất=“” hình=“” tượng.=“” thôi=“” kệ,=“” trước=“” mặt=“” người=“” chồng=“” hờ=“” này=“” cũng=“” không=“” sao=“” (ý=“” cô=“” là=“” không=“” coi=“” chồng=“” ra=“” gì=“” đó)=“”>

Anh ừm nhẹ đáp trả, nhưng vẫn ra ngoài nhờ thím Trần giúp việc làm trà gừng giải cảm cho cô, nghĩ đến việc lịch trình ngày mai phải bay sang Hàn Quốc, Hoàng Phong không nề chút nào.

Ngâm mình trong bồn tắm ấm nóng cơ thể Đông Nghi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cô cũng không tắm quá lâu, mặc vào bộ đồ ngủ pyjama đơn giản rồi bước ra, nhìn lại giường ngủ king size trước mặt, Đông Nghi thở dài một tiếng cũng leo lên ngồi.

“Em uống cái này trước đi!”-Hoàng Phong tự tay đem tách trà gừng nóng hổi đưa cho Đông Nghi.

“Tôi đã bảo không cần.”

Anh không thu tay về, giọng vẫn đều đều nói: “Nếu mai em vẫn không khỏe tôi sẽ hủy hết lịch trình của chúng ta, ngoan ngoãn uống đi.”

Đông Nghi khẽ nhủ mày, anh trước nay chưa bao giờ tùy tiện quyết định việc gì của cô, lần này vì sao lại ngông cuồng như vậy, thế nhưng việc này không quá phức tạp, Đông Nghi sẽ bỏ qua vì đại sự: “Được rồi, tôi uống là được phải không?”

Anh hài lòng mỉm cười nhìn cô uống, bàn tay cố tình đưa lên giúp Đông Nghi uống hết tách trà lúc cô đã bỏ xuống khi bên trong còn hơn nửa.

“Tốt, vậy giờ em nói đi, giao ước gì nào?”-đôi mắt sạch sẽ nhìn Đông Nghi chờ đợi, anh sẽ tôn trọng mọi đề nghị cô đưa ra.

Đông Nghi nuốt xuống vị trà gừng còn vươn trên đầu lưỡi của mình, nó khiến cô có chút khó chịu, nhưng nhìn vào đôi mắt của anh, cảm giác của cô đã dịu hơn một chút. Điểm cô ưng ý nhất ở Hoàng Phong chính là anh rất phối hợp cùng cô, cô đương nhiên cũng không phải người thích lợi dụng người khác, phương châm làm việc của Đông Nghi chính là đôi bên cùng có lợi.

“Đơn giản thôi, thím Trần được sắp xếp đến đây không chỉ giúp việc, bà ấy còn là tai mắt của người nhà anh cho nên chúng ta chỉ còn có thể ngủ chung ở đây thôi.”

“Tôi sẽ không xâm phạm đến em đâu.”-Hoàng Phong đột nhiên giơ hai ngón tay lên ngang đầu như thể đang thẻ thốt với cô, Đông Nghi nhìn nét mặt nghiêm túc của anh có chút buồn cười, người như thế mà cô từng liên tưởng tới người đàn ông ngạo mạn cùng cô hoan ái hai lần sao?

Nụ cười thoáng trên môi Đông Nghi chợt cứng lại, cô lại đang nghĩ đến người đó nữa rồi, thật là.

“E hèm, anh nghĩ được như vậy là tốt. Tôi đã thảo sẵn hai bản hợp đồng rồi, nội dung chính chủ yếu là đối phương không có bất kỳ tình cảm hay xâm phạm nào đến quyền cá nhân của nhau. Cho đến khi hai tập đoàn X và KT chính thức sáp nhập hoặc có chỗ đứng vững chắc, sẽ không có chuyện ly hôn hay việc hôn nhân giả của chúng ta bị tiết lộ ra bên ngoài. Hợp đồng sẽ kéo dài vô thời hạn tùy theo hoàn cảnh, chỉ cần đảm bảo những điều khoản nêu trên.”-Đông Nghi lấy ra hai chiếc hộp nhỏ cô đã chuẩn bị sẵn, bên trong là hai bản hợp đồng đã có chữ ký của cô, chỉ còn thiếu chữ ký của Hoàng Phong.

Anh lướt mắt đọc qua, không có phản đối gì đặt bút ký, sau đó đưa lại cho cô. Đông Nghi kiểm tra một lượt rồi cho vào hai hộp nhỏ khóa lại bằng mật khẩu, đây là chiếc hộp được mã hóa, nếu sau 5 lần không thể mở, hợp đồng bên trong tự động sẽ bị hủy đi, ngoài ra nếu từ bên ngoài có tác động muốn phá hủy cái hộp, tài liệu bên trong cũng sẽ tự động bị hủy.

“Được rồi, chúng ta ngủ thôi.”-Đông Nghi cho hai cái hộp cất vào tủ, Hoàng Phong đã giao toàn quyền giữ hai bản hợp đồng cho cô luôn rồi, xem ra anh rất tin tưởng ở cô.

Anh cẩn thận trèo lên giường nằm xuống, nhìn tấm lưng nhỏ bé đang ở trước mặt của mình, Hoàng Phong vui mừng nở nụ cười, bây giờ họ đã chính thức là vợ chồng rồi, dù rằng tình cảm của anh chỉ là đơn phương, nhưng cũng đủ lắm rồi.

“Vợ à, anh yêu em!”

Tiếng lòng của Hoàng Phong không thể nào truyền được đến tai Đông Nghi, cô vì quá mệt nên rất nhanh đã thiếp đi, bên cạnh người chồng hờ này, cô hoàn toàn không có sự phòng bị nào.

Có lẽ là anh đã đóng kịch quá giỏi chăng...

.
. .
.

TBC.

Năm mới mình chúc mọi người ăn Tết vui vẻ, nhớ ủng hộ cho mình nhé ^^

11. Chương 11 - Ai Đó Đang Ghen (1)

Chương 11

Ngày đầu tiên sau hôn lễ là một ngày quang đãng, bầu trời trong xanh và nhiều nắng, rất lý tưởng cho việc hưởng tuần trăng mật. Hai vợ chồng mới cưới đang ngồi trên chiếc phi cơ chuyên dụng bay đến Hàn Quốc.

“Bộ trưởng Lee đã sắp xếp cho chúng ta trở thành đại sứ văn hóa đại diện cho đất nước giao lưu cùng quốc gia của họ. Nhưng xem ra là chỉ nhắm đến mình em thôi Đông Nghi thôi.”-A Cầu vừa đưa cho Hoàng Phong và Đông Nghi lịch trình cũng như nội dung họ sẽ phải làm cho tuần trăng mật này, nó không khác nào là một buổi diễn kịch giống như những buổi diễn kịch trước đây, có khác chăng ở đất nước xa xôi và nhiều định kiến lẫn tai tiếng này, mức độ nguy hiểm sẽ càng cao hơn nếu xảy ra sai sót.

Đông Nghi đầy mắt thoáng gọn khi nhìn xuống hình ảnh của đại sứ bên Hàn Quốc, cô trước nay không bao giờ xem qua phim ảnh hay Kpop nên các diễn viên thần tượng trong mắt cô toàn bộ đều giống nhau, nhưng người làm đại sứ lần này khuôn mặt không phải quá trẻ ư.

Hoàng Phong nhìn theo ánh mắt của Đông Nghi đang nhìn chăm chăm chàng trai trẻ với nụ cười tỏa nắng và khuôn mặt baby, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, cô có cần nhìn gã đàn ông khác không chớp mắt như vậy không. (Có một bình giám chua đang bốc mùi nồng nặc ở đây ~)

“Anh bị bệnh sợ ống kính, cái này không thích hợp.”-Đông Nghi hờ hững lên tiếng, cô gấp tài liệu lại để sang một bên sau khi đã xem qua nội dung, về cơ bản không có vấn đề gì ngoài việc chồng của cô.

Hoàng Phong nghe nói mi mắt liền giật mấy cái, điều vợ anh vừa nói chính là nhược điểm của Hoàng Phong.

Lúc nhỏ cùng ông nội tham dự buổi tiệc mừng thọ, do vô tình bị ngã trong lối vào, khi ấy toàn bộ máy ảnh và tiếng xầm xì từ mọi hướng đều đổ dồn về phía Hoàng Phong đồng loạt khiến anh sinh ra nỗi ám ảnh đáng sợ vô hình, từ đó không bao giờ xuất hiện trước ống kính nữa. Cái lần chụp hình cưới và cử hành hôn lễ, máy quay và máy chụp hình đều hạn chế đến tối thiểu. Nhưng lần này là giao lưu đại sứ văn hóa, Hoàng Phong không thể không chế hết được những ống kính hướng về phía mình, điều này là điều rất đáng lo ngại.

“Tôi và đại diện bên Hàn Quốc cũng đủ rồi, anh không cần gượng ép.”

“Không được!”-Hoàng Phong đột nhiên cao giọng làm cho Đông Nghi bị giật mình, ánh mắt khó hiểu nhìn anh.

“Ý tôi là mối quan hệ của chúng ta đã thu hút sự chú ý của mọi người, lần này đến Hàn Quốc bọn họ muốn đánh vào điểm yếu này để công kích em và tôi, chúng ta càng phải thể hiện tình cảm, qua sự kiện bộ Trưởng Lee cố tình sắp đặt này, chúng ta càng phải...”

“Vậy thì tiến hành như cũ, tôi ngủ một chút.”-Đông Nghi cắt ngang bài diễn thuyết dài dòng của Hoàng Phong, nghiêng đầu sang một bên ngả người xuống nhắm mắt lại.

“À...”-Hoàng Phong có chút què què đưa tay lên vuốt nhẹ lỗ tai của mình, mong rằng thái độ của cô đối với gã đại sứ Hàn Quốc đó cũng lạnh nhạt như vậy.

“Trà gừng rất có công dụng.”-Đông Nghi không mở mắt, lời nói rất khê nhưng Hoàng Phong vẫn nghe rất rõ, khóe môi bất giác cong lên nụ cười vui sướng.

.
. .
.

Đông Nghi tình cảm khoát tay Hoàng Phong bước vào buổi tiệc gặp mặt bộ trưởng Lee cùng nhân vật đại sứ nước chủ nhà và một số nhân vật khác bàn về việc tổ chức giao lưu văn hóa. Sau những màn chào hỏi lễ nghĩa, Hoàng Phong bây giờ cảm tưởng mình giống như một người vô hình giữa cuộc trò chuyện thân thiết của Đông Nghi cùng cậu nhóc người Hàn Quốc ấy.

“Annyeong-haseyo”-Đông Nghi niềm nở đón lấy cái bắt tay của chàng trai trẻ, giọng nói ngọt ngào bằng tiếng Hàn phát âm lưu loát không thua kém bất cứ người bản xứ nào: “Trông cậu đẹp trai hơn trong hình và phim ảnh nhiều, bộ phim Truyền thuyết Thái Bình Dương vừa rồi tôi đã xem không bỏ sót tập nào hết.”

Chàng trai trẻ tên Choi Min Hyuk chính là diễn viên mới nổi trong vai nam chính đình đám bộ phim Đông Nghi vừa nói, đôi mắt đen trong veo sáng lên, nụ cười như ánh mặt trời xuất hiện trên khuôn mặt nam tính càng thêm vạn phần cuốn hút, nếu như fan của anh bắt gặp hình ảnh này nhất định sẽ điêu đứng mà ngất xỉu vì hạnh phúc mất thôi.

“Chào chủ tịch, tiếng Hàn của chị rất tốt a, thật vui vì được giao lưu và hợp tác cùng...vợ chồng anh chị.”-Min Hyuk hơi khựng lại khi chạm phải ánh mắt phóng băng của Hoàng Phong đang nhìn mình chăm chăm, cười giả lả hoàn thành câu nói, rõ ràng không khó để nhận ra sự ghen tuông bộc lộ hết ra ngoài mặt của anh hiện tại.

Đông Nghi nhún vai, tự nhiên tiếp tục câu chuyện bàn về đề tài diễn xuất chuyên nghiệp của Min Hyuk mình vừa xem qua trong tài liệu trên phi cơ. Với khả năng của mình, không khó để cô nắm bắt và lấy cảm tình của một cậu trai trẻ, người ngoài nhìn vào đều thấy được cả hai rất thân thiết tuy chỉ mới lần đầu gặp mặt.

Hoàng Phong dù bên trong đang sôi sục ngọn lửa ghen tuông muốn bóp chết cái gì đó ngay lập tức nhưng ngoài mặt vẫn phải cố giữ hình tượng tỏ ra bình thường, dù biết rằng Đông Nghi là đang diễn xuất thôi, nhưng vì sao vẫn khiến anh khó chịu như thế.

Chết tiệt, ánh mắt của bọn họ như muốn nói rằng hai người này thật xứng đôi vậy. Người chồng như anh là không khí chắc?

Tội nghiệp, thấy thương anh Phong gì đâu á, tại bây giờ anh ấy chưa có chỗ đứng trong lòng chị, về sau em sẽ tả anh lên tận nóc nhà luôn nha

.
. .
.

TBC.

p/s: Truyện này các nhân vật đều là của au, au có thể lấy tên một Nghệ sĩ Hàn nổi tiếng nhưng như thế có vẻ không tốt lắm, những ai là fan của Kpop có thể liên tưởng chàng trai này với idol mà mình thần tượng nha ^^

12. Chương 12 - Ai Đó Đang Ghen (2)

Đôi lời tác giả: Trước khi là một tác giả thì au cũng là một độc giả trầm lặng trong một thời gian dài cho nên mình hiểu cảm xúc của một độc giả là như thế nào, tập tành viết truyện cũng là một cơ duyên thôi. Au rất cảm ơn sự quan tâm cũng như ủng hộ của các bạn, mình hứa rằng sẽ cố gắng ra chap đều đặn, cũng sẽ rep cmt của tất cả các bạn (những bạn kg rep là đã ib rồi). Lời cuối trước khi đọc chương mới, rất mong được sự ủng hộ tiếp tục và nhiều hơn nữa của các bạn nhé. Thân!

Chương 12

Bay bằng phi cơ chuyên dụng đến Hàn Quốc rồi trực tiếp vào buổi tiệc rượu nói chuyện, hết thấy cũng chỉ mất có nửa ngày trời, buổi chiều nay không nằm trong lịch trình của Hoàng Phong và Đông Nghi, cả hai quyết định sẽ chọn một địa điểm nổi tiếng gần đây để tham quan, sẵn dịp tạo tình cảm trước mặt của mọi người. Nhưng cố sao Hoàng Phong lại cảm thấy bức bối dù rằng họ sắp được bên nhau thế này?

(Chúng ta cùng theo chân Au tìm hiểu nhé *rình*)

A Cầu nhìn ánh mắt đăm đăm sát khí như muốn phóng băng vào người trước mặt của cậu chủ, chỉ biết hắng nhẹ giọng rồi im lặng tiếp tục đứng sau lưng Hoàng Phong. Theo hướng nhìn của anh, Đông Nghi

đang vui vẻ trò chuyện với chàng minh tinh đẹp trai khi cậu ta có ý định hướng dẫn một số địa điểm du lịch nổi tiếng cho hai vợ chồng.

Đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, đôi môi mỏng theo đó cũng cụp xuống vài phần khi nhìn thấy nụ cười rộng tới mang tai của Choi Min Hyuk đang nhìn vợ của anh.

Chết tiệt, thậm chí tên nhóc đó còn không cao bằng mình, đẹp trai cái gì chứ? Mấy người đẹp trai quá chỉ là những kẻ trắng hoa lừa tình thôi.

Hoàng Phong chỉ nói thầm trong tâm tưởng nhưng chữ nghĩa đều hiện rõ ngoài nét mặt, A Cầu không có ý chỉnh lưng nhưng vẫn ghé miệng sát tai Hoàng Phong nói lại: “Cậu chủ, cậu cũng rất đẹp trai.”

Hoàng Phong chớp nhẹ mắt mấy cái, ừ thì anh đẹp trai thật, ai nấy đều nhìn ra được nhưng sao cô vợ thông minh, xinh đẹp của anh lại không nhìn ra được chút giá trị nào từ người chồng của mình hết vậy.

Quyết định không ngồi vờ đọc tạp chí nữa, Hoàng Phong quăng quyển tạp chí trên tay xuống bàn cái bộp, đáng vẻ khoan thai đứng dậy rải những bước lớn đi về phía đôi nam nữ đang cười nói vui vẻ cùng nhau, tự nhiên vòng tay qua chiếc eo con kiến nhỏ nhắn của Đông Nghi ôm lấy, kéo sát cơ thể lại gần cơ thể trắng kiện của mình. Hình ảnh đập vào mắt người khác rất chi là phong độ, đúng chất nam chính đến giải vây cho nữ chính thoát khỏi tình huống nguy hiểm nào đó trong mấy bộ phim truyền hình thần tượng.

Nhưng mặt trái của sự thật luôn tồn tại, Đông Nghi sau một thoáng giật mình, quay đầu nhìn lại chủ nhân của cái ôm không báo trước ném cho anh ánh nhìn khó chịu xen lẫn chút không hài lòng: “Hoàng Phong?!”

Hoàng Phong mỉm cười phớt lờ lời của Đông Nghi, đôi mắt đen đặc đến lạnh người chú mục trên khuôn mặt baby của Choi Min Hyuk làm nụ cười của cậu có chút sượng sùng: “Hai người trò chuyện tiếp đi, anh cũng muốn nghe để lát nữa cùng em đi tham quan hiểu biết thêm kiến thức.”

“Những lời cần nói tôi đều đã nói với chị Đông Nghi rồi.”-Min Hyuk vớt vát, cậu đã hiểu sự tình và đang tìm cách chuồn êm, ở đây lâu hơn chỉ có thiệt thòi mà thôi.

“Cậu vớt họ của vợ tôi đi đâu rồi?”-bàn tay trên eo Đông Nghi lực đạo càng siết chặt hơn.

“Ồ... à, chị Trương..”

“Đây là vợ của tôi, từ hôm qua đã là Hoàng phu nhân rồi.”-tiếp tục khó dễ đến phút cuối cùng.

Đợi đến khi Choi Min Hyuk rời đi nhờ quản lý cậu ta chạy tới thông báo lịch trình quay quảng cáo tiếp theo, khỏi phải nói cậu ấy mừng ra mặt luôn. Đông Nghi thở dài nói khẽ chỉ mình Hoàng Phong nghe thấy: “Bây giờ anh bỏ tay ra được rồi đó, diễn xuất là tốt nhưng không cần quá khích như vậy với một đứa trẻ.”

Hoàng Phong nuốt tức buông Đông Nghi ra, phụ nữ có giác quan thứ sáu đàn ông không có sao? Chẳng lẽ họ chỉ có trực giác nhạy bén với kẻ thù của mình, còn với những nam nhân thích mình đều không phân biệt được, hay bởi vì do Đông Nghi vốn không có kiến thức phong phú về phương diện này.

Đông Nghi neoh mắt nhìn khuôn mặt ngẩng ra của người bên cạnh đang nhìn cô chăm chăm, bước lùi lại tạo khoảng cách với anh rồi hướng về phía trước: “Đi thôi, chúng ta có hai tiếng để cùng nhau đi du lịch.”

Hoàng Phong vẫn đứng đó mắt mấy giây nhìn theo bóng lưng của vợ mình mới guồng chân đuổi theo, bọn họ đúng là nhìn thế nào cũng không giống vợ chồng.

“Vợ nhỏ à, để xem anh sẽ trừng phạt em như thế nào đây, hãy chờ đấy.”

(Tiếng lòng của Hoàng thiếu gia làm Au sợ nha, anh chồng này nguy hiểm tiềm năng lắm đó, Đông Nghi ơi Đông Nghi, thật là giác quan thứ sáu của chị vớt ở đâu mất rồi, haiz)

.
. .
.

TBC.

13. Chương 13 - Buổi Đi Chơi?

Chương 13

“Tuyệt đối không được để hai tập đoàn sáp nhập vào nhau, tên vô dụng Hoàng Phong không nói làm gì, nhưng con bé Đông Nghi đó không phải loại người đơn giản, cho nên kế hoạch lần này không được phép thất bại.”-Hoàng Thế Phương ra lệnh cho người bên kia đầu dây điện thoại, kế hoạch lần này ông đã kỳ công chuẩn bị và chờ đợi rất lâu rồi, mọi thứ đều vô cùng thuận lợi, nếu như có thể trừ khử được mầm móng nguy hiểm, con đường sau này không còn gì có thể ngăn cản lão leo lên chiếc ghế chủ tịch quyền lực này nữa.

“Đông Nghi, có trách hãy trách cô quá thông minh, phụ nữ thông minh quá đàn ông không thích đâu.”-điều thuốc mới hút được chưa tới nửa đã bị lão dụi xuống gạt tàn dập tắt đi, làn khói mờ ảo bay lên, nhả những dư âm cuối cùng trước khi tan biến hoàn toàn trong không khí.

.

.

.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta đi du lịch cùng nhau đấy.”-Hoàng Phong nói khi đang cùng Đông Nghi dạo bước trên đường phố Seoul đông đúc, cánh tay của anh chốc chốc lại vươn ra rồi thu về, chân chừ mãi cũng không dám chủ động nắm lấy tay người bên cạnh.

“Bộ trưởng Lee, ông ấy sẽ làm gì chúng ta đây?”

Đông Nghi không có tâm trạng để chơi, đầu óc của cô vẫn đang suy nghĩ về người này. Cô đã đoán ra người đằng sau bộ trưởng Lee là ai. Đông Nghi đã điều tra về ông ấy, con trai của bộ trưởng Lee có hợp tác cùng vài người bạn mở một công ty, nhưng vì làm ăn không minh bạch đã thua lỗ, dù sức ảnh hưởng của ông trong giới chính trị cũng như pháp luật rất lớn, nhưng đứa con trai của ông lại bị kẻ khác nắm được thóp dễ dàng hủy hoại tương lai phải cả đời trong tù. Người đó không ai khác chính là chú ruột của Hoàng Phong.

Nguồn tin mật này bên phía Đông Nghi cũng không dễ dàng có được, theo như người tin tưởng của Đông Nghi thông báo, có người đã âm thầm dẫn dắt giúp cho cô thuận lợi biết được điều này, Đông Nghi không khỏi liên tưởng đến người đàn ông đeo mặt nạ đó.

“Anh làm cái gì vậy?”-Đông Nghi giật mình, chớp mắt một cái đã nằm gọn trong vòng tay vững chắc của Hoàng Phong.

“Câu này tôi hỏi em mới đúng, suýt nữa đã băng qua đèn đỏ rồi.”

Đông Nghi thoáng bối rối tách khỏi người anh, vẻ mặt rất nhanh đã trở về vẻ điềm tĩnh, lãnh đạm: “Cảm ơn!”

“Chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi một chút đi, em không thích hợp để ”đi chơi” vào lúc này đâu.”

Ừ thì Đông Nghi cũng không thích những nơi đông người, thôi vậy: “Được...”

Hoàng Phong bỗng bạo dạn hơn nắm lấy cánh tay Đông Nghi kéo đi khi đèn giao thông chuyển sang màu xanh cho người đi bộ trong sự ngỡ ngàng của cô.

“Hoàng Phong!”

“Để tránh việc có người không tập trung nhìn đường nữa, tốt nhất cứ như thế này đi.”

Đông Nghi nhìn xuống bàn tay của mình đang bị kéo đi, lực siết ở đó có xu hướng dần tăng lên theo những bước chân của họ, Hoàng Phong đang tức giận sao? Nhưng vì điều gì chứ?

“Chúng ta đi shopping đi!”-giọng Đông Nghi không lớn nhưng người phía trước vẫn có thể nghe được.

.

“Cái này, cái này và cả cái này nữa, lấy hết cho tôi.”-Đông Nghi chỉ tay vào những bộ quần áo hợp nhãn tại trung tâm mua sắm lớn nhất Seoul, đã rất lâu rồi cô không đi mua sắm, thường những quần áo mặc đều là những kiểu trang phục công sở, hơn nữa gu thẩm mỹ của Đông Nghi cũng thuộc loại thượng đẳng, chỉ cần phối hợp một chút sẽ không khó tạo ra nhiều kiểu ăn mặc phong phú từ vốn quần áo có sẵn.

Hoàng Phong thích thú nhìn cô vợ nhỏ của mình chọn lựa quần áo, nhìn cô bây giờ có chút giống những người phụ nữ khác rồi a.

“Em không cần thử đã lấy sao?”

Đông Nghi vẫn chăm chú vào việc chọn quần áo của mình: “Tôi đã thử bằng mắt cả rồi.”

Ngón tay chợt khựng lại khi nghĩ ra điều gì đó, Đông Nghi bỏ qua việc chọn đồ cho bản thân đi đến chỗ bán quần áo và phụ kiện nam, ánh mắt hướng tới dãy trưng bày cà vạt, tiếp tục việc chọn lựa của mình.

Hoàng Phong nhìn Đông Nghi chọn mãi mà quên cả việc người chồng đang đứng ở đây, trong lòng bỗng cảm thấy bức bối không vui. Anh bình thường đeo cà vạt không phải những kiểu Đông Nghi đang nhìn, một người tinh tế như cô nếu muốn chọn đồ tặng cho anh sẽ không bỏ qua điểm này được, từ đó có thể suy ra người cô ấy muốn chọn cà vạt cho không phải người chồng của mình, nghĩ thôi đã thấy bức bối trong người.

“Lại là cái tên Hàn Quốc kia sao?”

“A Cầu đi theo anh lâu như vậy rồi, anh đã bao giờ tặng thưởng cho cậu ấy chưa?”-giọng Đông Nghi nhẹ tênh kéo Hoàng Phong trở về với thực tại.

Tự dưng sao lại nhắc đến A Cầu ở đây? Không lẽ đang định chọn quà cho trợ lý của anh? Vô lý thật.

Đông Nghi không phải không có tai, cô đã thoáng nghe được tiếng lèm bèm của Hoàng Phong phía sau, dù không có ý định giải thích việc mình làm nhưng việc cần nói cô cũng sẽ nói: “A Cầu đã giúp đỡ rất nhiều cho việc chuẩn bị hôn lễ, còn trang trí phòng tân hôn cho chúng ta nữa, cái này anh thay mặt tôi tặng cho trợ lý của anh.”-Đông Nghi đưa hộp cà vạt mình vừa nhắm trúng lên, sau đó đi đến quầy thu ngân gói lại, nhìn thấy nét mặt vẫn còn ngây ngốc của anh, cô chỉ nhếch môi một cái rồi lướt ngang qua anh.

“Chờ đã, chồng của em em lại không định tặng gì sao?” (*hỏi hay lắm, au cũng đang cùng suy nghĩ đây*)

“Hôm khác đi, hôm nay tôi mua nhiều đồ mệt rồi.”

“Phụ nữ các người thật là.”

.

.

.

TBC.

14. Chương 14 - Trừng Phạt Em (1)

Chương 14

Trong căn phòng rộng lớn với đầy đủ tiện nghi của khách sạn, Đông Nghi không mấy để tâm đến, đi thẳng tới giường lấy ra chiếc ipad của mình tiếp tục xem tin tức, mắt không nhìn lên người đàn ông vừa đi theo sau cô vào, dừng dừng nói: “Anh đi tắm trước đi, lát nữa tôi tắm sau.”

Hoàng Phong không hài lòng lắm việc Đông Nghi đến về nhà cũng tỏ ra bận rộn, công việc rõ ràng làm mãi cũng không hết, cả ngày hôm nay họ đã đi lại và tiếp xúc với nhiều người, nhìn cô vợ sức khỏe luôn không thực tốt cảm cái thể này lòng anh cũng biết xót chứ bộ. Thế nhưng anh còn có thể làm được gì, Hoàng Phong trước mặt Đông Nghi chỉ có thể diễn tròn vai một người chồng nhu nhược và vô dụng thôi.

Anh khẽ thở dài đi vào phòng tắm, trên đường đi anh thoáng nhìn thấy vali của Đông Nghi đặt cạnh giường vẫn chưa mở ra, buột miệng lên tiếng: “Em không định sắp xếp lại quần áo sao?”

“Lát nữa đã...”-cô có vẻ đang chuyên tâm, chỉ trả lời qua loa.

Một lúc sau, Hoàng Phong trở ra với chiếc áo choàng tắm trên người, mái tóc ngắn với mái dài ngang mắt mới gội xong còn ướt nước đọng vài giọt trên đuôi tóc khiến cho khuôn mặt tuần tú của anh càng thêm phần cuốn hút, thế nhưng người vợ kiêu kỳ này không mấy may để tâm đến, suốt buổi vẫn chú mục lên màn hình ipad trên tay cô.

Hoàng Phong đi đến tủ quần áo chọn một bộ âu phục, anh nói vọng lại cô vợ của mình đang ngồi trên giường.

“Em có muốn đến tiệc rượu cùng tôi không, bộ trưởng Lee vừa mới gọi điện mời.”

Đông Nghi nghe nhắc đến bộ trưởng Lee liền đề cao cảnh giác, nhưng cô lại không hứng thú gì với mấy tiệc rượu này, vốn dĩ là nơi để đàn ông tụ họp lại ăn chơi thôi.

“Tôi mệt rồi, anh cứ đi đi.”

“Được, vậy em tắm rồi nghỉ ngơi trước.”-khóe môi mỏng khẽ nhếch lên một đường nhỏ, Hoàng Phong đã mặc xong quần áo chỉnh tề, anh vui vẻ rời khỏi phòng, miệng còn huýt sáo.

Đông Nghi đợi cho Hoàng Phong đi hẳn cũng bước xuống giường để tắm rửa, hôm nay cô sẽ ngủ sớm vậy, những chuyện nên làm đều đã làm rồi, thứ cần làm tiếp theo chỉ là chờ đợi thôi.

CÁCH.

Ngâm mình trong bồn tắm ấm nóng, Đông Nghi lim dim mơ màng chìm vào giấc ngủ, làn nước hoa hồng với hương thơm nhàn nhạt phảng phất làm cho đầu óc cô thư thả không ít. Đột ngột bên tai truyền đến tiếng mở cửa, Đông Nghi giật mình choàng tỉnh khỏi giấc ngủ chập chờn, còn chưa kịp định thần thì cánh cửa phòng tắm đã bật mở, thân ảnh quen thuộc phản chiếu qua con người mở to ra kinh ngạc.

Lại là anh.

Người mà Đông Nghi luôn muốn lãng quên và né tránh lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô. Sau một thoáng bất ngờ, Đông Nghi đã trở về vẻ mặt điềm nhiên, đôi mắt nâu sâu thẳm như mặt nước hồ mùa thu, mang theo chút lạnh giá nhìn lên anh, người đàn ông phía sau lớp mặt nạ bằng vải, lời nói khẽ khàng cất:

“Tôi đến tận đây mà anh vẫn tìm đến được.”

“Tôi sẽ xem đó như một lời khen.”-anh mỉm cười, ánh mắt thích thú nhìn cơ thể ngọc ngà như phát ra ánh sáng lung linh bên dưới làn nước ấm, những cánh hoa hồng đỏ thắm nổi trên mặt nước trong bồn tắm trắng xóa càng tô điểm thêm vẻ đẹp thanh thoát của cô, khiến cho tâm trí anh có chút phiêu dạc.

Cảm nhận được ánh nhìn khác lạ của anh, Đông Nghi không vui với tay lấy áo choàng tắm màu trắng đứng dậy choàng vào, không muốn anh bốn cột tùy tiện nhìn nữa. Nhưng hành động của cô nhanh đến thế nào cũng không thể bì kịp bàn tay to lớn của anh, chớp mắt một cái áo choàng của cô vừa mới khoác xong chưa kịp cột dây đã bị anh tuột xuống đến ngang thắt lưng, lộ nửa thân trên phơi bày đập ngay mắt phượng đẹp dài của anh, để anh một lần nữa bừa bãi thưởng thức cảnh xuân mê hồn.

Cơ thể theo lực đạo của nam nhân khẽ chơi vơi, Đông Nghi được vòng tay vững chắc của anh bao lấy, đặt ngồi luôn trên thành bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô đang cận kề khuôn mặt anh, cảm nhận được hơi thở ấm nóng phả từng làn hơi vào mặt mình.

“Lần nào anh cũng tùy ý như thế sao?”-Đông Nghi khẽ cau mày, định kéo cao áo choàng lên nhưng một lần nữa bị anh ngăn lại, bàn tay bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Có chỗ nào của em mà tôi chưa nhìn thấy qua đâu, em không lau người mà mặc đồ vào sẽ lại bị cảm đó cô bé à.”-anh cứng nựng véo nhẹ bên má cô, nhìn ánh mắt ầm ức nhưng không thể làm gì được của Đông Nghi, trong lòng liền cảm thấy vui sướng, cả ngày hôm nay cô đã tự tung tự tác nhiều rồi, bây giờ đến phiên anh dạy dỗ lại một chút mới được.

Phải, đúng là anh đã xảy ra quan hệ không dưới một lần với cô nhưng đều không do Đông Nghi tự nguyện, làm gì có chuyện phụ nữ trước mặt người đàn ông không thân thuộc tùy ý khỏa thân để nói chuyện, nhưng hoàn cảnh của cô chính là như vậy đấy. (Có vài cmt nói rằng nam chính biến thái, au còn không chắc lắm, nhưng đúng là anh nhà biến thái thật ^^)

Anh nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của cô, toàn bộ tầm mắt liền rời xuống hai nhụy hoa trước ngực đang mời gọi mình, đưa tay áp lên bao phủ một bên tùy tiện xoa nắn, lần này Đông Nghi không còn phản ứng gắt gao như hai lần trước, song cơ thể cũng không hòa hợp theo động tác của anh.

“Có phải chúng ta phải trải qua nhiều lần nữa cơ thể của em mới chịu quen thuộc với tôi không?”

Đông Nghi cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, phần vì lời nói của anh, phần vì sự kích thích ngày càng mãnh liệt do anh tạo ra, Đông Nghi không muốn xảy ra quan hệ lần nữa, bàn tay vội nắm lấy cổ tay anh ngăn lại nhưng căn bản không có khả năng chế ngự được anh: “Nếu muốn quan hệ bên ngoài không thiếu phụ nữ cho anh, anh đã nói không cần những thứ khác của tôi vì sao...ân...”

Ngón tay anh vừa mới ấn mạnh vào hạ thể bên dưới của cô, cảm giác tê dại quen thuộc xộc thẳng lên đỉnh đầu khiến Đông Nghi rùng mình, không thể tiếp tục câu nói đang dở của mình được nữa.

“Tôi cực kỳ không hài lòng với em của ngày hôm nay, lời nói vừa rồi của em càng khiến tôi cảm thấy không vui.”

Đông Nghi trợn tròn mắt nhìn xuống bàn tay anh đang cởi nhanh khóa quần, tiểu huynh đệ bên dưới nhanh chóng hiện ra tiến tới nơi nữ tính còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng của cô đâm mạnh vào.

“Dừng...”

.
. .
.

TBC.

15. Chương 15 - Anh Là Đồ Biến Thái

Chương 15

Làn da thoang thoảng mùi sữa tắm dịu ngọt bay vào cánh mũi làm anh thêm ngầy ngất, nỗi khát khao đen tối muốn chiếm hữu cơ thể cô lần nữa ủa về chênh choáng tâm trí, anh không phân biệt là mình đang muốn trừng phạt cô hay đang bị mê hoặc bởi sự cuốn hút của Đông Nghi nữa.

“Ân... chặt quá...”-giọng Đông Nghi thỏn thức như tiếng mèo kêu bên tai càng làm anh thêm mê đắm, anh muốn được tiến sâu vào bên trong cô nhiều hơn, để tiểu huynh đệ của mình được thỏa sức chơi đùa với cô bé vẫn còn e ấp ngại ngùng của cô.

Cơ thể mềm nhũn của Đông Nghi đột ngột bị hai bàn tay của anh nhấc lên rời khỏi bồn tắm, bên dưới hạ thân không vì thế mà tách rời khỏi côn thật to lớn của anh, vẫn khít khao dính chặt.

“A... nhẹ thôi...”-Đông Nghi mím chặt môi cam chịu bị anh điên cuồng nhấp vào, hai cánh hoa trước tác động mãnh liệt đỏ ửng lên run rẩy, dù đã cùng anh trải qua quan hệ hai lần nhưng cô cơ bản vẫn chưa thích ứng được vật quá lớn này.

Trong cơn kích thích cuộn cuộn, anh không nghe được lời nói thều thào của cô, quần áo vướng bận trên người anh thoát một cái cũng được trút bỏ hết, anh là muốn trực tiếp cảm nhận hai cơ thể hòa quyện vào nhau, anh nhớ cảm giác này đến phát điên lên rồi.

Nụ hoa bên dưới của Đông Nghi quá chặt, ôm lấy cơn thịnh nộ rực của anh làm cho mọi tế bào bên trong đều trở nên kích động, anh gầm nhẹ một tiếng nâng một chân Đông Nghi lên để nơi nữ tính được mở rộng hơn, tiếp tục thẳng tắp nhấp mạnh vào. Tấm lưng trần của Đông Nghi hoàn toàn tựa hẳn vào bức tường lát gạch lạnh băng, cơ thể của cô nếu như không nhờ bàn tay của anh nâng đỡ đã sớm ngã khụy mất rồi, cô là vừa đau đớn chịu đựng, nhưng bên trong nỗi đau đớn lại mang theo chút khoái cảm của dục vọng len lỏi qua từng tiếng rên khẽ thoát ra khỏi cái miệng anh đào nhỏ xinh.

Anh không kìm được áp lên miệng cô đòi hỏi, nồng nàn mút mát, bên dưới vẫn không ngừng dùng sức nhấp liên tục.

“A... dừng lại đi... hức hức...”-Đông Nghi khó khăn nói giữa những nụ hôn, sự cuồng nhiệt của anh làm cô không thể chịu nổi nữa, cơ hồ có thể ngắt đi bất cứ lúc nào, nhưng bàn tay lực lưỡng của anh vẫn luôn kiểm soát lấy chiếc eo của cô kéo lên, nghênh đón phía trước thúc mạnh những cái đâm đầy uy lực vào bên trong cô.

“AAAAAAA...”

Anh thở nhẹ ra một cái, bàn tay vẫn giữ chặt người Đông Nghi chậm chậm rút ra, một dòng chất dịch màu trắng đục nương theo đùi cô rơi xuống sàn nhà trơn bóng.

Sau cơn hoan ái triền miên bất tận, Đông Nghi với cơ thể rã rời được anh bế lên rời khỏi phòng tắm. Vẫn tưởng anh sẽ đặt cô nằm trên giường, nào ngờ anh vô tình bước qua đặt cô tựa lên mặt bàn kính với tư thế nằm sấp, bộ ngực no tròn tiếp xúc với mặt phẳng lạnh buốt truyền tới cái rùng mình, bàn tay anh một lần nữa kéo lấy eo cô để cặp mông mềm mại nhếch lên, Đông Nghi thất kinh la to: “Anh bị điên sao, tôi...”

Đông Nghi hoảng hốt, lần đầu tiên chịu xuống nước cầu xin tha mạng, trải qua bao nhiêu lần cùng anh, cô đã dứt kết được một điều, chuyện gì người đàn ông này cũng có thể làm ra được, anh chính là kiểu người biến thái nhất Đông Nghi từng gặp qua.

“Tôi xin anh đấy... ngày mai tôi còn có chuyện quan trọng phải làm...”

Anh cắn nhẹ môi cố kiềm chế cơn buồn cười của mình, đáy mắt nhìn qua tấm kính phản chiếu mơ hồ khuôn mặt kiêu diễm của cô trước mặt, nó thật sự rất đáng yêu, giọng nói trầm đục nói: “Em cũng biết cầu xin người khác sao?”

“...”-Đông Nghi nắm chặt bàn tay lại, cô vẫn một từ là không cam tâm, nhưng lấy trứng chọi với đá Đông Nghi không ngu ngốc làm một lần nữa đâu, đến cuối cùng cũng chỉ mình cô chịu thiệt thòi thôi.

“Phải, là tôi cầu xin anh, tôi mệt lắm rồi... Hoàng Phong cũng sắp về... ănn...”

Không dễ dàng có dịp nhìn cô xuống nước với mình, tâm tình anh rất vui vẻ, anh nào muốn kết thúc sớm như vậy, nhưng vẫn là không nỡ nhìn người mình yêu thương chịu khổ, cơ thể này đúng là nhiều yếu ớt, lại vô cùng miễn cảm.

Anh vỗ nhẹ lên bên mông tròn trịa của cô, sau đó cũng chịu buông tha nâng cánh tay giúp Đông Nghi đứng dậy, cơ thể vô lực không còn trụ được tùy ý ngã vào lồng ngực vạm vỡ của anh, hơi thở đứt quãng phả ra từng làn hơi nóng bỏng vào da thịt rắn chắc làm anh lại một phen kiềm nén vất vả.

“Cô gái nhỏ của tôi, em cứ thế này tôi phải làm sao mới được đây?”

Đông Nghi không còn sức để lờ anh, toàn bộ sức lực đều dồn vào lời nói cầu xin vừa rồi hết, bây giờ Đông Nghi như một quả bóng xì hơi bị trút hết không khí.

Anh một lần nữa nhắc bổng cơ thể của cô đi đến giường, lấy tấm chăn bông đắp tạm cơ thể trần trụi của cô, ánh mắt nhìn lại chiếc vali bên cạnh giường vẫn chưa được sắp xếp, xem ra tối nay cô sẽ không có thời gian để sắp xếp đồ vào tủ đâu.

Anh đi vào phòng tắm nhặt lại quần áo của mình mặc vào, tuy có vài chỗ còn ướt nhưng không đáng kể lắm, sau đó trở ra bên ngoài.

“Anh làm gì vậy?”-Đông Nghi chau mày nhìn anh ngồi xuống mở vali của cô ra, anh lại định giở trò gì đây?

“Vốn định giúp em mặc đồ vào nhưng sẵn tiện sắp xếp quần áo giúp em luôn.”

Anh nheo mắt nhìn những mảnh vải bé xíu nhiều màu sắc trên tay, nảy ra ý trêu chọc cô: “Em ở cùng người chồng hờ đó có cần thiết phải chọn nội y sexy như thế không?”

Đồng Nghi nhìn những cái quần lót bằng ren mỏng manh được anh đưa trên tay, hận một nỗi không thể bay tới giựt lấy, cô trước mặt anh sao lại nhỏ bé như vậy chứ?

Đột nhiên anh nghĩ ra một ý định muốn trêu chọc cô thêm nữa, gom hết đồ lót của Đồng Nghi cho vào cái balo nhỏ mình đem theo khi vào đây trong sự sôi sục của đường sự.

“Những cái này không nên mặc nữa, tôi sẽ cất giữ nó thay em, khi nào chỉ có chúng ta em mới được phép mặc vào.”

“Anh biến thái vừa thôi, anh lấy hết tôi phải mặc gì đây?”-Đồng Nghi âm ức kêu lên, cô tức giận định gượng dậy giành lấy, nhưng hạ thân truyền tới cảm giác thốn buốt làm cô không thể di chuyển thêm được nữa, anh làm cho cô tức chết được mà.

Anh nhìn cô nhăn nhó chịu đựng lòng liền chùng xuống, cô đau anh cũng thấy rất xót. Nhưng Đồng Nghi đâu biết rằng anh chỉ biến thái với mỗi một mình cô thôi, vì cô là người anh yêu thương duy nhất.

“Được rồi, trả lại cho em một cặp, còn lại tôi tịch thu hết.”

Đồng Nghi đưa tay đặt lên bụng của mình xoa nhẹ làm giảm cơn đau bên dưới, ánh mắt sắc như dao lờm anh uất hận, đồ lót của cô không phải là hàng cấm, anh lấy quyền gì mà muốn tịch thu.

.
. .
.

TBC.

Hôm nay au cho các bạn nhìn thấy thêm được khía cạnh biến thái của nam chính, không biết từ đây lượng fan của anh sẽ giảm xuống thế thảm đến đâu đây, nhưng nhìn ra là nữ chính phải khổ sở với nam chính dài dài rồi :))))

p/s: Hãy tiếp tục là nguồn động lực cổ vũ cho au viết tiếp nhé ^^

16. Chương 16 - Gặp Nguy Hiểm (1)

Chương 16

Nằm trên chiếc giường rộng lớn, Đồng Nghi vô cùng bất mãn nhưng chỉ biết trơ mắt nhìn người đàn ông đang nhẹ nhàng mặc đồ ngủ cho mình, tuy cách nhau lớp mặt nạ bằng vải nhưng Đồng Nghi vẫn nhìn ra được cặp mắt gian tà của anh đang thừa cơ nhìn vào những nơi riêng tư của cô, bàn tay nóng hổi còn cố tình đụng chạm không cần thiết trong quá trình mặc quần áo nữa.

“Em tức giận trông cũng rất xinh đẹp.”-khi đã mặc xong quần áo cho Đồng Nghi, anh thuận tay véo lên má cô một cái, nhìn ánh mắt căm hận nhưng không thể làm gì được của cô, mỗi lần như thế tâm tình anh lại vui lên một chút.

Anh chính là nghiện loại cảm giác này rồi, dù biết là càng nhiều lần gặp sẽ càng bất lợi cho cả cô và anh nhưng vẫn không thể ngăn được con tim đi tìm lý lẽ của riêng nó.

“Tôi gọi anh là gì? Ít nhất cũng phải có cái tên để gọi.”-giọng Đồng Nghi đưa anh dứt khỏi dòng suy nghĩ mông lung, từ lúc nào hai ánh mắt chạm vào nhau, cô cũng có một cảm xúc lạ lẫm khi nhìn vào đôi mắt phượng hẹp dài cuốn hút ấy, như lạc vào một không gian hoàn toàn khác.

“Vậy gọi tôi là L đi!”-anh nắm lấy bàn tay đang chạm nhẹ lên khuôn mặt mình của cô đưa đến khuôn miệng mỏng nam tính hôn nhẹ, khóe mắt nhoe lên ý cười: “Bây giờ chưa được đâu cô bé của tôi, đến lúc thích hợp tôi sẽ cho em nhìn thấy khuôn mặt này.”

Đông Nghi thở nhẹ ra rút tay về, cho tới nay thứ làm cho cô đau đầu nhất chính là người đàn ông tên L này, mỗi lần gặp mặt không đem cô tra tấn hành hạ, ăn đến không còn xương sẽ không chịu bỏ qua. Mi mắt chớp nhẹ, trừ một lần cô bị bệnh thì anh đã quan tâm chăm sóc ra đi.

Đáy lòng Đông Nghi run rẩy thừa nhận, cô đối với dự vọng mạnh mẽ của anh đã không còn sự bài xích kịch liệt như trước đây, cô nhận ra bản thân cũng đã từng chìm đắm trong khoái cảm mãnh liệt ấy, nhưng Đông Nghi cũng luôn tự nhắc nhở bản thân không được buông thả. Và còn một điều này nữa, trước mắt người đàn ông L này không có mục đích xấu với cô.

“Cung cấp tin tức cho người của tôi điều tra về bộ trưởng Lee là anh phải không?”

“Em thông minh như vậy tự hiểu đi. Ngủ ngon nhé, tôi phải đi rồi.”-anh lướt tiếc hôn lên trán Đông Nghi một nụ hôn phớt, sau đó mới cầm theo balo rời đi.

Đông Nghi sực nhớ ra đồ lót của mình vẫn còn trong balo của anh, đáy mắt chợt tối sầm lại, anh như thế mà lấy nó đi thật sao?

“Toàn hàng hiệu không đấy, đồ biến thái.”

Nhắc đến mới nhớ, Đông Nghi gương ngồi dậy lấy trong túi xách của mình ra hộp thuốc nhỏ uống hai viên bên trong. Từ sau hai lần quan hệ cùng anh cô bất giác đã mua thuốc tránh thai phòng ngừa, không ngờ lại phải dùng đến thật. Cảm nhận vị đắng trôi qua đầu lưỡi, Đông Nghi khẽ nhăn mặt lầm bầm, vì ai mà cô phải nuốt thứ ghét nhất vào bụng đây hả.

“Trời ạ, cái vị của nó...”

.
. .

“Cho chị này.”-Choi Min Hyuk chìa ly ca cao nóng còn nghi ngút khói đưa trước mặt Đông Nghi khi cô đang ngồi nghỉ chuẩn bị cho cuộc giao lưu sắp tới.

Đông Nghi nheo mắt nhìn ly ca cao, còn chưa kịp phản ứng thì nó đã được đặt vào tay của mình, nhìn lên bắt gặp nụ cười rạng rỡ của chàng minh tinh Hàn Quốc điển trai.

“Hôm nay sắc mặt chị không được tốt lắm, lâu lâu lại xoa xoa lên bụng của mình, em thấy chị quản lý của em mỗi lần không khỏe đều uống cái này, nó có thể giúp ích cho chị đó.”

Đông Nghi gương cười méo mó, không phải cậu ta nghĩ rằng cô đang bật đèn đỏ đấy chứ, nhưng dù sao cũng có chút đáng yêu đi: “Cảm ơn cậu, tôi không sao đâu.”

Choi Min Hyuk kéo ghế lại ngồi bên cạnh Đông Nghi, mắt nhìn sang người chồng đang đứng cách đó một đoạn, hôm nay trông anh ta cũng khá căng thẳng không có thời gian bận tâm đến người vợ của mình nên cậu ta mới dám lên phen ngồi cạnh cô: “Anh ấy bị hội chứng căng thẳng trước ống kính sao?”

“Bị cậu nhận ra rồi, nhưng anh ấy cứ cố chấp muốn thực hiện cùng tôi.”-Đông Nghi hớp một ngụm nhỏ, ánh mắt nhìn sang Min Hyuk với khoảng cách đang rất gần mình, ngón trỏ đưa lên đẩy trán cậu ta ra.

“Tôi không bị lãng tai, cậu không cần ngồi gần vậy đâu.”

Min Hyuk bật cười, cậu nhún vai thản nhiên đáp: “Hôm qua là chị đóng kịch phải không? Chị chưa xem qua bộ phim của em đóng.”

“...”

“Không sao đâu, chúng ta đều giống nhau cả thôi, em cũng đang phải vờ vui vẻ và niềm nở trước mặt mọi người và fan, chúng ta giống nhau mà.”-giọng nói của Min Hyuk thoáng buồn ẩn chứa tâm sự gì đó, cậu đứng dậy rời đi trước để lại Đông Nghi một mình ở đó.

“Chị mau khỏe lại nhé, em đi trước đây!”

Đông Nghi chợt có chút khó hiểu, cậu nhóc này cũng không đơn giản như sự ngây ngô bên ngoài của mình. Nhìn xuống ly ca cao trên tay, cô uống thêm một ngụm nhỏ rồi cũng đứng dậy theo, đã đến giờ rồi.

Gặp gỡ và giao lưu với những chính khách cấp cao của đất nước Hàn Quốc, sau đó mọi người cùng đến trao quà cho các em nhỏ có thành tích xuất sắc trong năm vừa qua. Mọi thứ diễn ra đều rất suôn sẻ, điểm trừ duy nhất chính là nam nhân đang đứng trước mặt Đông Nghi, giống như một khúc gỗ bên cạnh cô không dám nhìn trực diện trước ống kính. Cũng may phóng viên và quay phim đều chỉ tập trung vào cô và chàng minh tinh bên cạnh cô nên cũng không quan tâm mấy đến Hoàng Phong. Anh ta cũng thật cố chấp quá đi.

“Hôm nay xem như cũng thành công thuận lợi rồi.”-Hoàng Phong thở phào một cái, anh gọi điện cho Đông Nghi khi cô đã vào toilet một lúc lâu vẫn chưa trở ra.

“Sao lại không bắt máy chứ?”-Hoàng Phong nhìn màn hình điện thoại không có tín hiệu, đáy mắt đột nhiên đanh lại, anh là đang có dự cảm không lành vội chạy đi tìm.

Nhìn những tên vệ sĩ lực lưỡng vẫn đang đứng chờ bên ngoài, Hoàng Phong nôn nóng hỏi: “Đông Nghi đâu rồi?”

“Cô chủ vẫn còn bên trong...”

Hoàng Phong sốt ruột chạy vào toilet tìm, bên trong toilet hiện tại không có ai, anh gần như phát điên lên mở cửa từng phòng ra kiểm tra, quả nhiên vợ của anh đã mất tích rồi.

“Đông Nghi, em tốt nhất là đừng có chuyện.”

.
. .
.

TBC.

17. Chương 17 - Gặp Nguy Hiểm (2)

Chương 17

Đông Nghi té ngã xuống nền đất khô khốc sau khi vừa được một tên lái xe, cô đau đớn nhắm mắt, đầu vẫn còn văng do cú đánh từ sau gáy, bọn người này dám ngang nhiên bắt cóc cô giữa thanh thiên bạch nhật luôn.

Hai gã đàn ông lực lưỡng nhìn Đông Nghi rồi nhìn nhau mỉm cười dâm dăng, một trong hai tên tiến về phía cô xốc người dậy, bàn tay thô ráp vuốt nhẹ lên khuôn mặt kiều diễm khiến Đông Nghi run sợ nhưng không dám làm càn, cô bây giờ chính là cá nằm trên thớt.

“Các người muốn gì?”-tim Đông Nghi lúc này đang đập thình thịch, cô không chắc mình có thể hoàn toàn bình tĩnh được nữa không trước những cặp mắt háo sắc đang chú mục trên cơ thể cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

Gã nhếch môi, bàn tay đột ngột bóp mạnh cằm Đông Nghi buộc cô ngẩng lên để lộ khuôn mặt hoàn mỹ cho gã được ngắm nhìn rõ hơn: “Mày biết không? Đáng lẽ bọn tao được lệnh giết mày ngay đây, nhưng miếng mồi ngon như vậy nếu không ăn thì tiếc quá, chúng ta từ từ ân ái rồi bọn tao xử mày sau vẫn chưa muộn.”

“Là ai đứng sau các người?”-Đông Nghi cố đè nén tâm tư đang hỗn loạn, ánh mắt thoáng hoang mang nhưng rất nhanh đã trở về vẻ sắc bén, giọng nói lạnh lùng hỏi.

“Là một người rất quyền lực, chỉ cần biết như vậy thôi.”

Vừa dứt lời, bàn tay mạnh bạo nhấn hai đầu vai Đông Nghi ghì cô ngã xuống sàn một lần nữa, gã liền ngồi lên bụng Đông Nghi.

.

.

.

Lái xe trên đoạn đường, Hoàng Phong như ngồi trên đồng lửa không thể không lo lắng, điện thoại của Đông Nghi vẫn mất tín hiệu không thể liên lạc được còn định vị cũng mất tín hiệu luôn. Bọn vệ sĩ được thuê để bảo vệ cho vợ của anh chỉ để làm cảnh thôi, toàn là lũ vô dụng.

“Chết tiệt, đường xá kiểu gì thế này?”

.

.

.

Đông Nghi sợ hãi nhắm chặt mắt, cổ tay bị bóp chặt kéo cao lên qua khỏi đầu. Không thể như thế được, cô không thể bị những gã xấu xa này vãn nhục cơ thể của mình được, nhưng sức lực yếu ớt của cô không cách nào vùng vẫy được, nỗi khiếp sợ đã lan tràn lên đến đỉnh điểm khiến cho Đông Nghi tái cả mặt, nước mắt đầm đìa rơi xuống khuôn mặt đỏ ửng vì kích động.

Chính lúc này, dù chỉ là thoáng qua thôi nhưng Đông Nghi đã nghĩ đến L, cô nuôi hy vọng mong manh rằng anh sẽ đến kịp lúc để cứu mình.

“Dừng mà...”

Gã nhìn Đông Nghi vật vã trong vô vọng, cơn hưng phấn cuộn cuộn trong lòng càng sôi trào mãnh liệt, khuôn mặt dâm dăng với nụ cười độc ác đang mỗi lúc một cận kề khuôn mặt xinh đẹp của cô.

CỐP.

Lon bìa theo hướng cửa lớn bay thẳng đến đầu gã đàn ông đang định giở trò đồi bại với Đông Nghi làm gã đau đớn ôm đầu ngã sang một bên, tên còn lại giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện ra một cô gái trên chiếc mô tô đang gạt chống xe xuống cởi nón bảo hiểm ra, trên người cô khoác lên bộ quần áo đen bóng loáng bó sát cơ thể, phô lên những đường cong với tỉ lệ hoàn hảo.

Đông Nghi sau khi kịp trấn tĩnh cũng hướng mắt nhìn lên ân nhân vừa cứu mạng mình, đáy mắt thoáng kinh ngạc: “K... là cô.”

K, chính là nữ vệ sĩ mà Đông Nghi từng thuê, bởi vì không hoàn thành được nhiệm vụ để cho L đột nhập vào nhà cô nên Đông Nghi đã đuổi việc, không ngờ cô ấy lại đến đây và cứu cô một mạng.

“Chà, xem nào, lại thêm một em xinh đẹp dẫn xác đến phục vụ mấy anh sao?”-gã còn lại nhếch môi giễu cợt, gã nhìn đồng bọn của mình cũng đã đứng dậy, ra hiệu cùng bước tới.

K lạnh lùng nhìn hai gã đang tiến về phía mình, vẻ mặt vẫn giữ vẻ lãnh cảm không chút nao núng, xoay gót một cái, cú đá hoàn hảo đá thẳng vào mặt gã cao hơn mình gần một cái đầu. Cô cúi thấp người né thành công đòn tấn công của gã còn lại tung thêm cú đâm đầy uy lực vào sườn gã, trong nháy mắt đã đo ván hai tên lực lưỡng không nào này.

Đông Nghi nuốt khan, cô chống tay gượng ngồi dậy, ánh mắt vẫn chưa hết sững sốt và bất ngờ nhìn K, bất gặp ánh mắt của K đang nhìn xuống mình, Đông Nghi mới ý thức được tình hình, lên tiếng: “Cảm ơn... nhưng vì sao cô biết tôi ở đây?”

K tiến đến đưa tay ra ý muốn kéo Đông Nghi đứng dậy, ngắn gọn đáp: “Anh ấy nhờ tôi bảo vệ cô.”

Anh ấy?

Đông Nghi ngay lập tức nhú mày, cô chợt nghĩ đến L lần nữa.

“Về thôi, chỗ này không tiện ở lâu.”

“Các người định đi đâu thế?”-giọng của bộ trưởng Lee vang lên, phía sau lão là một đám người mặc đồ đen đang thủ sẵn gậy trên tay lăm le đi về chỗ hai người, ước tính cũng hơn chục tên chứ không ít.

Đông Nghi theo phản xạ tự nhiên lùi lại nép sau lưng K, cố giữ cho giọng bình thường đáp trả: “Bộ trưởng Lee, ông gan cũng to thật đấy, dám ngang nhiên bắt cóc người.”

“Ta đâu có định bắt cóc, ta là muốn giết cô luôn cơ đấy. Chỉ vì lũ vô dụng này tự tiện muốn làm loạn nên buộc ta phải đích thân ra mặt.”-lão trừng mắt nhìn xuống hai gã đã bị hạ gục nào dưới sàn, sau đó phẩy tay ra lệnh cho đám thuộc hạ hành động.

K đưa tay chắn trước mặt Đông Nghi, nói nhanh: “Lùi lại!”

.
. .
.

TBC.

K là nhân vật nữ phụ đúng kiểu au thích luôn nha, về sau sẽ cho nàng xuất hiện nhiều thêm chút ^^

L=Lion nha

Chương sau ai muốn chàng L xuất hiện, vote và cmt tích cực nha, hôm nay tung 2 chương quá hào phóng rồi :)))))))))

18. Chương 18 - Thoát Khỏi Nạn Kiếp

Chương 18

Đông Nghi nép sát vào một góc nhìn đám người đàn ông đang ý đồ hiếp yếu vây đánh K, bây giờ có nhảy vào giúp đỡ cũng chỉ vướng chân vướng tay K thôi (Nàng không chỉ thông minh mà còn khôn phết, được cái nhất gan nữa =)))))))))

Dù chỉ là một cô gái nhưng sức lực và kỹ thuật của K không những không thua kém mà còn có điểm vượt trội đám người bao vây cô, bàn tay rút nhanh cây gậy ở thắt lưng bật công tặc thành một cây gậy dài, K linh hoạt né đòn và hạ gục bọn tay sai, ngăn không cho bọn họ có cơ hội tiến gần Đông Nghi.

Nhìn những gã áo đen lần lượt gục ngã, dù không nói ra nhưng trong lòng Đông Nghi thầm tán thưởng, đây là người cô đang rất cần để giúp cô bảo vệ vị trí luôn bị những thế lực xấu cố tình hãm hại và công kích.

ĐOÀNG

Tiếng súng nổ vang trời kinh động toàn bộ những người đang có mặt ở đây, Đông Nghi hốt hoảng tròn mắt nhìn cánh tay K đang chảy máu, đường đạn lúc này là nhắm vào Đông Nghi, nếu không nhờ có K nhanh trí đỡ đạn cho mình, cô sớm đã chết rồi.

Bộ trưởng Lee tỏ ra mất kiên nhẫn, lão nhếch môi thổi nhẹ hòng súng trên tay mình vẫn còn vương một ít khói.

“Lần này nhất định sẽ không bắn hụt nữa đâu.”

K chau mày nhìn chăm chăm vào khẩu súng trên tay lão, tư thế vẫn một mực đứng chắn trước mặt Đông Nghi.

Nhìn bàn tay giương cao đang nâng hòng súng lên của lão, cổ họng Đông Nghi khẽ lặn nhẹ, các nơ ron thần kinh căng ra như một sợi dây thép, cô nói to lên: “Người ông muốn giết là tôi, tha cho cô gái này đi, cô ấy không phải người của tôi.”

Bộ trưởng Lee bật cười nham hiểm, bàn tay lắc nhẹ khẩu súng, đáy mắt thâm độc hiện lên ý cười giấu cợt: “Bây giờ cô có thể ở vị trí để đề nghị sao? Có chết cũng đừng trách ta, muốn trách hãy trách người chồng vô dụng của cô đi. Không thể bảo vệ nổi con vợ của mình nữa.”

Không khí vô cùng căng thẳng và ngột ngạt, Đông Nghi gần như nín thở nắm chặt vạt áo trên cánh tay lạnh lặn của K đang chắn trước mặt mình, chờ đợi điều kinh khủng nhất sắp sửa xảy ra.

ĐOÀNG.

CÓP

Hai âm thanh vang lên gần như một lúc, lần này đường đạn hoàn toàn lệch mục tiêu khi một cục đá bay thẳng vào tay lão làm rơi cả khẩu súng. L từ bên ngoài đỉnh đặc bước vào, trên tay đang cầm một khẩu súng nhắm vào người lão, ánh mắt chim ưng âm lãnh quét nhìn sang hai cô gái đang đứng nép vào góc tường, trầm giọng ra lệnh: “Bảo bọn vô dụng này tránh đường mau!”

Bộ trưởng Lee nuốt khan, lão đang sợ hãi tột độ, dù vậy vẫn cố cứng họng: “Mày là đứa nào nữa?”

“Là người có khả năng sẽ ghim viên đạn này vào đầu ông đấy.”-anh nhếch môi, dí sát khẩu súng vào thái dương lão, bàn chân đá luôn khẩu súng dưới đất văng ra xa.

Đông Nghi vẫn chưa hết sợ hãi, cứ ngỡ bản thân đã chết thật rồi, nhưng nhìn thấy L đang ở ngay trước mắt, lòng cô chợt cảm thấy an tâm lạ thường, cảm giác như đang dựa dẫm vào một ai đó, thứ mà trước nay cô chưa từng cảm nhận qua bao giờ.

K nắm lấy bàn tay Đông Nghi dắt đi khi cô còn đang ngây ngốc nhìn anh, bọn thuộc hạ phần vì đau đớn, phần không dám manh động để yên cho hai người đi qua. K đã nhìn thấy chiếc xe ô tô của anh bên ngoài, liền kêu Đông Nghi vào trong, bản thân cũng trèo lên chiếc mô tô khởi động sẵn sàng chạy đi khi thích hợp.

L nghiêng đầu nhìn lại K: “Em đi trước đi, tôi sẽ theo sau.”

“Cẩn thận đấy!”

Mất thêm một ít thời gian để anh chắc rằng K đã an toàn rời khỏi, anh đẩy mạnh vai lão ngã về trước rồi guồng chân chạy ra xe đã được khởi động sẵn lái đi. Bộ trưởng Lee căm tức nhìn con mồi ngay trước mắt tẩu thoát, kế hoạch này đã thất bại thảm hại rồi.

“Chết tiệt!”

.
. .
.

Im lặng ngời trên xe một lúc lâu, Đông Nghi cũng chịu mở miệng phá tan bầu không khí im lặng, lời nói thỏ thẻ gần như thì thầm nhưng vẫn đủ để anh nghe thấy: “Lần này cảm ơn anh.”

“...”

Đông Nghi cắn nhẹ môi dưới, cô đã nói như thế rồi anh lại không có phản ứng gì. Được thôi, anh không nhận thì thôi vậy.

“Thay tôi chuyển lời đến K, nếu được tôi muốn gặp mặt để trực tiếp cảm ơn cô ấy.”

“Không cần đâu.”-anh lạnh lùng bẻ lái rẽ qua đoạn đường cưa, chiếc xe không hề giảm tốc độ mà ngày càng có xu hướng tăng tốc làm người ngồi bên cạnh bất an, dù đã thắt dây an toàn nhưng vẫn cố nắm lấy thành xe làm điểm tựa.

“Anh điên rồi à?”

Anh vẫn không nhìn cô, khuôn mặt âm trầm đáng sợ, cả người tỏa ra một hàn khí lạnh băng bức chết người: “Phải, tôi gần như phát điên lên khi nghĩ rằng nếu chậm một chút nữa tôi sẽ phải mất đi em. Em là cái gì thế hả?”

“...”-Đông Nghi cảm thấy tai mình ù đi, cảm giác sợ hãi đã không còn thay đi bằng nỗi bất ngờ, anh đang nói cái gì thế?

“Từ giờ tôi không cho phép em gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa, ngoan ngoãn ở trong tầm mắt của tôi để tôi được bảo vệ cho em.”

Đông Nghi chớp nhẹ mắt, cô trước nay đều ở ngoài sáng, chỉ có anh là trong bóng tối thôi, anh còn muốn sao nữa đây. (Nàng thông minh nhưng mà chuyện tình cảm cũng chỉ là con số 0 đáng yêu thôi a)

“Anh ngang ngược thật đấy, lúc nào cũng tự ý làm theo ý mình.”

L đập mạnh nắm tay vào vô lăng, cô làm anh tức chết rồi. Thở ra nặng nề áp chế cơn giận sôi sục trong lồng ngực, L trầm giọng nói tiếp: “K, về sau hãy để cô ấy làm vệ sĩ cho em tiếp đi, có K bên cạnh em tôi an tâm hơn.”

Thêm một cái chớp mắt nữa của Đông Nghi, lần này suy nghĩ của anh rất giống cô nha, cô là đang nghĩ cách để K làm việc cho mình nhưng chưa có cơ hội thích hợp. Nhưng không được, hai người là cùng một giuột, có K thì anh càng dễ dàng tiếp xúc với cô hơn, và còn...

Nhìn hai má Đông Nghi nóng ran lên, anh bất giác khẽ cười quên đi cả cơn giận, lời lẽ bắt đầu trêu đùa cô trở lại: “Cho dù không có K thì em cũng không thoát khỏi tôi được đâu, cho nên em không cần mất thời gian nghĩ chuyện không có kết quả đó nữa.”

“Vô liêm sỉ!”

.
. .
.

TBC.

19. Chương 19 - Đáp Trả (1)

Chương 19

K khẽ chau mày khi nhìn thấy L đưa Đông Nghi theo cùng, dù thế thì cô cũng không mở miệng hỏi, bàn tay cầm lấy con dao nhỏ tiếp tục lơ lửng trên ánh nến đặt trên bàn.

L bước tới gần, anh giắt luôn con dao trên tay K, trầm giọng nói: “Để tôi!”

Đông Nghi vẫn đứng yên tại chỗ nhìn L đang băng bó vết thương cho K, tự dưng cảm thấy bản thân có chút thừa thãi, cô xoay người định ra ngoài hít thở chút không khí trong lành sau một ngày quá nhiều chuyện xảy ra.

“Đứng lại đó! Không cho em rời khỏi tầm mắt của tôi.”-L không quay đầu nhìn lại, giọng nói trầm thấp ra lệnh.

“Anh quản được tôi chắc?”-bước chân cô khựng lại theo lời nói của anh, nhưng Đông Nghi không có ý định nghe theo lời L.

“Nhỡ bị bắt cóc nữa tôi không cứu kịp đâu.”

Lần này anh đã đánh trúng điểm sợ hãi của Đông Nghi, cô háng nhẹ giọng lùi vào trong tự tìm cho mình chỗ để ngồi, ánh mắt không dám nhìn vào anh đang gấp viên đạn khỏi cánh tay K, nghĩ thôi cô đã thấy ớn lạnh rồi.

“Xong rồi, em nghỉ ngơi đi, cô ấy sẽ dọn dẹp những thứ này cho.”-L đứng dậy nhìn sang Đông Nghi rồi nhìn xuống đồng băng gặt còn bừa bãi trên bàn ý bảo cô hãy làm theo những gì mình vừa nói.

Đông Nghi rất không hài lòng cách nói chuyện của anh, nhưng nể tình K đã cứu cô một mạng, Đông Nghi không chấp nhất.

K nhìn Đông Nghi lay hoay dọn dẹp trên bàn, có chút buồn cười trước dáng vẻ lúng túng của nữ chủ tịch, nhìn lên lại bất gặp khuôn mặt L cũng đang cố kiềm nén điều gì đó, ánh mắt anh thích thú không rời mắt khỏi Đông Nghi lấy giây phút nào.

“Anh đưa cô ấy đến đây làm gì?”

L vẫn tiếp tục dõi mắt theo Đông Nghi, khẽ khàng đáp: “Cô ấy cứ nằng nặc đòi đến cảm ơn em, tôi đành chịu.”

“Anh bắt đầu không có tiền đồ rồi đó.”-K chống tay đứng dậy đi đến chiếc giường gần đó, lạnh nhạt lên tiếng: “Hai người về được rồi, tôi cần được nghỉ ngơi.”

Đông Nghi nhìn quanh khắp gian phòng không quá rộng, đoán chắc là nhà cho thuê trong một thời gian. Cô tinh ý lấy chai nước đặt cạnh chỗ K nằm, nhẹ nhàng thốt: “Cảm ơn cô đã giúp tôi, tạm biệt!”

.

.

.

Đậu xe ở một góc vắng cách khách sạn nơi Đông Nghi ở một đoạn không xa, L quay đầu sang ngắm nhìn cô gái của mình vẫn còn thiếp trên xe chưa tỉnh dậy, anh không vội đánh thức cô, thoải mái ngả lưng ra sau ghế nhìn Đông Nghi thêm một lúc nữa.

“Tối rồi sao?”-cô nheo mắt thức giấc khi ánh sáng từ một chiếc ô tô chạy qua chiếu vào mặt mình lóa mắt, nhìn lại bàn tay bên dưới đang được anh nắm lấy, định thu về nhưng cái nắm quá chặt, Đông Nghi khó chịu nhìn lên anh, bất gặp ánh mắt yêu thương của anh vẫn đang nhìn cô không chớp mắt.

“Anh làm gì vậy?”

“Được rồi, em vào trong đi!”

“Anh bỏ tay ra trước đi!”

L khẽ cười bất ngờ kéo cô sát lại gần mình, cánh môi anh đào theo lực kéo rơi ngay vào đôi môi mỏng hơi cong lên của L, đôi môi tham lam của anh liền ngóng cuồng cắn mút, dày vò cô một hồi lâu mới hài lòng buông tha.

“Giờ em đi được rồi.”-giọng anh ôn nhu đáp, mang theo chút mùi hương nam tính phả vào da mặt mẫn cảm của cô.

Đông Nghi thở dài, cô đẩy nhẹ vai anh tách khỏi tình huống nhạy cảm này, bước nhanh ra khỏi xe.

Trái tim của cô vì sao lại lạ lẫm thế này? Nó đang đập rất nhanh như muốn nổ tung khỏi lồng ngực, nó là thứ cảm xúc gì thế này?

“Điên thật mà!”-Đông Nghi lăm bầm, cô một mạch đi thẳng vào trong không dám quay đầu nhìn lại.

Đợi Đông Nghi đã an toàn vào khách sạn, anh mới lái xe rời đi.

.

.

.

Hoàng Phong hốt hỡi chạy vào phòng khi hay tin vợ anh đã trở về anh toàn, mở cửa ra đúng lúc Đông Nghi vừa trong phòng tắm bước ra, mái tóc dài quá vai mới gọi còn ướt nước đọng lại đuôi tóc xoa trên khuôn mặt thanh tú. Cô khẽ nhìn lên anh, sau đó đi đến giường lấy máy sấy tóc hong khô mái đầu.

“Em làm tôi lo chết đi được.”-anh đi đến ngồi cạnh Đông Nghi, hơi thở dần bình ổn lại.

“Tôi vẫn ổn, anh không cần lo đâu.”

Hoàng Phong khẽ cau mày, con người chú mục vào cổ tay hiện lên vết bầm đỏ tím trên da dẻ nõn nà của cô, anh không nói lời nào giựt lấy máy sấy tóc từ tay cô, không vui nói: “Để tôi làm cho!”

Đông Nghi cũng không buồn ngăn lại, cơ thể thả lỏng để cho anh tùy ý sấy tóc cho mình. Trong lúc mệt mỏi thế này được người khác phục vụ thật dễ chịu.

“Em có biết là ai đã hại mình không?”-giọng anh trầm khàn hỏi phá vỡ bầu không khí im ắng trong phòng.

“Bộ trưởng Lee.”-Cô nắm lấy cổ tay của anh ngăn động tác lại: “Cũng khô rồi, anh nghỉ ngơi đi.”

.
. .
.

Bộ trưởng Lee dùng dùng xắn tới chỗ Đông Nghi đang ngồi dùng điểm tâm cùng chồng của mình, tức giận lên tiếng: “Là cô làm phải không?”

Đông Nghi thản nhiên nhấp ngụm nước hoa quả, không coi cơn thịnh nộ của lão là gì: “Ông đụng đến tôi cũng phải nghĩ đến hậu quả của nó chứ? Cảm ơn món quà ông đã dành tặng cho vợ chồng chúng tôi khi đến đây!”-khóe môi nở nụ cười nhưng đáy mắt thâm thúy không hề có chút ý cười nào bên trong, nhìn bộ dạng nổi điên lên nhưng không thể làm gì được cô của lão, Đông Nghi vẫn chưa hết nguôi ngoai.

Bộ trưởng Lee bị khổng chế bởi vì lão có một điểm yếu lớn chính là đứa con trai của mình, nhưng lão không nghĩ rằng cô cũng có thể nhắm vào điểm yếu đó hay sao? Lần này con trai lão xác định ngồi tù cả đời rồi, bản thân tự phạm sai lầm muốn dùng một lỗi lầm khác để lấp liếm, thật chẳng ra làm sao cả.

“Cô là loài rắn độc, cô nghĩ hủy hoại cuộc đời con trai ta, ta sẽ để yên cho cô rời khỏi đây sao?”

“Là tự con trai ông hủy hoại cuộc đời của mình, không thể trách ai được. Lúc ông dí họng súng vào người tôi sao ông không nghĩ đến hậu quả đi?”-Đông Nghi đặt ly xuống bàn, đôi mắt lạnh băng không chút cảm xúc nhìn lên lão, sau đó quay sang Hoàng Phong khẽ nói: “Anh ra ngoài một chút đi, tôi có chuyện cần nói riêng với bộ trưởng Lee.”

Hoàng Phong nét mặt vẫn chưa hết ngỡ ngàng với màn đối thoại kịch tính vừa nghe được, nhưng cô đã nói như thế anh cũng không thể mặt dày ở lại được.

“Tôi biết rồi.”

.
. .
.

TBC.

20. Chương 20 - Đáp Trả (2)

Chương 20

Hai đôi mắt sắc bén nhìn nhau chăm chăm. Là một người dày dặn kinh nghiệm và trải qua nhiều chuyện kinh thiên động địa, thế nhưng đứng trước người phụ nữ với tuổi đời còn khá trẻ này bộ trưởng Lee lại tỏ ra thất thế hơn vài phần, mi mắt sụp xuống né tránh ánh nhìn như xuyên thấu ruột gan của lão.

“Có gì cô cứ nói đi!”

Đông Nghi khẽ cười, trong một cuộc đi chiến, kẻ nào mạnh động trước kẻ đó đã thất thế rồi, bộ trưởng Lee xem ra ruột gan đang sôi sùng sục, mất hết sự nhẫn nại của vốn có thường ngày.

“Bộ trưởng Lee, ông không phải chỉ có duy nhất một người con trai, tôi nói đúng chứ?”

Sắc mặt lão thoáng tái đi, khóe môi giật nhẹ với câu hỏi vừa nghe được, chuyện này ngay cả kẻ từng khổng chế lão cũng không biết, vậy mà cô ta lại biết được, con người này không đơn giản chút nào.

“Ông vẫn luôn tìm kiếm tung tích người con trai của người yêu cũ trước đây của mình, bởi vì không muốn bên ngoài biết được nên cuộc tìm kiếm rất khó khăn, gần như rơi vào bế tắc.”

Đông Nghi rót cho Bộ trưởng Lee một tách trà đẩy nhẹ sang chỗ lão đang ngồi, ánh mắt thâm sâu quan sát từng biểu cảm nhỏ nhất trên nét mặt đang căng thẳng của lão, khẽ cười giọng đều đều tiếp tục: “Thế này đi, việc ông bắt cóc muốn giết tôi và việc con trai của ông ngồi tù chúng ta xem như không nhắc tới nữa. Tôi sẽ nói cho ông biết người ông muốn tìm là ai coi như món quà tặng ông trước khi rời khỏi Hàn Quốc. Tôi cũng không muốn có thêm một kẻ thù như bộ trưởng Lee chút nào.”

“Cô vừa đâm vừa xoa ta sao?”-lão đánh mắt xuống tách trà nóng còn nghi ngút khói bên dưới, giọng nói đã dịu đi vài phần.

“Sao cũng được, trà sắp nguội rồi kìa!”

.
. .

Flachback.

Đông Nghi neho mắt nhìn Choi Min Hyuk một lúc lâu, cái vẻ mặt bất cần với lời vừa nói ra làm người khác không thể tin được, nhưng kỳ lạ là Đông Nghi lại hoàn toàn tin vào lời nói đó.

Trước nay làm ăn trên thương trường cũng phải nói tới thời cơ và may mắn, Đông Nghi chính nhờ vào trực giác nhạy bén và sự quyết đoán của mình mới có được vị trí vững chắc như ngày hôm nay.

“Lý do cậu nói với tôi thân thể của mình vì muốn cứu cha cậu sao?”

Min Hyuk khẽ cười, cậu nhìn cô với đôi mắt nhuốm màu bi thương, không còn sự trong sáng và trẻ trung của chàng trai trẻ mà mỗi người vẫn nhìn thấy nữa.

“Đúng vậy, tôi biết nếu không dùng cách này chị vẫn có rất nhiều cách để đối phó với ông ấy, nhưng có thể hãy chọn cách này không?”

“Vì sao tôi phải nghe theo cậu? Cậu biết rằng tôi là người làm ăn kinh doanh mà.”

Choi Min Hyuk nhún vai, thản nhiên đáp: “Đổi lại tôi sẽ là của chị.”

Đông Nghi vừa mới uống ngụm nước vì lời nói thẳng thừng của Min Hyuk suýt bị sặc, cô khó khăn nuốt ngụm nước trôi xuống, ánh mắt nghi ngờ nhìn cậu ta: “Ý gì đây?”

“Chị quên tôi là minh tinh nổi tiếng sao? Chỉ cần chị hô một tiếng tôi sẽ trở thành người đại diện cho tập đoàn của chị bất cứ lúc nào, kể cả việc phải hủy hợp đồng với những nhãn hiệu cùng thời điểm.”

“Cậu tự tin vào sức hút của bản thân quá rồi đó.”-Đông Nghi nhếch môi, đáy mắt thoáng dao động khi Min Hyuk bất ngờ tiến về phía của mình, dáng người cao lớn hơn Đông Nghi nửa cái đầu dù cô đang mang giày cao gót thủ phục phía trước.

Tầm lưng chạm nhẹ vào thành tường, cô nhìn xuống bàn tay cậu đang chống lên trên bức tường giữ không cho cô có cơ hội bỏ chạy: “Chị nhìn rõ rồi chứ? Tôi chính là người đàn ông toát lên sức lôi cuốn không thể nào cưỡng lại được.”

Đông Nghi đẩy mắt gọn nhẹ, khuôn mặt baby búp ra sữa của chàng minh tinh nổi tiếng hiện nay đang cận kề cô với khoảng cách rất gần, tưởng chừng như chỉ cách nhau mỗi làn hơi thở.

Ngón tay bên dưới khẽ động đậy, Đông Nghi đưa lên vuốt nhẹ vào da mặt láng bóng, hồng hào không thua kém làn da phụ nữ là cô đây chút nào.

“Ok, cậu sẽ đại diện cho thương hiệu mỹ phẩm của tôi trong thời gian tới, khi nào đã hết hợp đồng với nhãn hiệu Innisfree cậu đang hợp tác.”

Choi Min Hyuk từ thích thú chuyển sang có chút hụt hẫng khi bàn tay Đông Nghi trượt khỏi khuôn mặt mình, những tưởng người phụ nữ này sẽ làm gì đó táo bạo hơn kia chứ.

“Xong việc rồi cậu đi được rồi đây!”

Min Hyul bối rối, miếng thịt ngon như cậu mà cô cũng chê sao? Không chịu thì thôi, không uống phí vị trí nữ thần trong lòng cậu.

“Sau này tìm bạn gái tôi nhất định sẽ lấy chị làm mẫu hình lý tưởng.”-Min Hyul nói vọng lại khi đã bước một chân ra cửa.

Đông Nghi chỉ hờ hững đáp: “Người như tôi không dễ kiếm đâu.”

(Nam chính đã đành, nữ chính cũng tự tin gớm ~)

End Flashback.

.
. .
.

TBC.

Cầu vote, cầu cmt mọi người ơi

21. Chương 21 - Đêm Nóng Bỏng

Chương 21

“Ừm...”-Đông Nghi khẽ kêu lên khi đôi môi bị đôi môi anh bao lấy, bàn tay anh cũng không an phận, liên tục di chuyển xuống thấp hơn thành thực rũ bỏ những thứ không cần thiết quãng đi.

Cơ thể Đông Nghi nhẹ nhàng được L đặt lên giường, yêu chiều nâng niu.

Dưới ánh đèn lung linh trên trần nhà, cơ thể ngọc ngà càng thêm phần xinh đẹp khiến người khác không thể cưỡng lại sức hấp dẫn, chỉ có thể dấn thân vào hồ sâu của vực thẳm, đắm chìm trong mê mị kích thích này.

Nụ hôn điên cuồng của L dù đã trải qua không ít lần nhưng Đông Nghi vẫn luôn có chút không kham nổi, cô nghiêng đầu tách khỏi cái hôn day dẳng, hơi thở dồn dập khiến cho ngực cô phập phồng lên xuống, nơi mềm mại nữ tính đang được bao phủ bởi đôi bàn tay to lớn không ngừng nhào nặn, kích thích thêm ngọn lửa trong lòng cô ngày càng lớn.

“Bảo bối, cơ thể của em đang quen dần với tôi rồi này.”-tiếng cười trầm thấp hòa cùng giọng nói êm tai của anh kề sát vành tai nhạy cảm của Đông Nghi, thì thầm những lời ngọt ngào, chiếc lưỡi không xương trườn ra chọt vào lỗ nhỏ chọc phá, kích thích sự hưng phấn đang cố kiềm nén của người bên dưới.

Thân thể vô lực của Đông Nghi trước sự kích tình thuần thực của anh trở nên run rẩy, chiếc miệng nhỏ nhắn bắt đầu ngân nga những tiếng rên khe khẽ khiến cho nhiệt huyết L sôi trào mãnh liệt, tiểu huynh đệ bên dưới đã sớm dựng đứng lên.

Nơi tư mật bên dưới được cọ sát khít khao, cảm giác kích thích điên cuồng này giống như bị đè nén rất lâu, Đông Nghi muốn được phóng thích nó, tiếng lòng cô, cả cơ thể của cô đang biểu tình kịch liệt, cô muốn nhiều hơn nữa...

Nụ hoa trước ngực sau một hồi dày vò bởi hàm răng sắc nhọn của L trở nên sưng đỏ, nơi tiếp xúc qua điểm thêm chút bóng loáng lóa mắt khiến đáy lòng anh thêm phần kích động, L như một đứa trẻ khát sữa há

miệng ra tận tình bú mút bên ngực còn lại, bàn tay di chuyển thấp hơn xuống hai cánh hoa đang e ấp bên dưới vẫn còn ngượng ngùng.

Đông Nghi trước sự kích tình của anh chỉ biết cam chịu, cơ thể bất giác ưỡng cong lên nghênh đón, để anh dễ dàng yêu thương cô nhiều hơn nữa.

“L... tôi không chịu nổi nữa rồi...”-mái tóc tán loạn ôm lấy khuôn mặt kiêu diễm đã đỏ ửng lên, hơi thở đứt quãng của cô vẫn liên tục phả những làn hơi quyến rũ ra ngoài, da thịt mềm mại mang theo hương thơm thoang thoảng nhàn nhạt bay vào khứu giác của anh, giờ phút này, dáng vẻ mê hoặc của Đông Nghi đã làm cho đầu óc L hoàn toàn mê muội, chỉ muốn lấp đầy cô ngay lập tức.

“Ấn... nhẹ thôi...”-Đông Nghi hơi nhăn mặt kêu lên, đầu cô ngửa hẳn ra sau gối chịu đựng khi L đột ngột đâm mạnh cơn thịnh to lớn vào nơi nữ tính của mình, từ những cái nhấp thăm dò chuyển sang cuồng bạo, tiếng rên rỉ cũng càng lớn dần theo những cú đâm đầy uy lực của anh.

“Ấn... đau quá...”-Đông Nghi cảm giác đầu óc mình trống rỗng, toàn thân tê dại mang theo cơn khoái cảm dầm xâm chiếm từng tế bào trong cơ thể cô, cô là đang hưởng thụ cảm giác mê mị trong nỗi đau đớn như xé toạt này...

“Em thích mà, trả lời tôi đi...”-anh ác ý nhắm đến đôi môi đỏ thắm đang thở gấp gấp hôn cuồng nhiệt, bên dưới vẫn không ngừng luật động khiến cho Đông Nghi không chịu nổi phải đánh vào vai anh mấy cái cầu xin, lúc này anh mới đau lòng buông tha cho bờ môi sưng đỏ của cô. Ai bảo cô lại cuốn hút như vậy, làm cho anh không cách nào kiềm chế được bản thân.

“A...”

Tiếng rên của cô làm máu nóng trong người anh sôi sục, khoe môi mỏng cong lên nụ cười thỏa mãn, cô đối với anh từng bước từng bước đã kéo gần khoảng cách, đây là chuyện anh vui nhất.

Sau cơn kích tình điên cuồng, cơ thể Đông Nghi một lần nữa rã rời, cô vô thức nhắm nghiền mắt lại thở hổn hển, mà cơ thể của anh vẫn chưa rời khỏi người cô, vật đàn ông nóng hổi còn ở bên trong cơ thể Đông Nghi khiến cho cô có chút thốn, nửa muốn rút ra nửa lại không dám cử động mạnh, sợ sẽ làm tăng thêm sự dầy vò sau những vết tích còn sót lại sau cơn mây mưa vừa rồi.

“Anh ra đi...”-giọng Đông Nghi như tiếng mèo con nỉ non trên bờ vai vạm vỡ của L, bàn tay nhỏ nhắn cào nhẹ lên lồng ngực anh đẩy ra, nhưng căn bản không thể làm được gì.

L biết Đông Nghi muốn gì, anh cũng muốn cô được thoải mái nhưng việc nhìn thấy dáng vẻ nữ thần vì mình chịu khổ một chút càng dụ dỗ anh hơn. L nhếch môi hôn chụt lên đôi môi hơi bĩu ra của cô, quyết nằm luôn trên người Đông Nghi.

“Này... anh định lấy thịt đè người sao?”-Đông Nghi bức xúc lườm L.

“Cảm giác này rất tuyệt mà, lần sau sẽ cho em cười lên người tôi.”

“Đồ biến thái!”

“Im lặng một chút, tôi nghỉ ngơi xong sẽ rời khỏi.”-anh áp luôn mặt vào ngực cô, nếu như không phải là cơ thể to lớn của anh quá nhiều so với cơ thể nhỏ bé của cô, nhìn vào còn tưởng rằng anh đang tựa lên người Đông Nghi dựa dẫm một bờ vai (khakha)

“Người cần được nghỉ ngơi là tôi mới phải.”

“Ngày mai K sẽ đến làm việc cùng em, cô ấy đã đồng ý làm vệ sĩ riêng cho em rồi.”

Đông Nghi chợt im bặt, tâm trí cô trôi dạt theo lời nói cuối cùng của L. Mọi quan hệ giữa bọn họ bây giờ là gì đây? Cô là đang dùng cơ thể của mình để đổi lấy thứ muốn có được hay sao? Cũng không phải như vậy...

Vậy thì rốt cuộc là như thế nào...

.

.

TBC.

22. Chương 22 - Đàn Ông Đều Giống Nhau?!

Chương 22

Bàn tay nam tính vuốt nhẹ trên bờ vai trần mềm mại, L yêu thương ngắm nhìn Đông Nghi đang nghĩ ngợi điều gì đó, ngón tay di chuyển lên chóp mũi kiêu kỳ búng nhẹ một cái.

“Ồ bên tôi mà em suy nghĩ về ai khác thế?”

Đông Nghi nắm lấy ngón tay của anh đang định chơi đùa với bên má của mình kéo xuống, ánh mắt âm ỉ nhìn L: “Còn không phải vì anh sao? Tôi vẫn luôn đặt dấu chấm hỏi anh là ai? Vì sao lại muốn dùng cách thức đó để lại ấn tượng với tôi?”

L nheo mắt nhìn khuôn mặt vẫn chưa tìm được câu trả lời thỏa đáng cho suy nghĩ của cô, anh mỉm cười đáp: “Nếu khó nghĩ quá thì bỏ qua đi, chuyện đó không vội.”

“Chỉ có anh cảm thấy không vội thôi, anh có biết nó có ý nghĩa như thế nào với tôi không?”

L bước xuống giường mặc lại quần áo, tấm lưng rộng của anh đang hướng về phía Đông Nghi, tầm mắt nhìn ra cửa sổ nơi ánh trăng tròn treo lơ lửng ngoài trời đêm đang tỏa ra ánh sáng thanh dịu xinh đẹp.

“Lần sau hãy đến ngôi nhà ấy, ngôi nhà tâm hồn của em làm tôi không được thoải mái lắm.”

Đông Nghi cau mày bất mãn, mỗi lần anh xuất hiện cô nào có sự chuẩn bị, là anh tự ý làm càn còn nói gì nữa chứ >.<>

L lướt ngang qua chiếc giường nơi Đông Nghi đang nằm, cơ thể xinh đẹp không mặc gì chỉ đắp hờ chiếc chăn dày bao phủ, đáy mắt anh chợt sáng lên nghĩ ra cách muốn trêu chọc cô lần nữa.

“Tối nay chồng của em không về nhà thật à?”

Đông Nghi trở mình nằm sấp xuống khép mi mắt lại, hôm nay có vài người bạn của Hoàng Phong rủ anh ta đi chơi rồi, sớm lắm cũng trưa mai mới về nhà. Cô lười biếng nói: “Còn không phải anh đã điều tra rất kỹ mới đến đây sao?”

L nhún vai: “Tôi chỉ là tùy tiện đến thôi, nhìn biểu hiện nhiệt tình của em không e ngại gì nên tôi đoán vậy.”

Đông Nghi đã quen với những lời nói bông đùa của anh, cô lơ nó đi chọn cách im lặng.

L mỉm cười nhìn Đông Nghi lần cuối, những bước chân vững vàng sải nhanh rời khỏi phòng, bên trong rất nhanh chìm vào thanh tĩnh.

Trải qua một hồi lâu, khi Đông Nghi đã lim dim chìm vào giấc ngủ, cánh cửa phòng chợt bật mở lần nữa. Là người rất dễ bị đánh thức, Đông Nghi giật mình quay đầu nhìn ra cửa, mi mắt mệt mỏi nhướng lên, nhìn thấy bóng dáng người đàn ông loạng choạng bước vào phòng mang theo mùi rượu nồng nặc phảng phất khiến cô sưng sốt, sắc mặt tối sầm lại vội kéo cao tấm chăn lên tận cổ, sao anh ta lại về đây vào giờ này?

“Hoàng Phong...”

Hoàng Phong với khuôn mặt ngà ngà say, hai bên má đỏ lên bước đến bên giường, bước chân không biết vô tình hay cố ý giẫm ngay phải chiếc áo của Đông Nghi còn ở dưới đất. Đông Nghi dù nhìn thấy nhưng cũng không dám có thái độ nào, cô gần như nín thở theo những bước chân ngày càng gần giường hơn của anh.

“Anh uống nhiều rượu quá...”

Anh đưa tay lên lắc nhẹ, bờ môi cong lên nụ cười giả lả không tự nhiên, anh ngồi luôn xuống giường bên cạnh cô, giọng lèm bèm với mùi rượu thoang thoảng bay vào khứu giác Đông Nghi làm cô có chút khó chịu,

nhưng giờ phút này cô quan tâm đến lời nói của người đàn ông trước mặt hơn: “Sao hôm nay em mặc mát mẻ thế?”

“Anh say rồi, mau vào rửa mặt đi!”-Đông Nghi thót tim, trống ngực đập liên hồi bên trong, cảm giác giống như bản thân ăn vụng bị bắt tại trận, vừa sợ sệt vừa xấu hổ. Đồng ý cô và anh kết hôn là giả, nhưng để Hoàng Phong nhìn thấy cảnh tượng này cô không muốn chút nào. Vẫn là tại cái tên L kia gây chuyện.

Hoàng Phong kê gối ngay ngắn rồi nằm luôn xuống nệm, thoải mái nhắm mắt lại: “Tôi buồn ngủ rồi, tôi đi ngủ trước đây...”

Đông Nghi giật nhẹ người khi cánh tay bị anh kéo nằm xuống cùng, hiện tại trên người cô không mặc gì ngoài chiếc chăn che đây, nếu anh thừa lúc uống say mà làm loạn không phải cô sẽ chết chắc sao? Còn bị mang tiếng dụ dỗ anh nữa.

Suy nghĩ sâu xa của cô cũng không được bao lâu khi hơi thở nam tính nồng đượm của anh phả nhẹ lên da mặt mình, Đông Nghi cố hống khê nuốt xuống nhìn anh đã hoàn toàn say ngủ, im lặng chờ đợi thêm một lúc mới thở phào một cái. Dọa cô một trận sợ chết khiếp rồi.

Con người sâu thẳm mơ hồ phản chiếu nét mặt tuần tú của người đàn ông trước mặt, Đông Nghi biết Hoàng Phong là một người có khuôn mặt ưa nhìn nếu không gọi là mỹ nam, bởi vì trước nay cô không xem trọng vấn đề tình cảm nam nữ nên cũng không để ý đến những chuyện này.

“Nếu không phải vì bảo vệ sự nghiệp và chỗ đứng của chúng ta, tôi và anh đã không kết hôn với nhau rồi.”

Đông Nghi thở nhẹ ra, cô toan ngồi dậy bước xuống giường thì bỗng nhiên bàn tay rắn chắc mang theo hơi nóng bỏng rất vòng qua kéo sát chiếc eo nhỏ nhắn của cô về phía mình, vô tình để khuôn mặt cô chạm vào lồng ngực cứng cáp của anh. Bởi vì quá bất ngờ, Đông Nghi không có chút phản ứng nào, chỉ cảm giác đầu óc hoàn toàn trống rỗng, những nơi tiếp xúc hình thành loại cảm giác tê dại quen thuộc.

Nguy rồi, nguy rồi, chẳng lẽ với những người đàn ông từng tiếp xúc điều có cảm giác giống nhau hết sao?

Đông Nghi thần thót thầm nghĩ. Ở Cơ thể của người chồng hờ này mang theo chút gì đó thân quen giống như cô đã từng trải qua cùng L, nó khiến Đông Nghi nhất thời lúng túng không biết phân biệt đâu là đúng, đâu là sai nữa...

.
. .
.

TBC.

Chào mọi người, mình đã tới rồi ^^

23. Chương 23 - Thân Phận Của L

Chương 23

Những ngón tay thanh mảnh chạm nhẹ vào cổ tay săn chắc của Hoàng Phong kéo ra, Đông Nghi cẩn thận dịch người thoát khỏi vòng tay của anh rón rén bước xuống giường, nhưng một lần nữa ý muốn của anh không được toại nguyện. Bàn tay vừa mới rời lồng ngực của Hoàng Phong bỗng siết chặt hơn làm cho Đông Nghi không thể cựa quậy trốn thoát được, mà hoàn cảnh hiện tại nếu cô mạnh động đánh thức người chồng này dậy chỉ càng sinh thêm chuyện. Khuôn mặt bí xị thê lương của cô nhìn lên ánh đèn màu vàng nhạt trên bàn đầu giường của họ thẳm thẳm dài, cô sẽ đợi thêm một lúc nữa vậy, chờ anh ngủ say hơn cô nhất định phải thoát khỏi tình cảnh trở trêu này. Nghĩ đến việc sáng mai anh tỉnh dậy phát hiện ra mình đang ôm lấy cơ thể lỏa lồ của cô như thế này Đông Nghi thật sự không dám nghĩ tiếp được nữa.

“Kiếp trước mình có mắc nợ với bọn đàn ông hay sao thế?”

Cảm nhận hơi thở đều đặn của Hoàng Phong, Đông Nghi thử rời khỏi giường một lần nữa, lần này cô đã thành công bước xuống được giường, gót chân mềm mại liền di chuyển ngay đến tủ quần áo khẽ khàng mở ra tránh gây tiếng động mạnh. Cô chọn bữa một bộ đồ ngủ mặc vào.

“Hôm nay phải ngủ ở thư phòng thôi...”

“Đông Nghi...”

Giọng nói trầm thấp của Hoàng Phong vang lên làm Đông Nghi giật thót tim, bâng hoàng quay đầu nhìn lại, hiện tại cô là đang mặc quần vào, anh mà nhìn thấy Đông Nghi chỉ có nước kiểng cái lỗ chui xuống vì xấu hổ chết thôi.

“Là mớ sao? Trời ạ!”-cô thở dài lườm anh, kéo nhanh cái quần lên rồi chạy luôn rời khỏi phòng, đêm nay quá nhiều việc khủng khiếp xảy ra lắm rồi.

.
. .

Hoàng Phong thấy Đông Nghi vẫn còn say ngủ trên ghế sofa trong thư phòng, có chút đau lòng nhìn cô. Anh bước đến lay nhẹ vai Đông Nghi đánh thức cô dậy.

“Em dậy đi, tới giờ chúng ta phải đến công ty rồi!”

Mi mắt chậm chạp hé mở, vừa nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Phong, Đông Nghi giống như nhìn thấy ma giật mình một cái làm cho anh cũng bị liệu theo. Cô ý thức được hành động thái quá của mình, đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc, giả lả nói: “Sáng rồi sao?”

“Hôm qua tôi uống hơi say, tôi không có làm gì em chứ?”-anh e dè hỏi, sáng ra thấy cô ngủ trong thư phòng anh đoán rằng chắc vợ của mình có điểm khó chịu rồi.

Nghe nhắc đến chuyện tối qua, hai má cô chợt đỏ lựng lên, vội vội vàng vàng đứng bật dậy đi ra ngoài: “Không có gì.”

Hoàng Phong nhìn dáng vẻ lúng túng của cô nói thầm trong miệng: “Có thật là không có gì không?”

.
. .

Chiếc Maserati Levante màu bạc sang trọng đậu trước cửa tập đoàn KT của Hoàng Phong. Anh cùng Đông Nghi bước khỏi xe đi vào bên trong, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả ánh nhìn. Đa phần đều là ngưỡng mộ cặp đôi trai tài gái sắc đang khoác tay nhau cùng đi vào trong thang máy, một vài nhân viên không giấu được cảm xúc háo hức xì xầm to nhỏ với nhau phía sau lưng họ.

(Trong nhà mất mặt thế nào không cần biết, ra ngoài phải sang sảnh cho thiên hạ ngưỡng mộ với ganh tỵ chơi=))))))))))

Bên trong thang máy, Đông Nghi thu lại bàn tay đang khoác trên cánh tay Hoàng Phong ra, giọng nói lạnh nhạt thốt: “Chú của anh chắc sẽ thất vọng lắm vì không thể giết được tôi ở Hàn Quốc, có lẽ trong một thời gian ngắn ông ta không dám làm gì. Nhân cơ hội này anh và tôi hãy lôi kéo thêm số cổ đông trung lập đứng về phía mình...”

“Những chuyện này đã có em lo rồi tôi rất an tâm.”-anh chen ngang lời nói của cô.

Đây là điểm Đông Nghi không hài lòng nhất về Hoàng Phong, anh rõ ràng biết người khác muốn giành lấy thứ thuộc về mình nhưng không hề có chút đề phòng hay đáp trả lại, một mình cô đương nhiên vẫn có thể làm tốt rồi.

“Tôi biết phải làm gì rồi, anh chỉ cần đi theo tôi làm tốt người chồng danh nghĩa của mình thôi.”

Thang máy mở ra, Đông Nghi liền tự nhiên tiếp tục khoác tay Hoàng Phong vào phòng họp: “Đi thôi!”

Anh nhìn ra được điểm không vui trong đáy mắt vô cảm của Đông Nghi, Hoàng Phong biết anh trong mắt của cô và người chú ruột này là một người vô dụng và nhu nhược, anh còn có thể làm được gì ngoài việc trở thành con rối để được sống qua ngày.

.

.

.

Đứng trong căn phòng của tòa nhà nhìn qua khung cửa kính ra bên ngoài, hai con người im lặng một lúc lâu không nói lời nào, ngẩng nhìn ánh chiều tà đỏ rực đang bao phủ lấy bầu trời, thừa thốt những ánh đèn đã được bật lên bắt đầu cho những cuộc chơi nhộn nhịp về đêm.

“Anh định bao giờ nói với cô ấy thân phận của mình?”-K trầm giọng hỏi.

Người đàn ông đứng bên cạnh K, vóc dáng cao ráo nam tính, mái tóc thẳng nếp gọn gàng để lộ khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, những đường nét ngũ quan hài hòa càng khiến anh thêm phần tuấn tú, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại nhìn chút ánh nắng cuối cùng của hoàng hôn đang phản chiếu lại qua khung cửa kính rọi vào khuôn mặt mình, người đàn ông ấy chính là Hoàng Phong.

Anh cười nhạt, toàn bộ khí chất trên người đều toát lên vẻ cao quý, uy quyền đến đáng sợ, trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ thư sinh, nho nhã mọi người vẫn thấy thường ngày, giọng nói trầm thấp cất lên: “Ngay từ phút ban đầu đã đi sai nước cờ rồi, vốn dĩ không nên dùng cách thức như vậy để đến với cô ấy.”

“Anh đã yêu thật rồi.”

“Nếu bây giờ tôi xuất hiện trước mặt cô ấy và nói rằng tôi là K, cô ấy sẽ rất hận tôi.”

“Tôi đoán tiền đề sẽ là một cái tát.”-K nhếch môi nhìn khuôn mặt u ám của anh, cô xoay người rời khỏi.

“...”

.

.

.

TBC.

24. Chương 24 - Chị Em Tốt

Chương 24

Đông Nghi mỉm cười nhìn K đang ngồi đối diện trước mặt của mình: “Vết thương ở tay cô đã khỏe hẳn chưa?”

“Khỏe hẳn rồi!”-K đáp.

Đông Nghi khẽ cười lần nữa: “Cô kiêu lời thật đấy, nhưng tôi bắt đầu thích cô rồi. Ân tình cứu mạng lần trước tôi sẽ báo đáp...”

“Không cần đâu, tôi nợ L một ân tình lớn, anh ấy muốn tôi bảo vệ cô tôi sẽ làm.”

“Mối quan hệ của hai người làm tôi tò mò đấy.”-đôi mắt Đông Nghi điểm lên tia thích thú xen lẫn nỗi hiếu kỳ, nhưng cô cũng không ép buộc K phải nói ra với mình: “Dù sao cũng nhờ L tôi mới tìm được một người ưu tú như cô đây bảo vệ, tôi rất yên tâm về chuyên môn của K.”

K đứng dậy, trang phục của cô đơn giản vẫn một màu đen gọn gàng ôm sát cơ thể, giọng nói trầm ấm thốt: “Không còn gì tôi sẽ ra ngoài làm việc.”

Đông Nghi cũng theo K đứng dậy đi đến ghế trên bàn làm việc của mình ngồi xuống: “K là người bảo vệ tôi, cô cứ ở đây cùng tôi không cần ra bên ngoài.”

K hiểu ý đi ra sau lưng Đông Nghi đứng, cô giữ khoảng cách nhất định để không làm phiền đến cô ấy.

Bàn tay vừa mới cầm sắp hồ sơ mở ra đã khép lại, Đông Nghi không nhìn về phía K, cô vẫn còn áy náy chuyện đã đuổi việc cô ấy lần trước, nhưng cũng không thể trách cô được, ai bảo K thông đồng với L cho anh ta làm càn với cô chứ.

“Còn chuyện gì sao?”-nhận thấy nét suy tư đắn đo từ người ngồi trên bàn, K tinh ý hỏi.

Ngay lập tức Đông Nghi liền quay ghế nhìn trực diện K, lời lẽ cân nhắc kỹ lưỡng trước khi lên tiếng: “Bây giờ cô không chỉ là vệ sĩ của tôi, cô đã cứu tôi một mạng chúng ta xem như chị em tốt rồi. Cô sẽ không vì L mà bán đứng tôi nữa chứ?”

K chớp nhẹ mắt, không suy nghĩ đáp: “Cái này tôi không tiện xen vào.”

“Sao lại thế được, cùng là con gái, sao cô có thể thấy chết không cứu?”

“Tôi tưởng cô thích như vậy, tôi không hay xen vào chuyện tình cảm nam nữ của người khác.”-K hơi lúng túng nói.

Khóe môi Đông Nghi giắt nhẹ, cái gì mà thích chứ? Cô trước giờ quan hệ cùng L toàn bộ đều là bị ép buộc, ở đâu ra thể loại tình cảm nực cười như vậy.

“Cô ghét L sao?”-bây giờ đến lượt K có chút tò mò, cô buộc miệng hỏi.

Đông Nghi nắm chặt cây viết mực trong tay, ánh mắt hiện rõ sự oán hận bên trong, còn có phần cường điệu hơn: “Phải, cực kỳ ghét luôn!”

“Nhưng L đã cứu cô mà.”

Phải, L đã từng cứu cô một mạng, nhưng mà việc trước đó anh đã làm với cô là không thể chấp nhận được. Không một cô gái nào lại đi yêu người đã cưỡng bức mình cả, có điên Đông Nghi mới thích được gã đó. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vì sao dạo gần đây mỗi lần tiếp xúc với anh cô đã không còn bài xích và phản cảm gắt gao như ban đầu, mặc khác còn nảy sinh một loại cảm giác kỳ lạ khác, thứ cảm giác trước nay cô chưa bao giờ trải qua...

Chắc cô điên mất thôi!

“Tại sao lại nhắc tới tên L đó hoài, tôi không tập trung làm việc được, cô cùng với tôi ra ngoài thư giãn một chút đi!”-Đông Nghi đứng bật dậy, đầu óc cô hiện tại hoàn toàn không để tâm vào công việc được rồi.

K hơi chau mày, rõ ràng người đề cập trước là Đông Nghi kia mà, cô ấy là đang nổi cáu với cô sao?

.

.

.

Hoàng Phong đang ngồi nghe cuộc họp chán ngắt của mấy vị cổ đông trưởng lão trong tập đoàn, nhận được tin nhắn của K, đầu óc như muốn nhảy luôn ra ngoài, đôi mắt mở to lên kinh ngạc, cái quái gì thế này?

“Đông Nghi đang ở hộp đêm.”

.

.

.

“Sao cô lại đến nơi này rồi lại ngồi một góc thế?”-K nhìn Đông Nghi buồn bã uống chai rượu thứ hai của cô ấy, giọng hơi to lên vì tiếng nhạc xập xình bên ngoài quá ồn.

Đầu óc Đông Nghi lúc này có chút mơ hồ, cô khẽ đưa tay lên xoa xoa thái dương của mình, ánh mắt mơ màng nhìn lên K: “Hình như chị lớn tuổi hơn tôi phải không? Tôi gọi chị là chị nha!”

“Tùy cô.”

Đông Nghi đặt bàn tay lên vai K, giọng nói đã ngà ngà say: “Thật ra tôi ganh tỵ với L lắm, ít ra anh ta còn có một người thân tín là chị.”

“...”

“Từ nhỏ đến lớn tôi là đứa con một, tương lai phải gánh vác trọng trách thừa kế tập đoàn của ba mình để lại, cuộc sống của tôi không có lấy một người bạn tri kỷ nói chi đến tình yêu đích thực...”

K không cản Đông Nghi tiếp tục uống chai rượu thứ ba, cảm giác cô độc một thân một mình phải chịu đựng đau buồn, tổn thương cô đã từng nếm trải rồi, cho nên cô đồng cảm được với cô ấy.

“Chị đã cứu tôi một mạng, lúc đó nếu như không vì cứu tôi chị có thể chạy thoát, còn đỡ dùm tôi một viên đạn... tôi đã xem chị như người chị em tốt rồi... một người chị em tốt...”-Đông Nghi gục đầu lên vai K, mơ màng lặp đi lặp lại mấy từ cuối, cánh tay vòng qua lắc lắc tay K, giọng hơi nũng nịu không giống với vị nữ chủ tịch nghiêm nghị và uy quyền thường ngày một chút nào.

K có chút buồn cười, vô thức đưa tay lên xoa đầu “đứa em” này.

“Cô ấy uống say như vậy sao?”-Hoàng Phong vừa mới rời khỏi cuộc họp liền chạy ngay đến đây, nhìn cơ thể ngã nghiêng với khuôn mặt đỏ ửng lên của Đông Nghi, Hoàng Phong có chút không tin vào mắt mình. Bình thường cô không thích uống rượu mà hôm nay tự dưng lại uống đến say mềm như vậy.

“Làm sao tôi biết được.”-K bình thản đáp, khi anh định giúp cô dìu Đông Nghi đứng dậy, K đã đẩy nhẹ tay anh ra thay bằng vòng tay của mình dìu cô rời khỏi trong sự ngỡ ngàng của anh.

“Lại chuyện gì thế này?”

.
. .
.

Đặt Đông Nghi đã hoàn toàn say khướt xuống giường, K vẫn chưa rời đi, ánh mắt nhìn lên vẻ mặt gian tà của Hoàng Phong rồi nhìn trở lại người đang nằm bên dưới. Dáng vẻ của Đông Nghi bây giờ dù rằng chỉ khoác trên người bộ trang phục công sở nhưng vẫn rất mê người, ắc hẳn rằng ai đó đã không đủ sức kiềm chế bản thân rồi.

“Anh ra ngoài đi! Đêm nay tôi sẽ ở lại đây với cô ấy, dù sao tôi cũng phải bảo vệ Đông Nghi theo lời của anh mà.”

Hoàng Phong nực cười, anh nheo mắt cãi lại: “Tôi bảo vệ được cho vợ mình.”

“Tôi sẽ làm điều đó... với tư cách chị em tốt của cô ấy.”-K chỉ tay về phía Đông Nghi vẫn không hay biết gì, sau đó thẳng tay đuối L ra ngoài khóa cửa lại.

Hoàng Phong định gõ cửa đòi người nhưng nhìn thấy thím Trần đi ngang qua chỉ biết cười giả lả: “Hôm nay bạn của vợ tôi đến chơi, thím sắp xếp lại phòng khách dùm tôi.”

Bên trong căn phòng, K khẽ cười nhìn Đông Nghi khi nhớ lại bộ dạng lúc này của cô, miệng thì thầm: “Chị em tốt sao?”

.
. .
.

TBC.

Vote với cmt cho au nhiệt tình lên nhé, động lực để au up truyện nhanh lên ^^

25. Chương 25 - Ghen Một Lần Nữa

Chương 25

“A... đau đầu quá ...”-Đông Nghi khổ sở ôm đầu, lần đầu tiên cô uống rượu say, cảm giác còn khó chịu hơn bị cảm ấy chứ.

Đôi mắt lơ lơ nhìn xuống bộ đồ ngủ bên dưới, Đông Nghi không nhớ tối qua cô đã mặc nó.

“Uống chút trà gừng giải rượu đi!”-K đưa ly trà nóng cho Đông Nghi, cô lên tiếng giải thích thêm: “Đồ là do tôi thay.”

“Cảm ơn chị!”-Đông Nghi nhận lấy ly trà từ tay K, cô ngờ ngợ không nhớ rõ lắm chuyện đêm qua nữa.

K quay lưng đi, đầu cô hơi nghiêng lại buông lời cuối cùng trước khi rời khỏi phòng: “Sau này nếu cô không tự nguyện, tôi sẽ không để L đến gần cô đâu.”

Đôi mắt Đông Nghi ngây ngốc vẫn chưa kịp tiêu hóa được lời nói của K, nói như vậy chị ấy giúp cô là đang chống đối lại L rồi. Mà thôi kệ đi, cô đủ sức để “lôi kéo” K về làm việc cho mình mà, để coi sau này L còn dám ngạo mạn muốn ức hiếp Đông Nghi này nữa không >.<>

“Hôm nay chúng ta sẽ đi mua sắm đi!”-Đông Nghi vui vẻ lên tiếng.

K nhìn bộ dạng tràn đầy sức sống của Đông Nghi, trong lòng cũng cảm tốt lên theo, có lẽ cô cũng đã xem Đông Nghi như một đứa em của mình rồi.

.

.

.

K đứng phía sau nhìn Đông Nghi hết chọn bộ này rồi đến bộ khác, chỉ trong nháy mắt đã hơn chục bộ quần áo các loại từ đi chơi, thể thao, công sở cho đến cả đầm dạ hội.

Đông Nghi sau khi chọn xong quay sang nhìn K, trên môi vẫn nở nụ cười hưng phấn từ sáng đến giờ, cô lên tiếng: “Tất cả chỗ này là cho chị đó, tôi đã chọn những bộ thoải mái nhất rồi, cho dù không thích chị cũng phải mặc vào.”

K không kịp lên tiếng từ chối đã bị Đông Nghi đưa cho một đồng túi đồ xách theo, sau đó tiếp tục đi chọn đồ khác.

.

.

.

Hoàng Phong hôm nay sau khi từ công ty đã bảo A Cầu đưa về thẳng nhà, suốt ngày nay Đông Nghi và K không có trong công ty, nhắn tin hỏi tin tức của K cũng không thấy hồi đáp, lần này anh đã đi sai nước cờ thật rồi khi để cho K bên cạnh bảo vệ Đông Nghi, không khéo còn mất luôn cả vợ nữa ấy chứ.

(Anh nhà đang ghen với gái nữa cơ, kha kha)

“Xem ra chỉ có thể trông cậy vào bản thân mình thôi.”

Thím Trần đi qua đi lại mấy bận, nhìn thấy cậu chủ vẫn ngồi ở phòng khách xem TV nhưng tâm trí lại không ở trên màn hình, nhìn xuống bàn thức ăn dọn ra đã nguội lạnh, bà hiểu chuyện lấy đồ đẩy lại rồi rời khỏi.

Ánh mắt anh lơ đãng chợt sáng lên khi tiếng mở cửa vang lên, Hoàng Phong vội điều chỉnh tư thế tự nhiên nhất xem tin tức trong TV.

“Hai người về rồi à?”

Đông Nghi ngồi ngay xuống ghế nghỉ mệt, đôi mắt nhìn lướt sang bàn cơm còn nguyên rồi nhìn lại Hoàng Phong: “Anh chưa ăn cơm sao?”

“Chưa, ăn một mình chán quá.”

K khê ghế mời, cô đặt mấy túi đồ xuống đất, đôi mắt khinh thường nhìn người chồng ngoan hiền đang diễn vở kịch khá tròn vai.

“Vậy chúng ta cùng ăn đi, chúng tôi cũng chưa ăn gì.”-Đông Nghi hô to gọi: “Thím Trần hâm thức ăn lại dùm tôi với.”

“Vâng, thưa cô chủ!”

K đưa cho Đông Nghi chai nước, sau đó xách mấy túi đồ lên phòng cất trong sự ngạc nhiên của Hoàng Phong.

“Cô ấy cứ thế mà đi sao?”

“Bạn của tôi rất kiệm lời. À đúng rồi, từ giờ chị ấy sẽ ở nhà của chúng ta luôn, thời gian này anh chịu khó hợp tác nhé.”-cô tâm tình vẫn rất tốt, mở nắp chai nước ra uống một ngụm lớn phớt lờ đi vẻ mặt bí xị không vui của anh.

Hôm qua Hoàng Phong đã nể mặt ở trong phòng khách ngủ rồi, K ở đây luôn vậy ngay cả nằm kế bên Đông Nghi anh cũng không có cơ hội hay sao?

Hoàng Phong hơi nghiêng người tới trước thì thầm cùng Đông Nghi, ánh mắt khê nhìn lên thím Trần đang tất bật hâm nóng đồ ăn cho họ: “Em quên thím Trần đang ở đây sao? Em cho tôi ngủ ở phòng khách hoài người khác sẽ nghi ngờ mối quan hệ vợ chồng của chúng ta đó.”

Đông Nghi gật gù đồng tình, thế nhưng đôi mắt thâm thúy lại nhìn lên anh với vẻ rất hờ hợt: “Anh nói cũng phải, nhưng tôi suy nghĩ kỹ rồi. Thực chất bọn họ cũng sớm biết chúng ta đang đóng kịch với nhau, hôn nhân chính trị kiểu này diễn bên ngoài đủ rồi, về nhà tôi muốn có khoảng thời gian riêng tư một chút. Không sao đâu!”

“Nhưng mà...”-khuôn mặt Hoàng Phong theo từng lời nói của Đông Nghi càng lúc càng tối sầm, anh ầm ực nhưng không thể nói thẳng ra được.

“Ăn cơm thôi, chuyện này kết thúc ở đây!”-Đông Nghi đi đến bàn ăn, cô vui vẻ nhìn K cũng đã đi xuống lầu, cả hai bắt đầu dùng bữa mặc kệ Hoàng Phong vẫn đang ngồi một đống ngoài phòng khách chưa tới ăn.

“Cậu chủ không qua ăn cùng sao ạ? Cậu ấy đã chờ cô chủ một lúc lâu rồi.”-Thím Trần tốt bụng lên tiếng báo với Đông Nghi thông tin.

Đông Nghi thản nhiên đáp, tay gấp cho K một miếng thịt đặt vào chén cô ấy: “Không sao đâu, thím cứ nghỉ ngơi trước đi ạ!”

K nhận được sự quan tâm của Đông Nghi cả ngày hôm nay cũng cảm thấy có điểm mất tự nhiên, cô gấp một miếng thịt khác đặt trả lại trên chén của Đông Nghi.

“Ha, chị ngại gì chứ? Tôi đã nói từ giờ chúng ta là chị em tốt rồi mà.”

“Tôi biết rồi!”

Đông Nghi buông đũa xuống, cô nhìn lên khuôn mặt lạnh như băng của K, bất giác nảy ra ý định trêu chọc: “K à!”

“Sao?”

“Nếu như chị là đàn ông tôi nhất định sẽ yêu chị đấy!”

“Khụ khụ!”-miếng thịt Đông Nghi vừa gấp cho K cắn một cái chưa kịp nuốt xuống đã bị mắc kẹt ở cổ họng, Qua đây mất của mình, K nhìn ra được khuôn mặt căm hận của Hoàng Phong ở phòng khách đang lườm cô đầy ngiễn, bởi vì Đông Nghi ngồi đối diện với K nên không thể thấy được.

Trước nay Đông Nghi rất ít khi nói đùa, hôm nay tâm tình đặc biệt tốt nên nổi hứng trêu ghẹo người chị em một chút mà không hay biết rằng bản thân đã tạo thêm một tội đáng bị phạt nặng.

“Không được rồi, người phụ nữ này không chỉ câu dẫn đàn ông, ngay cả phụ nữ cùng giới cũng khiến người ta phải cảnh giác. Thật sự bức bối mà!”-Hoàng Phong đưa tay đâm nhẹ vào ngực mình, anh cảm thấy no ngang không muốn ăn nữa, đi thẳng lên lầu.

.
. .
.

TBC.

Vote và cmt nhiệt tình lên tinh thần cho au với nha.

26. Chương 26 - Lời Thổ Lộ

Chương 26

Đông Nghi hài lòng nhìn K mặc bộ đồ ngủ mình mới mua cho cô ấy, dí dỏm nói: “Nhìn chị đã nhiều màu sắc hơn rồi đó.”

K nhìn Đông Nghi cầm một túi đồ trên tay, có chút tò mò hỏi: “Em định đi đâu sao?”

“Tôi qua phòng của chồng một chút. Chị ngủ trước đi!”

K chớp nhẹ mắt nhìn Đông Nghi rời khỏi phòng, có chuyện gì diễn ra giữa họ sao?

CỘC CỘC

Hoàng Phong đang ngồi xem tài liệu, nghe tiếng gõ cửa liền xếp lại cho vào ngăn bàn, sau đó mới đứng dậy bước ra mở cửa, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn người đang đứng bên ngoài.

“Em vào đi!”

Đông Nghi lắc nhẹ đầu: “Không cần đâu, tôi đưa anh cái này rồi sẽ về phòng.”-Đông Nghi để túi đồ trước mặt anh.

Hoàng Phong nheo mắt khó hiểu, anh ngay lập tức mở ra xem.

Bên trong là một chiếc đồng hồ màu đen sáng bóng được thiết kế tinh tế, mang theo vẻ đẹp nam tính và sang trọng. Mắt chọn đồ của Đông Nghi đúng là rất tốt, rất đúng kiểu anh thích.

Ánh mắt vừa hiện lên tia sáng cảm động chợt trở về nét bình thản, anh nhìn lên Đông Nghi, lờ lờ có chút mỉa mai hỏi: “Lại nhờ tôi chuyển cho A Cầu nữa sao?”

Đông Nghi khẽ cười, cô khẽ khàng đáp trả: “Cái này là cho anh.”

Anh như mở cờ trong bụng, ngoài mặt vẫn làm bộ dạng điềm đạm giả tạo: “Sao lần nào em đi với người này đều mua đồ cho người khác hết vậy?”

“Không còn gì nữa tôi về phòng.”

Bàn tay của cô chợt bị anh nắm lấy giữ lại, đây là lần đầu tiên Hoàng Phong chủ động nắm lấy tay Đông Nghi khi chỉ có hai người với nhau, hành động này làm cô có chút lạ lẫm.

“Tôi rất thích món quà này, tôi tưởng em lần đó chỉ nói cho có thôi, không ngờ em vẫn còn nhớ.”

Ánh mắt cô vẫn nhìn vào đôi mắt ấm áp của anh không rời, giọng nói trầm thấp thốt: “Lời tôi đã nói ra tôi không quên đâu.”

Anh tạm buông tay Đông Nghi ra, nói nhanh: “Chờ tôi một chút, tôi sẽ trở ra ngay.”

Thoắt một cái anh đã từ trong phòng bước ra với hai cái áo khoác, trên tay đeo luôn cái đồng hồ Đông Nghi vừa tặng một lần nữa nắm tay kéo cô ra ngoài.

“Này, tôi rồi anh đưa tôi đi đâu vậy?”

“Chúng ta đi ăn đi, tôi đói rồi!”

“Tôi không đói!”-Đông Nghi khẽ lắm bầm, thế nhưng không hiểu sao cô và anh đều đã ngồi trong xe đi ra ngoài.

“Hoàng Phong, chúng ta đang mặc đồ ngủ đấy, trong nhà bộ thiếu đồ ăn cho anh sao?”-cô gác tay lên cạnh cửa xe mĩa mai hỏi, biết thế cô đã đợi đến sáng mới đưa cho anh rồi.

Nhìn anh ăn tô hủ tiếu một cách ngon lành như thể đó là món ngon nhất từng nếm qua, Đông Nghi ngồi đối diện vẫn thờ ơ đút sâu hai tay vào túi áo khoác không đụng đến miếng nào.

“Em không ăn sao?”

“Tôi đã nói là không đói mà. Anh ăn luôn phần của tôi đi!”-Đông Nghi lướt mắt nhìn xung quanh chỗ họ đang ngồi, cũng may nơi này không đông khách lắm, nhưng nhìn sao cô vẫn cảm thấy mất mặt ghê, đồ ngủ sao?

Hoàng Phong cũng chỉ ăn hết một tô của mình, ánh mắt thích thú nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Nghi đang đội luôn nón áo khoác trên đầu để che lại, đây là một trong những lần hiếm hoi Đông Nghi trước mặt Hoàng Phong lại ngượng ngùng đáng yêu như vậy.

“Chúng ta đi dạo một chút rồi về sau nhé!”

Đông Nghi nheo mắt bị anh nắm tay dắt đi, tự dưng hôm nay cảm thấy bản thân quá dễ dãi nên anh mới được dịp tự ý làm tới mãi.

Đợi đến đoạn đường đã vắng người, Đông Nghi mới đứng khựng lại, giọng nói lạnh nhạt thốt: “Hành động tối nay của anh làm tôi thấy khó hiểu.”

Hoàng Phong hơi nghiêng đầu nhìn ra sau, anh biết mình đang làm gì: “Phải đó, đúng là khó hiểu thật!”

Gót chân xoay nhẹ lại, hiện tại anh đã đứng đối diện cô.

Dưới ánh đèn đường rực sáng bên đường, bóng một nam một nữ đổ xuống trên vách tường gần đó, nhẹ nhàng in bóng. Con gió đêm thổi qua mang theo cái rét se se lạnh của tiết trời ngày xuân, mọi thứ dường như đều lắng đọng khi hai đôi mắt chạm vào nhau.

“Đi ăn chỉ là cái cớ thôi, tôi muốn được bên cạnh của em, được nắm tay của em cùng đi dạo thế này.”

Đông Nghi nhìn xuống bàn tay vẫn được anh nắm lấy, bất giác theo bản năng thu tay về, nhưng anh đã chủ động siết chặt hơn, không muốn rời xa hơi ấm của cô.

“Có lẽ em không nhận ra nhưng tôi đối với em là cảm giác ấy... Tôi y...”

“Dừng lại đi!”-giọng cô đều đều không nóng không lạnh cắt ngang lời thổ lộ của anh.

Đông Nghi là đang bối rối, cô chưa từng nghĩ qua anh sẽ yêu mình, một người vô tình suốt ngày chỉ nghĩ đến sự nghiệp như cô có điểm nào thu hút anh.

“Một người luôn lấy sự bình yên làm tiền đề sống cho mình như tôi, nếu không phải là em tôi sẽ không kết hôn với người sẽ thu hút sự chú ý của những kẻ hám quyền đoạt lợi ngoài kia. Cho đến nay thứ tôi không thể kiểm soát được chính là trái tim của mình mỗi khi đối diện trước em.”-đôi mắt chân thành và nghiêm túc của anh như xoáy sâu vào mọi góc ngách sâu kín bên trong tâm tư của người trước mặt mình, đây cũng là lời của L muốn nói với Đông Nghi: “Tôi yêu em!”

.

.

TBC.

Hôm nay lễ tình nhân tranh thủ đăng sớm tối còn đi chơi, mọi người nhớ vote và cmt ủng hộ mình nữa nha ^^

27. Chương 27 - Trùng Phạt Em (2)

Chương 27

Lần này cái rút tay của Đông Nghi dùng sức hơn lần trước rất nhiều, quyết không để cho Hoàng Phong có cơ hội cầm tay cô nữa. Đôi mắt thoáng dao động trước lời thổ lộ chân thành của anh, nhưng Đông Nghi vẫn là không muốn suy nghĩ quá nhiều chuyện tình cảm vào lúc này.

“Tôi sẽ coi như chưa nghe thấy gì hết, chúng ta về thôi.”

Ánh mắt anh mang theo nỗi buồn da diết nhìn bóng lưng trước mặt mình, anh trong mắt của cô từ trước tới nay luôn chỉ là một người để bảo vệ vị trí cho cô ấy thôi, ngoài ra không hơn không kém. Đó cũng chính là lý do vì sao lần đó anh lại ngông cuồng tìm đến cưỡng đoạt cô, dù biết rằng sẽ bị cô cầm hận thấu xương tủy, vẫn muốn làm một điều gì đó kết nối anh và cô với nhau. Cho tới thời điểm này, hiểu rằng đã sai khi lừa dối cô nhiều lần, nhưng anh lại không cách nào dừng lại được, càng dấn sâu vào, cuối cùng người đau khổ nhất cũng chỉ mình anh mà thôi.

Khuôn mặt âm đạm của anh phút chốc bỗng biến hóa âm trầm khó đoán, nếu như thân phận Hoàng Phong không là gì trong mắt Đông Nghi, hãy để L ghi dấu thật sâu đậm trong trái tim của cô, cho dù là như thế nào anh cũng không quay đầu nhìn lại.

Bước chân đi vào nhà, cô và anh nửa lời cũng không nói với nhau, chia ra hai hướng đi lên phòng. Đông Nghi thở dài một cái, cô đi một mạch leo lên giường nơi K đã nằm trên đó.

Nghe tiếng động truyền tới, K quay đầu nhìn sang Đông Nghi, khuôn mặt cô ấy dưới ánh đèn nhỏ không đủ để cô nhìn ra được biểu cảm buồn vui ra sao, nhưng cảm giác cho cô biết Đông Nghi đang có tâm sự.

“Có chuyện gì sao?”

Đông Nghi lắc nhẹ đầu: “Không có gì đâu chị!”

Lúc cô vừa định đặt lưng nằm xuống giường, bên ngoài cửa sổ chợt bật mở tung ra, bóng dáng cao ráo quen thuộc leo vào trong trước sự ngỡ ngàng của cả hai.

K ngồi bật dậy nhìn L ngờ vực, tay nhanh chóng vớ ra bật công tắc đèn, nhìn sắc mặt của anh lúc này không được tốt lắm, nếu vì chuyện ngày hôm nay lại có vẻ hơi thiếu cẩn để có biểu cảm này.

“Tránh ra đi!”

Đông Nghi chợt có linh cảm không tốt, ngữ khí của L hôm nay rất lạ, cô bất giác nấp sau cánh tay K không dám can đảm nhìn thẳng vào L.

“Khuya rồi, anh tìm tôi làm gì chứ?”

“Tôi có chuyện muốn nói với em.”-anh lại luôn nhìn chăm chăm vào cô không rời, giọng điệu càng lúc càng trầm, khiến người nghe sởn cả da gà.

Đông Nghi đương nhiên cảnh giác cao độ, nếu là nói chuyện thì ban ngày gặp được rồi, cô không đại dột tin lời con người nguy hiểm này đâu: “Có gì hôm khác đi, tôi mệt rồi!”

K liếc nhìn đầy mắt phần nộ của anh đang cố kiềm nén điều gì xuống, nếu như thẳng thừng chọc giận anh cô cũng không thể nắm chắc phần thắng, K vẫn là nên mềm mỏng: “Đông Nghi thật sự đã mệt rồi, nếu không gấp khi khác... A...”

Đông Nghi sững sờ nhìn bàn tay anh vừa mới châm một mũi kim vào cần cổ K, trong chớp mắt cô ấy đã đổ gục cơ thể xuống giường ngất đi. L điên rồi, anh ta như vậy mà muốn nói chuyện cái gì chứ? Dọa cô một trận sợ chết khiếp không dám thở mạnh.

Anh bước thêm một bước lớn đã đứng ngay trước mặt cô, hơi thở nặng nề phả từng làn hơi lên da thịt mẫn cảm của cô.

“Buông tôi ra!”-Đông Nghi vừa định chạy đi đã bị L nắm chặt cổ tay chế trụ, cô sợ hãi mím chặt môi, lời định thốt ra đều nghẹn ứ ở cổ họng khi chạm vào đôi mắt đen nguy hiểm đang nhìn cô chằm chằm.

Trong tích tắc, đôi môi cô đã bị anh bao lấy, cuồng bạo hôn lên như muốn dằm vò cô, khiến cô không chịu được nhăn nhó kêu lên, chưa kịp tách khỏi những cái hôn mạnh bạo đã bị kéo vào nụ hôn khác, cánh hoa trong miệng như muốn nghiền nát theo lực đạo của anh, cô đau đớn ứa nước mắt bật khóc.

Không giống như những lần trước đây, nhìn thấy bộ dạng uất ức của cô L đều mềm lòng buông tha, nhưng lần này nỗi căm tức đã khiến cho lý trí toàn bộ lu mờ, ánh mắt người đàn ông phía sau chiếc mặt nạ chỉ còn một màu dục vọng bùng cháy được khơi dậy mạnh mẽ, bên trong cơ thể đang sôi sục ngọn lửa cuộn cuộn muốn được phát tiết ra ngoài, phát tiết lên cơ thể ngọc ngà của Đông Nghi.

Quét mắt xuống K đang nằm trên giường, Đông Nghi khẽ hô lên khi bàn tay L mạnh bạo xé rách áo ngủ của cô: “Đừng... ở đây...”

Ngay sau đó, cơ thể Đông Nghi bị L đè lên vách tường, đôi môi nóng rực lùi thẳng xuống cần cổ trắng ngần dụ hoặc, hàm răng sắc nhọn cắn mạnh xuống làm cô đau đến muốn ngất đi nhưng vẫn cố cắn chặt răng lại không kêu to lên.

“Không giỏi kêu to lên đi, người chồng vô dụng của em có thể sẽ nghe thấy đấy”-lời lẽ tàn độc của L mĩa mai thăm dò, qua con người của mình anh lại không nhìn ra được tia cầu cứu nào từ cô, đến cuối cùng thì cái tên Hoàng Phong không có ý nghĩa gì với cô hay sao?

“Ừm... anh điên rồi...”-Đông Ân nhắm chặt mắt khẽ kêu lên, sự hành hạ cơ thể cô từ anh mang đến cho Đông Nghi nỗi sỉ nhục sâu sắc, cô là không muốn phí sức lực vùng vẫy khỏi vòng tay của anh nữa, chờ đợi chuyện kinh khủng sẽ trôi qua thật nhanh.

Nhìn bộ dạng cam chịu của cô, L nhếch môi một cái, liền đem toàn bộ quần áo cả hai lột trần quăng đi...

.
. .
.

TBC.

Chương sau nữ chính bị hành dữ lắm a :((((

Phản đấu vote và cmt gấp đôi ^^

28. Chương 28 - Trừng Phạt Em (3)

Chương 28

Bàn tay L cố định hai tay Đông Nghi dán chặt lên bức tường lạnh buốt, cúi người xuống, đôi môi mỏng há ra nhắm thẳng đến nụ hoa trên ngực mềm mại của cô ngậm lấy, ra sức cắn mút. Phát hiện ra toàn thân cô đều run rẩy, L càng tham lam muốn được nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

“Ừm...”-hàm răng cắn chặt môi đến bật máu, Đông Nghi như muốn ngừng thở với những động tác kích thích nửa dằm vò nửa mang đến khoái cảm tột cùng cho cô, nhưng cô nhận ra cảm giác lần này không giống những

lần khác, anh là đang muốn hành hạ cơ thể non nớt của cô, khiến cô tổn thương sâu sắc mới chịu buông tha.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay Đông Nghi bỗng nhiên di chuyển xuống, lần đầu tiên anh bắt cô chạm vào cơn thịt đang cương cứng lên của mình làm Đông Nghi tá hỏa, nhất thời giật mình thu tay về. Nhưng L đã dự đoán được, bàn tay càng nắm chặt hơn cổ tay ép cô phải làm theo ý mình.

“Vuốt nó đi!”

Những ngón tay thanh mảnh khẽ run lên từng hồi, nơi bên dưới của đàn ông cô chưa bao giờ chạm qua, hôm nay lại bị anh cưỡng ép chạm vào, cô rụt rè không biết phải làm sao...

L liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, lúc này anh vốn đã mất đi sự nhẫn nại. Nắm luôn bàn tay Đông Nghi dẫn dắt, buộc cô xoa dịu cho tiểu huynh đệ đang cực kỳ khó chịu của mình.

“Nó muốn em rồi này...”-bạc môi mỏng tìm đến môi Đông Nghi lần nữa nhắm thẳng cướp đi dưỡng khí của cô, chiếc lưỡi không xương trúc trắc xông thẳng vào khoang miệng ấm nóng tìm kiếm thứ tương thích mát mắt, hút hết mật ngọt bên trong. Bàn tay bên dưới không ngừng ra sức kích thích cơn thịt của mình, đến khi đã không thể chịu nổi nữa, anh kéo cao một bên đùi cô đâm mạnh vào bên trong.

“Ân... chặt quá...”

Đông Nghi đau đớn ứa nước mắt, bên trên lẫn phía dưới đều đồng loạt bị công kích mãnh liệt khiến cơ thể yếu ớt nhất thời không chịu nổi, tưởng chừng như đây là lần đầu tiên của mình, cơ thể như muốn rách toát ra làm đôi.

Mỗi cú nhấp vào rút ra của L đều mang theo cảm giác thô bạo tê dại, đau đến không thể thở nổi, chỉ có thể trăn mình chịu đựng.

Giữa cơn kích tình cuồng nhiệt, L vẫn luôn quan sát biểu cảm trên khuôn mặt cô, nhìn ra vẻ thống khổ cố nhẫn nhịn càng khiến anh hung hăng muốn tàn phá, muốn nhìn xem cô có thể cam chịu đến nhường nào.

“Là hận cũng được... cơ thể của em chỉ một mình tôi được phép chạm vào...”

Trong căn phòng rộng lớn tĩnh mịch nhanh chóng chìm trong âm thanh ái muội da thịt va chạm vào nhau hòa quyện cùng những tiếng rên khẽ của đôi nam nữ đang làm tình quyết liệt.

“Ân...”

L gầm nhẹ trong cổ họng, anh dường như sắp đến, cơ thể cường tráng đổ đầy mồ hôi bóng loáng chói mắt, đầu tóc ướt át dính bết trên trán, L đem chính mình đâm mạnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể Đông Nghi, cảm nhận sự nóng bỏng chặt hẹp đến điên đảo.

Trong nhất thời L chỉ biết nghĩ đến cảm giác thỏa mãn cho chính mình mà bỏ qua mất cô gái của anh gần như rơi vào mê man, toàn thân mềm nhũn chỉ có thể nương theo vòng tay của anh để bám trụ. Cô hiện tại đã đau đến không còn phân biệt được cảm giác.

“A...”

Anh run nhẹ một chút, cảm giác thăng hoa truyền đến làm cho tinh thần anh dễ chịu hơn rất nhiều, mái đầu gục lên bờ vai nhỏ nhắn đang run lên bần bật của cô tựa vào thở gấp gấp. Giữ nguyên tư thế một hồi lâu, anh nhẹ nhàng tách vật cứng của mình khỏi nơi nữ tính đã sưng đỏ của cô, bên trong liền tuôn ra dòng dịch trắng đục chảy xuống bẹn đùi.

Đông Nghi như quả bóng xì hơi, ánh mắt vô lực không buồn nhìn đến anh, trượt tằm lưng trần xuống vách tường thô ráp khuy ngã. Hạ thân truyền tới cảm giác thốn buốt đến tận đỉnh đầu, khó khăn lắm cô mới có thể thở được bình thường.

L nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô, cúi xuống định bế cô lên giường nhưng bất ngờ bị cô hất tay ra, gắt gao khước từ. Ánh mắt rực lửa chứa đựng nỗi oán hận, giống như lần đầu tiên bị L cưỡng đoạt một lần nữa xuất hiện đang trừng trừng liếc anh.

“Vì sao lại là tôi?”

L chết lặng người, sắc mặt trở nên tối sầm. Bỏ qua thái độ của cô, anh vẫn đi đến nhẹ nhàng nhặt quần áo mặt lên người cho Đông Nghi, sau đó đặt cô nằm trên giường.

Tất cả động tác của anh đều diễn ra trong trầm lặng, L chính là cũng không biết bản thân đang muốn gì. Hành hạ cô đến cuối cùng người đau khổ cũng là anh, anh sợ hãi sẽ mất đi cô nhưng liệu thứ tình cảm này sẽ đi đến đâu đây?

“Nghỉ ngơi đi!”

Mi mắt cô chớp nhẹ nhìn anh rời khỏi cửa sổ giống như cách anh bước vào, cô bắt lực khép mi mắt lại, để dòng chất lỏng mặn đắng lăn dài xuống má.

Không chỉ cơ thể, trái tim Đông Nghi cũng bị L làm tổn thương rất nhiều, một chút ấn tượng tốt đẹp cô dành cho anh đã bị người đàn ông đập đổ theo những hành động thất thường tùy tiện này. Cô trong mắt của anh chỉ là thứ công cụ để phát tiết và hành hạ thôi sao?

Bàn tay run run tìm đến hộp thuốc trong túi xách để trên đầu giường, Đông Nghi ngửa cổ nuốt hai viên thuốc vào, để vị đắng trôi theo đầu lưỡi nuốt xuống.

Nếu gặp gỡ anh là sai lầm của định mệnh, cô càng không thể để có thêm bất kỳ sai lầm nào...

.
. .

TBC.

29. Chương 29 - Tổn Thương

Chương 29

K tỉnh dậy đã thấy Đông Nghi nằm trên giường bên cạnh mình, sau một hồi mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, cô chợt cảm thấy áy náy, tự trách bản thân đã chủ quan để cho cô ấy phải chịu thiệt thòi vì sơ suất của mình.

Ánh mắt liếc nhìn sang đồng hồ treo tường, đã gần trưa rồi, bình thường không phải Đông Nghi đã thức dậy... Lẽ nào có chuyện gì rồi?

“Đông Nghi!”-K khẽ lay cánh tay người nằm bên dưới đánh thức, bấy giờ mới phát hiện ra sắc mặt tái nhợt của cô, K vội sờ lên trán kiểm tra thân nhiệt, nó rất lạnh.

Đôi mắt âm trầm nhìn xuống lọ thuốc lấp ló bên trong túi xách chưa kịp khóa lại, K nảy sinh ra nỗi hoài nghi, nhưng tạm thời cô phải lo cho Đông Nghi trước đã.

.
. .

Hoàng Phong hay tin Đông Nghi gặp chuyện liền tức tốc chạy về nhà, anh đã vô cùng lo lắng cho cô, không biết bản thân đã vượt hết bao nhiêu đèn đường để ngay về nhà.

K nhìn thấy Hoàng Phong đi vào, lần này cô không ngăn cản, nhìn nét mặt sứt ruột và ray rứt của anh, cô cảm nhận được anh đã hối hận rồi. K tự giác rời khỏi phòng một lúc nhường không gian riêng cho hai người.

Đông Nghi ngủ nhưng không hề thanh thản, đôi chân mảy may thanh tú lâu lâu khẽ cau chặt lại, khóe môi anh đào đỏ mọng giờ đây cũng nhợt nhạt đi vài phần, nhìn cô tiêu tụy rất nhiều so với ngày hôm qua.

Hoàng Phong đưa tay vuốt nhẹ mái đầu Đông Nghi, anh là đang cảm hận chính bản thân mình, dù là Hoàng Phong hay L anh đều không xứng đáng với cô một chút nào.

“Bên cạnh tôi khiến em chịu nhiều tổn thương như vậy, chúng ta rút cuộc sẽ có kết thúc như thế nào đây?”

.
. .

Ánh mắt lơ đãng của L nhìn hộp thuốc K vừa đặt trên bàn, anh im lặng chờ đợi lời giải thích từ việc làm này của cô ấy.

Giọng K trầm thấp lên tiếng: “Nó là thuốc tránh thai khẩn cấp, nếu dùng với liều lượng lớn sẽ dẫn đến những tác dụng phụ nguy hiểm, sức khỏe của cô ấy bình thường cũng không thực sự tốt.”

Khóe môi anh khẽ nhếch lên nụ cười chua chát, cô dù biết là nguy hiểm đến bản thân vẫn không muốn cùng anh hòa hợp. Người con gái này làm cho anh đau lòng quá rồi, toàn thân giống như ngàn kim châm đâm phải, đau đến hô hấp không thông.

“Dù xảy ra chuyện gì, với tư cách một người bạn. Tôi chân thành khuyên anh dừng việc làm ngu ngốc như tối qua lại.”

L nhìn K rời khỏi thư phòng, anh không buồn phản ứng lại, nét mặt trở ra đó nhìn về nơi vô định xa xăm. Có lẽ nếu L biến mất trong cuộc đời của Đông Nghi sẽ là lựa chọn tốt nhất cho cô ấy.

.
. .

Chiều tối.

Thím Trần hay tin cô chủ bị bệnh đã chuẩn bị cháo và thức ăn nhẹ cho cô, vừa định đem lên phòng đã nhìn thấy Hoàng Phong đứng phía sau từ bao giờ.

“Cậu chủ!”

“Để tôi đem lên cho, thím nghỉ ngơi trước đi!”

Đông Nghi từ lúc tỉnh dậy cũng chỉ một mực bám trụ nằm trên giường, thậm chí cô còn bảo K ở bên cạnh không cho cô ấy rời nửa bước.

Cánh cửa phòng hé mở, dù chỉ là âm thanh rất nhỏ cũng làm cho Đông Nghi khẽ giật mình, nhìn Hoàng Phong đem khay thức ăn đi vào, cô mới an tâm thở phào một cái.

“Em ăn một chút đi!”

Ánh mắt cô không buồn nhìn xuống đồ ăn anh đem vào, dù cơ thể cả ngày không có gì trong bụng, Đông Nghi cũng không cảm giác muốn ăn.

K hiểu ý đi đến nhận lấy, thay mặt Đông Nghi lên tiếng: “Tôi sẽ cho cô ấy ăn.”

Hoàng Phong ánh mắt ưu buồn nhìn Đông Nghi vẫn không chút khởi sắc nào, anh quyết định ngồi luôn bên giường: “K, cô ra ngoài một chút đi, tôi có chuyện muốn nói với vợ của mình.”

Trực giác cho K biết lần này Hoàng Phong là thành ý muốn nói chuyện cùng Đông Nghi, nhưng tình trạng hiện giờ của cô ấy khiến cô cũng không an tâm rời đi.

“Chị ra ngoài một lúc đi, tôi không sao đâu.”-Đông Nghi cuối cùng cũng chịu lên tiếng, cô trước nay không phải người làm việc theo cảm xúc, Đông Nghi sẽ không để tình cảm cá nhân của mình ảnh hưởng đến những chuyện khác, đó là ưu điểm đồng thời cũng là khuyết điểm lớn nhất của cô, quá gượng ép bản thân mình.

.
. .

TBC.

Hôm nay đi chơi về liền bay vào viết nên được xui thôi nhé.

30. Chương 30

Chương 30

Chờ cho K hoàn toàn đi khỏi, Hoàng Phong khẽ khàng cất lời: “Chuyện hôm qua tôi nói cùng em hãy quên nó đi, chúng ta hãy cứ tiếp tục như trước kia, có được không?”

Đông Nghi im lặng nhìn anh, đôi mắt thâm trầm tựa như hố sâu không đáy, nét mặt âm lãnh không thể hiện chút cảm xúc nào ra ngoài khiến Hoàng Phong không thể đoán được cô đang suy nghĩ gì.

“Anh lại gần hơn một chút đi!”

“Có chuyện gì vậy?”-Hoàng Phong càng lúc càng không thể hiểu được cô đang nghĩ gì, nhưng anh vẫn làm theo lời Đông Nghi, ngồi bên giường cạnh cô.

Hàng mi dài khẽ lay động, Đông Nghi nhìn lên khuôn mặt của anh ở khoảng cách cận kề. Khuôn mặt cô từng tiếp xúc qua trước đây rất nhiều lần nhưng hiện tại lại trở nên quá xa lạ.

Bàn tay suông dài đưa lên chạm nhẹ vào đường nét tuấn tú như tạc của Hoàng Phong, hành động đường đột và kỳ lạ của cô khiến anh giật mình khẽ nhích người ra sau, nhưng không vì thế mà phản ứng lại. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh với ánh mắt này, cử chỉ dịu dàng như vậy.

Chợt bàn tay nhỏ nhắn ấy xoay qua che đi nửa dưới khuôn mặt Hoàng Phong, đôi mắt đen ôn nhu ánh lên tia sắc bén, lời lẽ dù khẽ khàng nhưng người nghe vẫn cảm giác kinh sợ: “Hóa ra là như thế, thời gian qua chơi đùa cùng với tôi có phải rất thú vị không?”

Đôi chân mày rậm của anh khẽ cau lại khi từ cuối cùng vụt ra khỏi ra khỏi miệng Đông Nghi.” L!”

Hoàng Phong sưng sốt, nhãn cầu mở to lên, nhưng trước lời lẽ chất vấn của cô, anh lại không có một lời phản bác hay biện minh, chỉ im lặng nhìn cô, như một sự thừa nhận.

Cuộc đối thoại của anh và L ở thư phòng Đông Nghi đã vô tình nghe được, bởi vì họ nghĩ rằng cô còn đang mê man nên mới thiếu cảnh giác trò chuyện cùng nhau. Lúc mới nghe cô vẫn chưa thể chắc chắn hoàn toàn, nhưng càng suy ngẫm, Hoàng Phong và L vốc dáng có đến 10 phần tương đồng, mỗi lần L xuất hiện Hoàng Phong đều trùng hợp biến mất, cô chính là bị người đàn ông này đùa cợt trong lòng bàn tay mà không hề hay biết.

“Ừm, chính là tôi. Cuối cùng cũng bị em phát hiện.”-giọng anh trầm thấp lên tiếng, nét mặt điềm tĩnh đến lạ không còn vẻ bất ngờ ban nãy, anh vẫn muốn sẽ để L biến mất trong cuộc đời Đông Nghi, không ngờ cũng để bị cô phát hiện ra.

Đông Nghi thu bàn tay của mình về, ánh mắt vẫn như cũ vô cảm nhìn người đàn ông trước mặt lên tiếng chất vấn: “Tôi hỏi anh một lần nữa, mục đích làm thế với tôi là gì?”

“...”

“Chúng ta ly hôn đi, tôi dù hủy hợp đồng cũng không muốn sống chung một nhà cùng anh.”-lời cô nhẹ tênh thốt, nhớ lại khoảng thời gian cô nghĩ anh là một người vô hại cùng nằm chung trên một chiếc giường với những khoảnh khắc bị anh đè dưới thân, hai con người hoàn toàn đối lập nhau đều duy chỉ một, Đông Nghi vẫn chưa thể chấp nhận được.

Hoàng Phong nhìn cô buồn bã, nỗi tổn thương anh dành cho cô không ít, cô chán ghét anh là phải thôi, nhưng anh lại không dễ dàng có thể từ bỏ cô được, dù đau khổ như thế nào, được ở bên cạnh cô là niềm an ủi và lẽ sống duy nhất của cuộc đời anh, một con người không có bất kỳ khát khao sống nào ngoại trừ việc trả thù.

“Đừng quyết định nhanh như vậy trong lúc này. Tôi hứa sẽ không làm phiền em nữa, chuyện ly hôn hãy để sau đi!”

Hoàng Phong đứng dậy, anh nhìn Đông Nghi lần cuối. Cô ấy không thèm nhìn đến anh, điều này chính là hình phạt to lớn nhất cho một kẻ đơn phương si tình không phải sao? Trước nay chỉ một mình anh dõi mắt theo cô, âm thầm cùng cô thưởng thức niềm vui nỗi buồn, âm thầm bảo vệ cho cô. Việc gì anh cũng có thể vì cô làm, nhưng đừng bắt anh phải từ bỏ việc được nhìn thấy cô mỗi ngày, được yêu thương cô mỗi ngày.

“Thức ăn nguội rồi, để tôi nhờ thím Trần hâm lại.”

Căn phòng rộng lớn chỉ còn một mình Đông Nghi trên chiếc giường đơn độc, bao nhiêu đau khổ và tổn thương cô đều nếm trải qua, tưởng rằng lần này cũng dễ dàng buông xuống được, nhưng trái tim của cô sao cứ quặn thắt lại từng cơn thế này?

Cảm giác khó chịu này là gì đây?

.
. .
.

TBC.

L đã bị vạch trần, về sau anh nhà sống đúng bản chất rồi.

31. Chương 31 - Không Cần Phải Ghen (1)

Chương 31

Đông Nghi co rút cơ thể cuộn tròn nằm trong chăn chỉ hé mỗi mái đầu ra bên ngoài, nhìn vào bóng lưng trên giường người khác sẽ nghĩ rằng cô đang ngủ, nhưng lúc quan sát kỹ hơn, đôi mắt nâu thẫm vẫn mở ra đắm chiều nhìn về nơi vô định nào đó không khỏi dọa người khác giật mình.

Lần này người bước vào phòng là K, cô bên ngoài khi nãy cũng đã nghe qua một số chuyện dù không có tình muốn biết. Trên tay cầm theo khay thức ăn được L nhờ cậy mang vào cho Đông Nghi, cả ngày hôm nay cô ấy đã không ăn gì rồi, nếu còn tiếp tục nữa sẽ không trụ nổi mất.

“Ngồi dậy ăn chút gì đó đi!”

Đông Nghi không buồn phản ứng, vẫn nằm lì trên giường.

“Hay để tôi đút cho em?”

Lúc này trông đen bên trong mới khẽ gọn, Đông Nghi hướng mắt nhìn lên vẻ mặt vẫn duy trì nét lạnh băng sắt đá của K, có chút buồn bực khi nghĩ rằng người mình xem như chị em tốt đang đâm một nhát sau lưng mình, mặc khác lại không muốn xoáy sâu vào nó nữa, cô là muốn gạt đi những chuyện phiền lòng và không vui về L, tất cả muốn quên sạch hết.

K đặt luôn khay lên bàn cạnh giường, cô ngồi xuống giường kéo tấm chăn bông dày khỏi người Đông Nghi ra, không nói lời nữa đưa tay lên kiểm tra lại thân nhiệt trên trán cô ấy, thái độ quan tâm tự nhiên giống như một người thân trong gia đình khiến cho người nằm bên dưới có chút bối rối.

“Chị làm gì vậy?”

“Vẫn còn sốt này, nếu em không định chết thì ngồi dậy ăn rồi uống thuốc.”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn lên K một lúc, sau đó thu hồi chớp nhẹ, hàng mi dài rủ xuống nghĩ ngợi về điều K vừa nói, cảm thấy bản thân lại đang trở thành một kẻ nhu nhược yếu đuối, thứ mà cô luôn ghét nhất.

“Con người không cần phải lúc nào cũng mạnh mẽ, em cũng có quyền được yếu đuối, được dựa dẫm vào một ai đó, đó là cảm xúc chân thật và cần thiết một con người nên trải qua ít nhất một lần trong đời.”

“...”

Tôi không giỏi nói mấy lời này đâu, em mau ngồi dậy đi!”

Đông Nghi khẽ cười nhìn khuôn mặt sượng sùng của K, cô cũng không muốn làm khó cô ấy làm gì, vẫn là sức khỏe quan trọng nhất. Chống tay ngồi dậy, Đông Nghi chồm tới định lấy khay thức ăn thì K đã nhanh tay hơn đem đến để trước đùi cho cô, lúc này Đông Nghi cũng có chút cảm giác đói nhưng lại không muốn ăn chút nào.

K nhìn sắc mặt Đông Nghi không mấy thoải mái nhìn xuống món ăn trên khay, cô cầm luôn muống đặt vào tay cô ấy, giống như người giám hộ đang quan sát đứa trẻ nhỏ ăn bằng hết thức ăn bên trong, bằng không cô sẽ không để yên cho.

“Chị cứ thế này tôi ăn không được đâu.”-Đông Nghi nhìn lên đôi mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình, mắt tự nhiên lên tiếng. Cô phát hiện ra L và K có một điểm rất giống nhau, đó là không ai xem cô ra ký lô nào hết. K cũng không phải là như vậy, cô ấy không hề biết sợ cô là gì, điều mà những người khác không dám cư xử với cô K đều có thể làm được, nhưng kỳ lạ là cô cảm thấy thật gần gũi với thái độ này.

Chị em là sẽ như thế phải không?

K vuốt nhẹ chóp mũi của mình rồi mắt sang hướng khác: “Vậy em mau ăn đi!”

Căn phòng rơi vào im lặng khi cả hai không ai nói thêm lời nào nữa. Đông Nghi lặng lẽ ăn, K im lìm ngồi bên cạnh. Đông Nghi cũng không thể ăn được nhiều, cô đặt muống xuống khay đẩy nhẹ ra: “Tôi ăn xong rồi!”

K không ép cô nữa, đưa ly nước cho Đông Nghi rồi dọn khay thức ăn thừa sang một bên.

Bàn tay cầm lấy ly nước, Đông Nghi có một mối bận tâm trong lòng đã lâu, cô cũng không ngại lên tiếng hỏi K: “Chị từng nói nợ L một ân tình nên mới làm việc cho anh ta, nhưng có thật quan hệ của hai người chỉ là như vậy?”

K chớp nhẹ mắt, cô nhìn người đối diện với ánh mắt lạ lẫm xen chút hiếu kỳ: “Em ghen sao?”

“Là tò mò thôi.”-cô ghen vì điều gì chứ, cả hai nhìn sao cũng không giống có loại tình cảm nam nữ, chỉ là thuận miệng hỏi thôi. Cô muốn biết thêm về người chị em của mình thôi. Chính là như vậy! (Có cần khẳng định nhiều như vậy không có nương =))))))))))

“Tôi không thích L, L cũng không thích tôi!”-K thẳng thắn đáp.

Đông Nghi gạt nhẹ đầu tiếp thu, cô đưa ly nước lên uống một ngụm nhỏ.

“Bởi vì tôi không thích đàn ông.”

PHỤT

Ngụm nước vừa mới uống chưa kịp nuốt xuống đã bị tống ngược ra ngoài phun vào người K, Đông Nghi kinh ngạc tròn mắt nhìn người chị em của mình. Đây là lần đầu tiên cô bị sốc bởi lời nói của người khác đến nỗi làm ra chuyện mất hình tượng thế này, nhưng điều cô nghe được càng sốc hơn nữa cơ...

.
. .
.

TBC.

Chương này hơi xàm nhĩ, thôi kệ cho bớt ngược để thiên hạ nói mình ác ^^

Vote + cmt tiếp cho mình có tinh thần nha.

32. Chương 32

Chương 32

Hai ánh mắt chạm nhau trong ngõ ngang, Đông Nghi không biết nên làm gì vào lúc này cho phải, tay đặt ly nước lên bàn, cô bối rối định lấy hộp khăn giấy trên đó đưa cho K nhưng cô ấy một lần nữa nhanh hơn đã lấy trước cô.

K chậm rãi lau đi số nước dính trên mặt mình, hoàn thành câu nói dang dở vừa rồi: “Là đàn ông đã có vợ.”
“...”

“Tôi không thích đàn ông đã có vợ.”

Đông Nghi nuốt khan, cô đứng hình luôn tại chỗ, vừa rồi là hiểu lầm thôi. Ha, Đông Nghi cô cũng có ngày mất mặt như thế sao?

K nhìn vẻ mặt hóa đá của người bên cạnh, cô nửa buồn cười nửa lại không dám, cuối cùng đứng dậy: “Em uống thuốc đi, tôi đi dẹp khay.”

Không được rồi, đầu óc của cô dạo gần đây luôn xao lãng, Đông Nghi không thể cứ bị cuốn theo cái vòng tròn vô nghĩa này được nữa. Đã biết rõ chân tướng của sự việc, cô cũng nên đáp trả lại đàng hoàng rồi.

“Hoàng Phong - L, cho dù anh là ai, tôi nhất định cũng không thể cho qua chuyện này đâu.”

.
. .
.

“Hoàng Phong, con đã nhìn ra chưa hả? Ba mẹ của con chính là bị người chú ruột thịt Hoàng Thế Phương sát hại, đó hoàn toàn không phải là tai nạn.”- chủ tịch Hoàng, ông nội của đứa trẻ nhỏ đang ngồi co ro một góc trên giường khóc thút thít nghiêm giọng lên tiếng. Từ giờ đứa trẻ này không còn là máu mủ của nhà họ Hoàng, tương lai sau này còn phải đảm đương trọng trách bảo vệ sản nghiệp, đó chính là bổn phận cũng là trách nhiệm của nó. Hoàng Thế Phương, một con người xảo trá và thâm độc, đứa con trai không từ thủ đoạn hại chết anh mình nhằm đạt được thứ nó muốn, cho dù có chết đi ông cũng không giao tập đoàn của mình cho nó.

Đứa trẻ chỉ mới lên 7 đã mất đi ba lẫn mẹ trong một vụ tai nạn, giờ ông nội của nó lại bảo rằng người thân nhất của nó là bị sát hại bởi một người thân khác, có cần phải tàn nhẫn với nó như thế hay không?

“Phong, từ giờ con chỉ có thể tin tưởng vào một mình con thôi, tuyệt đối không được tin tưởng bất kỳ ai khác, kể cả ta. Con trước mặt mọi người có thể là một đứa nhu nhược không quan tâm điều gì, nhưng con phải khắc cốt ghi tâm một điều. Ba mẹ con chính là bị Hoàng Thế Phương sát hại, con phải là người mạnh mẽ nhất, giành lấy vị trí cao nhất, đó là sự trả thù xứng đáng nhất dành cho kẻ đã bị quyền lực làm mờ mắt.”

Lời lẽ của ông nội hơn hai mươi năm vẫn luôn ghi sâu vào trong đầu Hoàng Phong, con người hiện tại bây giờ được tạo nên chính bởi vì lòng thù hận. Hoàng Phong không hoàn toàn đồng tình với ông, nhưng anh nhận ra rằng có một điều ông nói đúng, chỉ có người mạnh nhất mới có thể đạt được thứ mình muốn.

CÁCH.

Hoàng Phong xoay người nhìn người phụ nữ vừa đi vào phòng mình, không khỏi có chút ngạc nhiên. Đông Nghi bước đến đứng bên cạnh anh, cả hai một nam một nữ cùng quay mặt nhìn ra khung cảnh êm ả trên bầu trời đầy sao trên ban công, từng cơn gió lạnh thổi qua mang theo cái rét run người.

Anh nhìn cô chỉ khoác hờ hững áo choàng ngủ bằng lụa mỏng manh, không hài lòng thốt: “Có gì vào trong hãy nói!”

Đông Nghi đưa tay lên vuốt nhẹ lọn tóc bị cơn gió thổi qua đánh rối, nét mặt bình thản đến lạ sau những việc hai người đã từng trải qua, những tổn thương anh đem đến cho cô không phải chuyện gì quá to tát:

“Không ly hôn cũng không sao? Anh thích diễn vai trò người chồng vô dụng trước mặt người khác lắm phải không?”

“...”-Hoàng Phong khẽ nheo mắt, mỗi lần cô như thế trong đầu lại đang toan tính điều gì đó. Cô là muốn trả thù anh hay còn mục đích gì nữa đây?

“Tôi đã leo lên thuyền rồi cũng không ngại diễn tốt vai này cùng anh nữa. Nhưng hợp đồng giữa chúng ta phải viết lại.”

“...”

“Tôi biết anh đang nắm giữ số cổ phần từ chủ tịch Hoàng quá cố, hãy đưa cho tôi một nửa.”-lúc này Đông Nghi đã xoay người lại đối diện với anh, đôi mắt sắc bén thâm thúy xoáy thẳng vào đôi mắt đen láy điềm tĩnh của anh, trước lời nói thẳng thừng như vậy anh mảy may không chút kinh ngạc, xem ra Hoàng Phong cũng đã dự đoán được ý đồ của cô rồi.

“Nói tiếp đi!”

“Không có tiếp theo, hợp đồng tôi đã soạn xong và để trên bàn, hy vọng chúng ta sẽ có thể tiếp tục giao dịch cùng nhau.”

“Dù như thế nào thì trái tim của em vẫn sắt đá thật đấy. Một nửa cổ phần của ông tôi và số cổ phần em đang thu tóm từ những cổ đông khác, em định nuốt luôn chiếc ghế chủ tịch sao?”

“So với người chủ cầm thú của anh thì không phải tôi sẽ tốt hơn à? Quên mất, điều khoản hợp đồng có ghi rõ, anh không được có bất kỳ tiếp xúc thân thể với tôi, bằng không hợp đồng sẽ hủy bỏ, sự hợp tác của chúng ta chấm dứt ở đây.”-Đông Nghi thản nhiên đưa ra yêu cầu với toàn bộ quyền lợi dành cho mình, một bản hợp đồng không cân xứng quyền lợi cho đôi bên nhưng cô lại không hề yếu thế khi đề cập đến, trực giác của Đông Nghi tin tưởng L sẽ ký vào đó.

Hoàng Phong chớp nhẹ mắt, hàng chân mày rậm thoáng giãn ra, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại, anh bước một bước lớn rút ngắn khoảng cách của hai người. Hành động của anh làm Đông Nghi giật mình bất giác lùi về sau, đến khi lưng đã chạm vào vách tường khô khốc, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, lời lẽ vẫn không hề hoang mang yếu thế: “Nếu không muốn tôi đâu có ép anh, ly hôn vẫn nằm trong tính toán của tôi.”

“Đoạn video tôi gửi cho em khi lần đầu chúng ta làm chuyện đó vẫn đang nằm trong tay tôi.”

Đáy mắt thoáng dao động, song cô vẫn một mực duy trì nét bình tĩnh: “Tôi đã nói sẽ không để bị uy hiếp. Anh có thể làm điều gì anh muốn, tôi hứa cũng sẽ không để anh được yên.”

.
. .
.

TBC.

33. Chương 33 - Ai Dạy Em Thế Hả?

Chương 33

Hoàng Phong cúi thấp đầu xuống hơn thu hẹp khoảng cách giữa họ ngày càng cận kề, khóe môi mỏng giương nhẹ lên một đường. Phải rồi, đây mới đúng là người phụ nữ mà anh yêu thương, dù gặp phải khó khăn trắc trở nào cũng không run sợ, lùi bước.

“Tôi có nói sẽ làm gì đoạn video đó sao? Tôi từng nói sẽ không dùng nó để uy hiếp em mà.”

“Ai biết được anh có lật lọng hay không?”-Đông Nghi nuốt nước bọt, dù sao người đàn ông này có cảnh giác cũng không hề thừa.

Đông Nghi gạt mạnh bàn tay to lớn của anh đang chống trên tường ngăn không cho cô rời khỏi, nhưng anh vẫn cố tình bám chặt tay trên vách.

“Tránh ra!”

Nhìn ánh mắt oán hận của Đông Nghi đang trừng trừng liếc hái, Hoàng Phong cảm thấy tâm tình vui buồn lẫn lộn. Anh vui vì Đông Nghi của anh đã trở lại như xưa, mặc khác lại cảm thấy đau lòng, mối quan hệ của bọn họ đến bao giờ mới không bị ràng buộc bởi hợp đồng đây?

“Tôi sẽ ký vào hợp đồng đó, em hờn quá rồi. Vì vậy để tôi nắm em thêm một chút nữa đi!”

Đông Nghi bức xúc trả treo: “Tôi không phải con rối của anh, những việc anh đã gây ra cho tôi tôi sẽ tính từng chút từng chút sau này.”

Con người đen láy chợt bùng lên tia sáng nhỏ, Hoàng Phong nổi lên ý muốn trêu đùa cùng cô, cho dù là hận cũng được, mối quan hệ này tự bản thân anh huyền hoặc cả hai cùng yêu thương cũng không sao. Được bên cạnh cô như thế này thật tốt.

Trong khi Đông Nghi quyết liệt muốn giữ khoảng cách với Hoàng Phong, anh lại ngang ngược muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Rướn người tiến tới gần hơn, đôi môi mỏng hơi hé mở nhắm đến bờ môi anh đào mềm mại luôn dụ dỗ anh phạm tội, Hoàng Phong khẽ nghiêng đầu định chạm vào, bất gặp cô đang gồng mình mím chặt môi lại, anh lại không nỡ khựng lại, trượt sang lỗ tai nhỏ xinh của cô, thì thầm phả làn hơi nóng bỏng khiến nơi nhạy cảm nhanh chóng đỏ lựng lên, toàn bộ lỗ chân lông trên người Đông Nghi theo động tác của anh dựng đứng hết lên.

“Tôi và em đã quan hệ được bao nhiêu lần rồi?”

Đông Nghi bị anh dồn sát vào vách tường, lồng ngực phập phồng lên xuống, trái tim bên trong đang đập loạn với những cử chỉ kích thích này, Đông Nghi là vừa hốt hoảng vừa bức tức, nhớ lại lần cuối cùng anh và cô, Đông Nghi vẫn còn bị dọa khiếp sợ.

“Trong hợp đồng có ghi rõ cấm những tiếp xúc thân thể...”

“Trí nhớ của em dạo này không còn được tốt à? Tôi vẫn chưa ký vào bản hợp đồng đó mà.”-bàn tay nóng rực nam tính chạm nhẹ lên những đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô như muốn vẽ lại toàn bộ bằng cảm giác của mình.

Đông Nghi gần như nín thở, hai chân mềm nhũn ra thiếu điều ngã khụy xuống sàn, cô chợt nhớ đến K.

”Anh không buông ra tôi sẽ la lên đó, K đang ở bên ngoài chờ.

“Em cứ việc, lần trước tôi đã hạ cô ấy quá dễ dàng còn gì.”

“Lần trước vì tôi không nghĩ anh sẽ chơi hèn như vậy, tôi đã tin lầm anh rồi, L.”-giọng K thốt lên từ bên trong phòng thu hút sự chú ý của hai người còn lại.

Đông Nghi mừng rỡ ra mặt, nhân cơ hội Hoàng Phong mất tập trung liền lên gối đá mạnh vào hạ bộ của anh rồi chạy ra đứng nép sau lưng K.

Hoàng Phong đau đớn mặt mày xám xịt, tay chống lên vách tường giữ cho bản thân không ngã khụy, tiểu hyunh đệ của anh mà cô dám...

“Ai dạy em thế hả?”-anh diên tiết cao giọng, nó có mệnh hệ nào nửa đời sau của cô ai chăm sóc đây hả (ý anh nói là chị nhà chơi mà không biết suy nghĩ hậu quả đó =))))))

K đưa tay lên vuốt nhẹ chóp mũi, tỉnh bơ đáp: “Là tôi dạy em ấy đấy!”

Đông Nghi cũng có chút hả hê lộ đầu lên nhìn anh , nét mặt vừa đau đớn vừa tức giận của anh nhìn mới hả dạ gì đâu (Chị cũng ít có ác quá mừ)

.

TBC.

Ủng hộ, ủng hộ tiếp nha, hôm nay cuối tuần đăng 2 chương luôn nè ^^.

34. Chương 34 - Phụ Nữ Vùng Lên

Chương 34

Trước khi đi vào căn phòng của con sói này Đông Nghi đương nhiên phải có sự chuẩn bị từ trước, cô không thể cứ yếu đuối để bị L ức hiếp mãi. Là thân gái chân yếu tay mềm, sức lực không có bao nhiêu, K cũng đã hướng dẫn cho Đông Nghi vài động tác phòng thân tức thời.

“Cái này chỉ là một trong những phòng vệ cơ bản thôi, anh còn giở trò tôi sẽ ra tay nặng hơn.”-Đông Nghi đang thẳng thừng hạo hứng hô lên, dù vậy thì cô vẫn một mực đứng phía sau K.

Hoàng Phong thở hắt ra, tay đầm nhẹ sau lưng vài cái giảm đi cơn đau bên dưới, cố gắng đứng thẳng người dậy, anh từng bước nặng nề tiến về phía hai người phụ nữ trong phòng: “Các người không nghĩ đến hậu quả sao?”

K từ lúc bước vào đây đã luôn đề cao sự cảnh giác, cô trầm giọng nói với Đông Nghi ở phía sau: “Em lui xuống một chút đi!”

Đông Nghi gạt nhẹ đầu nghe theo, ánh mắt ba phần hồi hộp, bảy phần mong đợi trận chiến của K và L. Hai người này nếu thật sự giao tranh, một bên là sư tử, một bên là đại bàng, xem rằng ai là người chiến thắng cuối cùng đây?

L nhếch môi, K và anh trước giờ làm việc chung không ít, nhưng đối đầu nhau như thế này chưa có lần nào, anh cũng không chắc nếu thật sự đối đầu, ai mới là người chiếm ưu thế.

K không nói lời nào rút khẩu súng được giấu dưới thắt lưng ra chĩa vào người L, hài lòng nhìn anh kinh ngạc lùi bước lại: “Em còn dùng vũ khí sao?”

“Lần trước anh động thủ cùng tôi tôi còn chưa đáp trả, giờ tính luôn cũng không muộn.”

Đông Nghi cũng không biết K có sử dụng súng, cô còn chưa hết bất ngờ, phía trước K đã bóp cò luôn rồi.

CHÍU

Mũi kim gây tê từ súng bắn ra ghim luôn vào ngực trái của L khiến anh choáng váng ngã khụy xuống đất, khuôn mặt ảm ức nhìn lên cộng sự của mình gần từng chữ: “Em dám tạo phản?”

K cất khẩu súng vào người, nhìn sang Đông Nghi thốt: “Tôi thay mặt người bạn của mình xin lỗi em. Bây giờ anh ấy không thể cử động gì đâu, em có ức chế gì với L cứ việc làm đi.”

“Thật sao?”-Đông Nghi tò mò bước tới, thể nhưng cô vẫn còn cảnh giác cao độ không dám tiến tới gần hơn.

Đông Nghi kéo luôn K cùng mình lại gần chỗ L đang ngồi bệt dưới đất, bàn tay rụt rè đưa lên véo nhẹ bên má L, nhìn thấy đôi mắt cảm hận đang lườm cô rồi đến K, Đông Nghi cảm thấy thích thú vô cùng: “Chị làm việc rất hiệu quả.”

“K, sau này cô không cần làm việc cho tôi nữa, đồ phản bội.”

K tỉnh bơ đáp: “So với phản bội, một phụ nữ không thể chấp nhận đàn ông làm như thế được đâu.”

Đông Nghi gạt gù đồng tình, nhớ lại những việc anh đã làm với cô, Đông Nghi liền muốn băm chết anh ra thôi. Đôi mắt sáng rực lên với ý tưởng trả thù của mình, Đông Nghi nhìn sang K: “Chị giúp tôi cho cái người này nằm lên giường, sau đó chị ra ngoài chốt cửa lại dùm tôi luôn.”

“Tôi biết rồi!”

L nhìn cánh cửa đóng lại hoàn toàn, đáy mắt ánh lên tia bất an khi chạm vào đôi mắt gian tà của Đông Nghi đang nhìn mình, khóe môi cô cong lên nụ cười khó đoán.

“Em định làm gì tôi?”

“Trả lại cho anh những gì anh đã làm với tôi.”-Đông Nghi khoanh hai tay trước ngực, cầm hơi hất lên nhìn người đang không còn sức lực nằm trên giường.

“Cứ làm đi, như thế cũng không tệ bạc với tôi quá đâu.”-đôi mắt phượng dài khẽ híp lại dò xét.

“Anh đang nghĩ gì thế hả?”

“Tôi và em chỉ là những lần phát sinh quan hệ, những lần trước tôi phục vụ cho em, lần này nếu em muốn phục vụ cho tôi cũng đâu tệ lắm đâu.”-lời nói bình thản của L thốt ra, ngay lập tức là cái gối nằm bay thẳng vào mặt mình được ném từ người còn lại.

Đông Nghi tức giận đến đỏ bừng mặt, chộp lấy cái gối trên giường quăng vào cái bản mặt đáng ghét của :
“Đầu óc anh cũng đen tối thật đấy, đừng có mơ đi!”

“Cho em ngẫm kỹ lại đó, cơ thể của tôi từ trên xuống dưới tất cả đều gói gọn một từ ”hoàn mỹ“, tôi và em giao hợp có chỗ nào không đúng quy luật tự nhiên. Hơn nữa tôi còn là chồng của e...”- nhân cầu L mở to lên hướng theo những ngón tay thanh mảnh mát lạnh của cô đang vuốt dọc một đường dài từ má xuống tận khưng xệng đôn nam tính quyến rũ của L, ánh mắt gợi tình của cô đang lả lơi nhìn vào khuôn mặt kiêu nén của L, thích thú mỉm cười.

“Yêu nghiệt, em muốn giết người sao?”-anh khó khăn lên tiếng.

“Tôi chỉ trả lại những gì anh đã làm với tôi thôi.”

.
. .
.

TBC.

Chương sau chắc vui ^^

35. Chương 35 - Em Muốn Chết Sao? (1)

Chương 35

Đông Nghi ngồi hẳn lên trên giường bên cạnh L, bàn tay mềm mại thoát một cái đã cởi xong lớp áo ngủ, phơi bày bộ ngực trần nam tính săn chắc với cơ bắp sáu múi hoàn mỹ, vốn dĩ cô còn định chơi lớn hơn cởi nốt phần còn lại trên người anh, nhưng suy đi tính lại quyết định thôi vậy.

“Vợ à, còn quần của anh sao em không xử lý luôn đi!”-L từ kinh ngạc chuyển sang thích thú nhìn ra bộ dạng lóng ngóng của Đông Nghi, cô rõ ràng cùng anh quan hệ không ít, thế mà vẫn rụt rè như vậy, còn đòi trừng phạt anh kiểu nào đây a?

Cô bực bội nắm lại bàn tay nhỏ nhắn của mình đấm mạnh một cái lên bụng anh, nhưng nhìn biểu cảm chẳng mấy thay đổi của L, cô biết sức lực của mình chỉ là thứ bỏ đi. Nghĩ cách khác vậy >.<>

Đông Nghi chống tay bò lên trên người L ngồi xuống bụng anh, tay nắm lấy hai cánh tay của L đưa lên qua đầu rồi dùng áo của anh trói lên đầu giường, bởi vì tư thế rườn người, bộ ngực no tròn của cô gần như chạm luôn vào khuôn mặt anh, mái tóc dài xõa phía trước mang theo hương thơm nhàn nhạt quen thuộc hòa cùng mùi hương trên cơ thể Đông Nghi càng khiến cho anh bên dưới khó lòng kiềm chế được, cô gái nhỏ này là cố tình phải không?

“Em hay mắc tôi biến thái, xem người vợ đường hoàng của tôi đang làm cái gì đây?”-L thì thầm thốt, đầu cổ chồm lên chạm vào khoảng mịn màng cảm dỗ bên trên, nhưng khi tưởng chừng có thể với tới, cô đã nhanh hơn tách ra xa, cô còn không đoán được tâm địa xấu xa của con sói này hay sao?

“Hừ, bị như thế rồi còn ham hố được. Anh chờ đấy!”

Đông Nghi trèo xuống giường lấy điện thoại trong túi áo váy ngủ của mình ra định chụp lại cảnh tượng xấu hổ này của L, nhưng cảm thấy như thế vẫn còn hơi cho anh quá: “Anh rõ ràng là đồ biến thái thật mà.”

Đôi mắt đảo nhanh một vòng, Đông Nghi nhìn sang tủ quần áo của anh rồi nghĩ ra điều gì, cô bước luôn tới lục lọi tìm kiếm một hồi. Khóe môi cười lạnh khi tìm được thứ mình cần, đúng như cô dự đoán, anh vẫn còn giữ nó bên mình.

Lấy ra cặp đồ lót một đỏ một đen tiến về phía L, ánh mắt Đông Nghi chợt hiện lên tia gian ác không hợp với vẻ ngoài kiều kỳ của cô chút nào, nhưng với những điều cô sắp sửa làm lại rất hợp lý.

“Tôi không ngờ anh vẫn luôn giữ đồ lót của tôi, lần này trả cho anh cả vốn lẫn lời luôn.”

L tròn tròn mắt nhìn hai mảnh đồ lót phụ nữ của cô đang từ từ tiến về phía mình, lập cập thốt: “Đồ của em.. tôi mặc không vừa đâu, sẽ hỏng mất ...”

“Đồ lót của tôi anh chạm vào rồi tôi không thềm nữa đâu, có hỏng cũng không sao.”

Trên bờ ngực săn chắc màu đồng nam tính của L được cô phủ lên chiếc áo ngực nhỏ nhắn màu đỏ. Chưa dừng lại ở đó, cô còn kiên nhẫn tròng luôn chiếc quần lót ren màu đen vào chân anh kéo lên, tuy có hơi chật một chút nhưng vì là đồ hiệu cao cấp, vẫn miễn cưỡng kéo lên được tới hạ bộ của anh.

Đáy mắt Đông Nghi giờ này tràn đầy ý cười nhìn vào cảnh tượng trước mắt do cô kỳ công tạo ra, nghĩ tới việc cô sẽ quay và chụp hình lại bộ dạng mất mặt này của L, để xem sau này anh còn dám ức hiếp cô nữa không.

“Trông anh rất giống siêu nhân trong mấy phim hoạt hình lắm đó, chỉ là phần trên không biết giống gì nữa...”-Đông Nghi cầm điện thoại lên chụp liên tay mấy tấm, không bỏ sót bất kỳ góc độ nào cô cho là buồn cười nhất, cảm thấy mái tóc che đi phần nào khuôn mặt anh, cô đi đến đưa tay ra vén sang để lộ khuôn mặt nghiêm nghị đang dần tối sầm lại, dù như thế thì vẫn không thể làm mờ đi vẻ đẹp mê hoặc của L.

Đôi mắt đen dài khe nheo lại, sau một thoáng ngỡ ngàng và bối rối vì bị cô biến thành con búp bê của mình, đôi mắt ấy đã thu hồi vẻ cương nghị xen lẫn chút tà khí ban đầu, lời nói trầm đục thốt lên: “Vui lắm có phải không?”

Trên khuôn mặt sắc sảo vẽ lên nụ cười đắc ý, cô vui vẻ đáp: “Đương nhiên rồi, đàn ông xấu xa như anh được dịp trừng trị còn không vui được hay sao?”

L nhìn Đông Nghi vui mừng như vậy trong lòng nổi lên cảm giác đau lòng, trong một thoáng ngấm lại những chuyện đã gây ra làm tổn thương đến cô, lòng anh lại nhói lên.

Nhưng cảm giác ấy chưa được bao lâu, đột nhiên bàn tay mát lạnh của cô chạm nhẹ lên làn da trên vòm ngực anh cổ tình vuốt ve khiêu khích trước khi quăng đi món đồ lót cô đã để trên người L vừa rồi, ánh mắt mê hoặc nhìn xuống khuôn mặt thần thốt bất ngờ của anh, Đông Nghi cũng không nghĩ tới mình lại muốn dùng cách thức này để chọc tức anh.

“Em muốn chết rồi sao?”-anh cau mày, dường như đã biết được dụng ý của cô, đem cảm xúc của anh ra để đùa giỡn, cô đứng là chán sống rồi.

Đông Nghi gật gù xem lời nói của anh chẳng có trọng lượng gì, bây giờ người làm chủ là cô, cô muốn thế nào chẳng được. Đàn ông khi phải kiềm nén khoái cảm không thể giải tỏa được nghe nói sẽ rất khó chịu, vậy thì hãy để L nếm trải cảm giác khó chịu này một lần đi.

Cô một lần nữa trèo lên bụng của anh, cơ thể hơi cúi thấp về phía trước để lộ khe rãnh quyền rũ phấp phồng rơi ngay vào đôi mắt đen láy ngày càng trở nên kích động của anh. Đông Nghi ý thức được vẻ đẹp của mình, cơ thể cô trời sinh mang một sắc vóc hoàn mỹ, ở độ tuổi thanh xuân rạng ngời, cơ thể ngọc ngà trắng mịn không tì vết càng thêm mê muội bất kỳ người đàn ông nào nhìn vào.

Lúc này đây, yết hầu L nặng nề nuốt xuống, cổ họng khô khốc trước vẻ đẹp mời gọi của cô vợ trước mặt, hôm nay lại trở nên quá bạo dạn dám chủ động làm ra chuyện lớn gan thế này. Tiểu huynh đệ bên dưới

của L sớm đã không còn nghe lời đứng sững lên bên dưới lớp quần lót bị cô mặc vào khi này, phản ứng sinh lý rất đối tự nhiên nhưng lại vô cùng khó chịu khi không thể phát tiết ra được.

Đông Nghi nhìn đôi mắt đỏ rực lên thêm khát như muốn vồ lấy mình từ anh, đáy mắt khẽ cười lạnh. Sớm như vậy đã không chịu nổi rồi, thật chẳng có chút tiền đồ nào hết.

.

.

.

TBC.

36. Chương 36 - Lật Kèo

Chương 36

Thấy sắc mặt L đỏ bừng lên, cơ thể cương cứng khó chịu, Đông Nghi hài lòng nhếch môi, nhưng nụ cười không kéo dài được lâu thay bằng vẻ lãnh đạm ưu buồn. Đông Nghi tách khỏi người L ngồi sang bên giường quay lưng về phía anh, ánh mắt buồn miên man nhìn vào điểm vô định trước mặt.

L lúc đầu là không nghĩ tới cô có thể to gan lớn mật dám mê hoặc, làm loạn trên người mình, nhưng hiện tại lại càng không thể dò được tâm tư phức tạp của người phụ nữ này, rõ ràng là đang thắng thế, vì sao lại chùng xuống rồi?

“Em không tiếp tục hành hạ tôi nữa sao?”-L mở miệng thăm dò, cổ tay bị trói bởi áo ngủ đang từ từ được nới rộng ra, Đông Nghi đứng là tiểu thư, trời như thế thì ăn thua gì với một tên đàn ông kia chứ.

Cô không buồn đếm xỉa đến lời nói trêu ghẹo của L, bản thân vừa rồi nhất thời đã làm rất nhiều chuyện xưa nay chưa từng làm qua rồi, nó không giống cách làm của cô chút nào, một chút cũng không.

“Anh ở đó chơi tiếp đi, tôi mệt rồi.”-Đông Nghi đặt chân xuống giường định rời đi nhưng cơ thể còn chưa kịp đứng lên, cánh tay đã bị bàn tay anh nắm lấy kéo xuống ngã lên người mình.

Đông Nghi hốt hoảng trợn tròn mắt nhìn lên khuôn mặt nghiêm nghị của anh, má cô hoàn toàn chạm vào da thịt rắn chắc nóng bỏng trên ngực L, hơi thở nam tính cùng tiếng nhịp tim đều đặn của anh truyền tới rõ ràng càng khiến cho tâm trí Đông Nghi rối bời, nhất thời cả người mềm nhũn vô lực nằm luôn trong vòng tay L.

“Anh...”

“Vốn dĩ cây kim đó không hề có thuốc gây tê.”

Đông Nghi đáy mắt chột u ám: “Các người lại thông đồng hại tôi!”

“Tôi thật sự không biết gì cho đến lúc K bắn vào người mình, cô ấy là đang giúp vợ chồng chúng ta đấy. Ngay giờ tôi rất ngoan ngoãn để cho em trừng phạt còn gì.”-bàn tay mạnh mẽ của L siết chặt hơn cánh tay Đông Nghi ngăn không cho cô vùng vẫy tách khỏi cái ôm của mình, giằng co một hồi cuối cùng cô cũng chịu ở yên trên ngực anh, im lặng không làm loạn nữa.

“Xem tôi là con ngốc vui lắm phải không?”

L buồn cười khi nghe lời nói trách móc của cô, dù khuôn mặt bé nhỏ bị mái tóc che khuất tầm nhìn nhưng anh vẫn tưởng tượng ra nét hờn dỗi qua lời nói có phần nũng nịu xen lẫn ức chế của cô, anh nhẹ nhàng dụ dỗ: “Thôi nào, này giờ toàn là em tự tung tự tác, tôi ngay cả nhúc nhích còn không có. Em nhớ lại xem, lúc này quay phim chụp hình, em cười rất tươi còn gì? Còn làm cho bên dưới của tôi một phen dày vò nữa cơ.”

Đông Nghi không phải kiểu người sẽ mềm lòng bởi những lời đường mật, nhưng không hiểu làm sao hiện tại lòng cô lại xiêu đổ mất rồi. Cảm giác tức giận và bài xích đung chạm từ con người này bất giác không còn mãnh liệt như trước đây nữa, mọi thứ của anh dường như đều trở nên quen thuộc trong cuộc sống của cô.

Đông Nghi bất ngờ bị L lật người, cơ thể của cô từ trên người anh chóp một cái đã nằm trên nệm giường êm ái. Dáng người lực lưỡng của L đang thủ phục nằm phía trên cô, hai tay chống đỡ trên giường làm giảm đi sức nặng của người bên dưới.

Đôi mắt phượng hẹp dài với sức hút mê hoặc hòa cùng vẻ tà ác chú mục xuống khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm, vẻ đẹp thoát tục của cô khiến cho đáy lòng anh rung động, mỗi lần nhìn thấy đều say đắm chìm vào nhan sắc xinh đẹp này, sóng tình dạt dào cuộn cuộn ập tới khiến bên dưới chột phản ứng mãnh liệt, hạ bộ L trương cứng lên đang áp sát vào nơi nữ tính của cô nóng rực.

Đông Nghi thất kinh nhìn bộ dạng kích tình của anh, lẽ nào anh lại nổi cơn muốn hành hạ cô nữa sao?

L thở ra nặng nhọc, hai tay nắm chặtgrap giường kiềm nén lại thứ cảm xúc đang cuộn cuộn sôi sục trong người, dù khó chịu như thế nào, nghĩ đến việc sẽ làm tổn thương cô gái nhỏ của mình, L không thể làm càn nữa.

Đôi môi đỏ mím chặt lại chịu đựng điều khinh khủng xảy ra với mình, nhưng mãi một lúc sau bên trên cũng không có động tĩnh gì làm cô sinh nghi, mi mắt ngược lên nhìn L, bộ dạng chịu đựng của anh lúc này nhìn có chút đáng thương, lại có chút buồn cười khiến cho cô ngây ngốc một hồi.

“Làm gì mà trông khổ sở quá vậy? Anh tránh ra là được rồi.”

L khẽ nhủ mày, giọng nói trầm đục thốt: “Em ngoan ngoan đừng nhúc nhích, để tôi ổn định lại tâm tình của mình đã...”

Nghe anh nói vậy Đông Nghi liền làm theo răm rắp, giờ phút này mà làm loạn người thiệt thòi sẽ là cô thôi. Nhưng mà có thật anh vì nghĩ cho cô nên mới trăn mình chịu đựng như thế không? Cũng đâu phải là gì lớn lao lắm đâu, chỉ là hứng tình thôi mà (chị nhà tỉnh quá đi~)

PHỊCH

L thở dài ngả ra phần nệm bên cạnh nhắm chặt mắt, mồ hôi trên người túa ra như tắm dù bản thân chẳng vận động gì, ngày hôm nay đúng là một thử thách quá lớn cho anh rồi.

“Nếu cứ tiếp tục kiểu này tiểu huynh đệ của tôi sẽ bị phế mất thôi.”

Nằm bên cạnh, Đông Nghi nghiêng đầu nhìn sang người chồng của mình, nửa khuôn mặt hoàn mỹ phản chiếu sóng động qua con ngươi sâu thẳm đang không ngừng dao động. Bây giờ cô mới để ý nhìn từ góc độ này trông anh càng tuấn tú hơn, chóp mũi cao nhọn đầy kiều ngạo, đôi môi mỏng hơi hé mở ra thở dốc, còn cả yết hầu đang không ngừng chuyển động của anh, tất cả như một kiệt tác của tạo hóa.

Hàng chân mày rậm đang nhíu chặt khẽ giãn ra, L chậm chậm mở mắt nhìn sang người nằm bên cạnh khi ngón tay nhỏ nhắn mềm mại đang vuốt lên viền môi của mình, cơ thể Đông Nghi hiện tại cũng đang cận kề cơ thể của L, rất gần.

“Anh là thật sự yêu tôi sao?”

Đôi mắt nhu tình mang theo sự nóng bỏng như muốn thiêu đốt tâm can người trước mặt, L gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời. Bàn tay to lớn đưa lên kéo bàn tay cô xuống, anh xoay người nằm đối diện với cô, bàn tay nam tính kia nương theo gò má thanh tú của Đông Nghi vuốt ve yêu kiều: “Tôi biết lỗi của mình rồi, từ những hiểu lầm dẫn đến những chuyện làm khó chấp nhận được, nhưng em có thể cho tôi cơ hội cuối cùng để dùng cả đời này chuộc lỗi hay không?”

Giọng anh trầm ấm mà chân thành, qua đôi mắt đen láy si mê, cô không nhìn ra chút giả dối nào từ bên trong cửa sổ của tâm hồn anh, trái tim cô theo từng lời bộc bạch khẽ rung động từng hồi, dường như từ lâu rồi nó không hề cảm hận, chỉ là đau lòng và ảm ức vì bị anh lừa dối mà thôi.

“Anh nói thật chứ?”

Anh đặt tay cô áp lên lồng ngực trái của mình, để cô cảm nhận được nhịp đập trái tim đang lên tiếng, đôi mắt sâu lắng xoáy sâu vào đôi mắt đang ngẩng ra kia, trầm giọng tiếp tục nói: “Hãy tin tôi một lần, để tôi được bảo vệ cho em, yêu em một cách trọn vẹn...”

Đông Nghi đẩy lòng khê run rẩy, những ngón tay chạm lên ngực anh giống như có dòng điện cao thế chạy qua, nơi chạm vào trở nên tê dại, cô nửa muốn thu về nửa lại muốn cảm nhận nhiều hơn nữa, cô muốn nghe xem nó và chủ nhân của mình có thực sự đồng điệu giống nhau hay không?

Cảm thấy thời cơ đã đến, L nhanh chóng vòng ta qua kéo sát cơ thể Đông Nghi dính vào người mình, sát sao ôm lấy.

.
. .
.

TBC.

Bà con cô bác đâu rồi, cổ vũ cho mình với nha ^^

37. Chương 37 - Cho Anh Một Cơ Hội

Chương 37

“Đông Nghi... cho tôi được không...”-L sớm đã không thể nhẫn nhịn được, những đường gân trên bàn tay nổi lên cuộn cuộn nắm lấy drap giường bên dưới, hô hấp nặng nề. Bên dưới hạ bộ, vật cứng đàn ông đang không ngừng trướng to lên, chỉ chờ một cái gạt đầu cho phép của cô, anh đang rất mong đợi a.

Ngay từ lúc bắt đầu, Đông Nghi là không nghĩ qua việc sẽ cho phép con người này bước vào trái tim mình, nhưng bằng cách kỳ diệu nào đó, hình ảnh bá đạo, ngông cuồng của anh luôn xuất hiện trong tâm trí cô, đến khi giật mình tỉnh táo lại, hóa ra bản thân đã từng vì con người cô cảm hận sâu sắc sinh ra cảm tình.

L biết lỗi, cô có thể nhìn ra. Anh đang kiềm nén dục vọng, cô cũng thấy được. Nãy giờ bị cô từ làm cho nhục nhã đến bày trò kích thích trên giường, anh vẫn ngoan ngoãn nằm yên cần rằng chịu đựng, nói không có chút động lòng nào là đang tự gạt người gạt mình. Nếu như L đã thành tâm hối lỗi, cô cũng nên lùi lại một bước mắt nhắm mắt mở cho anh một cơ hội. Cả hai đang sống chung dưới một mái nhà, hà tất gì phải như hai thái cực suốt ngày, không hay chút nào.

Tình cảm và lý trí đều thôi thúc Đông Nghi nhìn anh một lần, chấp nhận mở lòng mình ra cho L cơ hội, coi như cũng cho bản thân một cơ hội.

Đôi mắt sâu cuốn hút mang theo vẻ mê người chớp nhẹ, cô khê gạt đầu thay cho lời đồng ý. Ngay lập tức đôi môi anh đào nhỏ xinh liền bị bao trọn bằng đôi môi mọng, nồng nàn hôn lên như muốn nuốt lấy tất cả vào bên trong khoang miệng mình.

Anh đang cực kỳ sung sướng, giây phút người phụ nữ mình yêu thương chấp nhận anh, chịu trải lòng đón nhận tình cảm của L, anh còn mong đợi gì hơn nữa. Cơ thể cương cứng khó chịu của anh mất hết sự kiên nhẫn cố nhẫn nại từ suốt buổi tối giờ, như một con mãnh thú vồ lấy con mồi.

Bàn tay ma quái thuần thục cởi lớp váy ngủ bằng lụa mỏng manh trên người cô, chớp mắt cả người Đông Nghi đều trần trụi hiện ra trước mặt anh.

Bây giờ Đông Nghi có thể nghe rõ ràng nhịp tim đập thành thịch của L đang nằm trên người mình, nơi tư mật ẩm ướt vì sự kích tình mãnh liệt của anh trở nên vô cùng ngứa ngáy, lại bị sự bóng rât từ vật cứng bên dưới cọ sát, khó chịu không tả nổi.

Đẩy mắt long lanh vừa mong chờ vừa ản ản mới kiều kỳ, xinh đẹp làm sao, mà lời lẽ nhẹ nhàng thốt càng làm cho lòng anh thêm phần khó kiềm chế được sức hấp dẫn cực đại này.

“Nhẹ thôi...”

“Được... cho tôi...”

Lời vừa dứt, bàn tay anh liền kéo nhanh quần của mình quăng đi, để côn thịt to lớn lộ ra bên ngoài, tay nắm lấy hai chân Đông Nghi dang rộng ra, trực tiếp đâm mạnh vật cứng của mình vào nơi sâu nhất bên trong cô.

“Ân...”-Đông Nghi khẽ nhăn mày rên lên, ngón tay yếu ớt bấu lên tấm lưng vững chắc bóng loáng của anh cào nhẹ, đôi môi đỏ thắm gắt gao mím chặt vì sự xâm nhập mạnh mẽ này: “Đã bảo là nhẹ thôi...”

“Tôi đã rất nhẹ... của em chặt quá rồi...”-anh yêu thương hôn lên gò má đỏ ửng cổ vũ cô, bàn tay vuốt ve bập dềnh trơn mịn mềm mại kích thích khoái cảm bên dưới, giúp cô thả lỏng cơ thể.

Cảm nhận được cánh hoa của cô dần buông tha không hút chặt lấy tiểu huynh đệ của mình nữa, anh mới chậm chậm nhấp những nhịp đầu tiên, cả người lập tức bị một cỗ khoái cảm mãnh liệt xâm chiếm.

Sâu thẳm bên trong cơ thể cô dâng lên cảm giác ấm áp dị thường, toàn thân Đông Nghi nóng lên từng hồi theo động tác ra vào liên tục của L, đến cuối cùng cũng nhịn không được phải bật ra những tiếng rên mê hoặc, làm cho anh càng hăng say chăm sóc cô mãnh liệt hơn nữa.

“Ân... đau...”

“Bé yêu... em tuyệt lắm...”

Căn phòng rộng lớn không ngừng phát ra những tiếng rên cuồng loạn của đôi nam nữ đang làm tình trên giường, nhiệt độ bên trong không ngừng tăng cao lên vùn vụt dù điều hòa đã được hạ rất thấp.

L đang rất hài lòng hưởng thụ cảm giác ấm áp đang gắt gao bao lấy côn thịt to lớn của anh, tận hưởng vẻ đẹp kiều diễm đang kích tình của cô bên dưới thân mình, ngay lúc cao trào ập đến, L nhanh chóng rút ra bắn chất lỏng trắng đục lên bụng Đông Nghi, sau đó nằm gục xuống giường bên cạnh người phụ nữ của mình đang như muốn ngất đi đến nơi, dịu dàng ngắm nhìn.

Bàn tay anh nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau đi vết tích trên bụng cô, nhìn cô lười biếng nằm bên cạnh: “Sau này không cần dùng thuốc nữa, nếu em không muốn tôi sẽ không làm em mang thai đâu.”

Đông Nghi ầm ỨC đắm nhẹ vào ngực anh, rõ ràng là nói nhẹ thôi vậy mà vẫn khiến cô ê ẩm không thôi, một chết cô rồi, còn có thể nói được những lời đó sao?

“Anh làm tôi mệt chết rồi...”

L mỉm cười hôn lên chóp mũi cao nhọn bướng bỉnh của cô, khẽ khàng lên tiếng: “Em đó, là tự sức khỏe không tốt bằng người ta thôi.”

“Anh đã qua lại với rất nhiều cô phải không?”-dù thở không ra hơi nhưng Đông Nghi vẫn cố gặng hỏi, nghĩ tới việc anh vừa quan hệ với cô còn tơ tưởng đến người khác Đông Nghi liền thấy khó chịu trong người (cái này người gọi là ghen đó chị =))))))

L vui vẻ vuốt ve tấm lưng trần mịn màng trơn bóng của cô xoa dịu: “Em có nghe thấy mùi giấm chua hay không?”

“Tôi chỉ không thích việc mình xài chung đồ của người khác thôi.”-Đông Nghi vừa trả treo lại đã bị anh ngông cuồng cướp lấy môi cô hôn đến điên đảo, không cho cô cơ hội nói thêm gì nữa. Đến khi cô chịu không nổi đánh thụp vào vai anh cầu xin, L mới buông tha cho đôi môi sưng đỏ đáng thương của cô.

“Anh... lại nổi điên cái gì thế?”

“Em ghen thì cứ việc thừa nhận, đừng tùy tiện coi tôi là món đồ. Nói cho em biết một chuyện...”-càng về sau giọng anh càng nhỏ hơn, bờ môi kề sát vào vành tai đỏ hồng của cô thốt lên lời cuối cùng: “Em cũng là lần đầu tiên của tôi đấy.”

Đang bực nghe câu nói của anh làm Đông Nghi cảm thấy buồn cười, cô nhích người ra sau để nhìn rõ hơn khuôn mặt L, xem anh là nói thật hay trêu đùa cô..

Trông thấy đôi mắt hơi mở to lên khoa trương của anh đang nhìn Đông Nghi khẳng định lời mình vừa nói, cô nhịn không được bật cười, cơ thể theo đó run nhẹ lên.

Anh nhìn cô vui vẻ tâm tình cũng tốt lên theo, khoe môi mỏng cong lên nụ cười rộng: “Em vui quá ha?”

“Nhìn anh như thế nào cũng không giống trai tân...”-Đông Nghi cong người lên khi chiếc bụng phẳng lì nhạy cảm của cô bị tay anh cù trúng, tràng cười chưa dứt một tràng cười khác lại kéo đến: “Không đùa nữa... cười đau bụng...”

L thấy cô lắc lắc tay đầu hàng, khuôn mặt vì cười nhiều quá đỏ bừng lên, khóe mắt ươn ướt đến chảy cả nước mắt ra bên ngoài mới chịu dừng lại.

“Sau này không được tùy tiện coi tôi là đồ vật biết chưa?”

“Rồi rồi... dừng cù nữa...”-Đông Nghi ngửa cổ lên thở gấp, cô bị anh chọc cười đến đau cả miệng luôn rồi.

Cảm thấy đã đủ, L cuối cùng cũng chịu buông tha cho cô, bàn tay rời lên vuốt nhẹ mái tóc tán loạn đang che đi khuôn mặt xinh đẹp của cô, hài lòng thốt: “Em cái gì cũng hơn người, cả sức khỏe cũng yếu hơn người khác. Từ hôm sau theo K rèn luyện thể lực đi!”

Đông Nghi bức xúc đáp, tay gạt nhẹ bàn tay anh đang đặt trên đỉnh đầu mình xuống: “Sức khỏe tôi trước nay vẫn rất tốt, chỉ từ khi gặp anh mới dần trở nên sa sút thôi.”

“Bằng không thì tôi sẽ giúp em rèn luyện nhiều hơn vào mỗi tối, đảm bảo sau này em sẽ nhanh chóng thích ứng được thôi.”

“Anh mặt dày thật đó, không thêm nói chuyện với anh nữa.”

Đông Nghi quay luôn lưng về phía L nhắm mắt lại, cơ thể chưa kịp thanh tỉnh được lâu đã bị vòng tay rắn rỏi sau lưng ôm lấy, hơi ấm từ thân nhiệt của anh truyền tới chạm vào tấm lưng trần của cô, thoải mái đưa Đông Nghi chìm vào giấc ngủ.

“Tốt thật!”-giọng anh thì thầm, mi mắt theo đó khép lại cùng cô an giấc.

.
. .
.

TBC.

38. Chương 38 - Đuổi Người

Chương 38

Những tia sáng đầu ngày xuyên qua khung cửa sổ rơi xuống khuôn mặt thanh tú đánh thức Đông Nghi tỉnh giấc. Cô lười biếng nhìn lên trần nhà, mọi việc đêm qua không phải là cơn ác mộng, cũng không phải là giấc mơ, cô và anh là phát sinh quan hệ, còn là cô tự nguyện cho phép. Nghĩ đến đây trong lòng Đông Nghi lại cảm thấy có chút xấu hổ. (Gu của nữ chính xấu hổ mặt rất tỉnh, cứ như người trên mây thôi =))))))

“Nghỉ, vệ sinh đi em!”-giọng anh trầm ấm lên tiếng, dáng người cao lớn đứng trước cửa không biết đã bao lâu rồi, trông thấy cô tỉnh giấc mới mở lời gọi.

Cô mệt mỏi gượng dậy, đôi mắt ngẩng lên nhìn anh đã quần áo chỉnh tề, nhớ ra công việc của cô sẽ trễ mất.

“ Bao nhiêu giờ rồi?”

“Sáng nay em nghỉ ở nhà đi, không sao đâu.”

“Hôm qua đã nghỉ một hôm rồi, còn nghỉ mãi...”-bước chân vừa đặt xuống đất đứng dậy, nhìn thấy thân hình của L đang đứng ngay trước mắt với khoảng cách rất gần, Đông Nghi giật mình chói với.

Bàn tay vững chắc của anh nhanh chóng vòng qua chiếc eo cô bao lấy, kéo luôn cơ thể sắp ngã trở lại giường về phía mình, dán chặt vào bờ ngực cứng cáp của L.

“Công việc làm hoài cũng không hết đâu, sáng nay hãy bắt đầu bằng việc thảo luận lại hợp đồng của chúng ta đi!”

Đông Nghi khẽ nheo mắt nhìn anh dò xét, anh là muốn sửa nó thành như thế nào đây?

“Đầu tiên chúng ta hãy ăn sáng trước đã, tôi đã chuẩn bị cho em rồi.”-L mỉm cười buông tay khỏi eo người trước mặt khi cô muốn tách khỏi tình huống nhạy cảm này.

Ngồi trên bàn ăn, Đông Nghi nhìn những món ăn thanh đạm bày ra rồi nhìn lên anh một lần nữa, tất cả đều do anh làm cho mình sao? Cũng đúng thôi, lần trước bị cảm cô đã tận mắt nhìn thấy anh vào bếp rồi, lần này cũng không có gì ngạc nhiên lắm.

“Không cần phải quá cảm động đâu, tôi chỉ nấu cho một mình em thôi, tôi cũng đâu phải kiểu đàn ông suốt ngày chui vào bếp núc.”-anh múc một chén cháo nhỏ đặt xuống bàn cho cô, sau đó cầm đũa lên bắt đầu ăn, cảm nhận ánh mắt khinh thường của cô đang châm biếm sau lời nói vừa rồi của mình, tâm tình anh lại rất tốt.

“K, chị cũng ngồi xuống ăn đi!”-Đông Nghi nhìn thấy K đi đến, lên tiếng gọi.

K đi tới gần chỗ Đông Nghi nhưng không ngồi xuống, ánh mắt lướt sơ bàn ăn phong phú bày ra rồi nhìn lên chủ nhân của nó, hờ hững đáp: “Có người nói chỉ nấu cho một mình em ăn thôi, tôi ăn không nổi đâu.”

L nhếch môi, bàn tay cầm lấy miếng bánh mì xé nhỏ đưa lên miệng nhai: “Có chuyện gì em làm không nổi.”

Đông Nghi kéo luôn cánh tay K ngồi xuống, lời nửa thật nửa đùa trách: “Chị ăn đi, chuyện hôm qua chị đắc tội không chỉ một người đâu, còn qua mặt cả tôi nữa.”

K chỉ ăn qua loa có lệ, cô cầm ly nước hoa quả lên uống: “Tôi cảm thấy có lỗi với em nhưng tôi cũng không thể phản bội lại người của mình, nó không hợp với nguyên tắc của tôi.”

“Cho nên em chơi luôn hai người.”-L mĩa mai lừ K, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhờ có cô ấy anh và Đông Nghi mới có được bước tiến lớn này, coi như công lớn hơn tội đi.

Không khí trở nên yên tĩnh hơn khi mọi người tập trung vào những món ăn trên bàn, L lại không có ý muốn dùng bữa sáng chút nào, tâm trí của anh đang lên kế hoạch được ở cùng vợ của mình ngày hôm nay nên làm những gì.

“Hôm nay K có việc riêng phải ra ngoài một hôm rồi, hôm nay tôi sẽ bên cạnh lo cho em.”-L vừa nói xong liền ra hiệu đá nhẹ vào chân bên dưới bàn của K, nhưng phía trên cô ấy cũng không có thái độ hợp tác nào tính bơ ngồi ăn “chùa” tiếp.

Đông Nghi nhìn sang L nghi hoặc, gì mà lo cho cô cả ngày, nghe chẳng tin cậy chút nào, Đông Nghi quay sang K hỏi lại: “Hôm nay chị có việc ra ngoài sao?”

Ánh mắt K chạm lên ánh mắt đe dọa của L, không chút sợ hãi đáp: “Không biết nữa.”

“Là tôi bảo K ra ngoài làm cho tôi một số việc, thông tin chi tiết tôi sẽ nhắn tin lại sau. Giờ em ra ngoài đi!”

K đặt ly nước rỗng xuống bàn, cô đứng dậy nhìn L không thiện cảm: “Không cần đuổi người trắng trợn vậy đâu, cứ nói thẳng ra hết đi, chúng ta đều không phải kẻ ngốc.”

Đông Nghi nhìn vẻ mặt u ám xuống sắc của L lại nổi lên một trận buồn cười, dù vậy thì ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ bất cần không quan tâm tới: “Tôi cũng ăn xong rồi.”

“Em ngồi xuống đó, chưa ăn hết thức ăn trên bàn không được đi đâu hết.”

Khi Đông Nghi dợm bước định rời đi đã bị giọng nói nghiêm khắc của L vịn lại, bây giờ anh giống như là một người ba đang quản giáo con gái phải nghe theo lời mình thì đúng hơn ấy chứ.

Đôi mắt ảm ức của cô nhìn lên K cầu cứu nhưng cô ấy đã một mạch bỏ đi luôn ra ngoài, không thèm đếm xỉa đến ánh mắt thành khẩn của cô.

“Tròn thêm một chút nữa càng tốt, em không cần giữ dáng với tôi đâu, quan trọng là phải khỏe mạnh.”

“Anh đừng có ép người quá đáng, anh biết tôi một lúc không thể ăn được quá nhiều mà.”-tròn ồm cái quai gí chứ, ăn không hết tức là ăn không hết, anh có ép buộc cô hơn nữa cũng vậy thôi.

L nhìn bộ dạng ầm ỨC của cô hiện tại không khác mèo con là bao nhiêu, cô đúng là mèo lười, lại quá biếng ăn đi.... Chật

“Ít nhất cũng phải ăn hết chén cháo tôi múc cho, đều là tôi chuẩn bị cho em.”-giọng anh dịu đi vài phần nhìn xuống chén cháo vẫn còn một nửa. Sau này anh sẽ dành nhiều thời gian hơn nghiên cứu về chế độ ăn uống cho cô vợ nhỏ biếng ăn của mình, là người của anh rồi không thể không lo được.

.
. .

TBC.

Chương sau sẽ viết về điều lệ hợp đồng của Phong lờ ^^

39. Chương 39 - Thỏa Thuận Lại Hợp Đồng (1)

Chương 39

Đôi mắt sắc sảo khẽ nheo lại nhìn vào bản hợp đồng anh vừa đưa cho mình xem, Đông Nghi khẽ cười khinh thường. Cái gì từ việc không được đụng chạm thân thể chuyển thành phải ngủ chung phòng với nhau trong bất kỳ chuyện gì, còn cả khó chịu hay chiến tranh lạnh vẫn phải ở chung một chỗ không được tự ý bỏ đi.

“So với những điều khoản trên của em đưa ra, việc chúng ta ngủ chung với nhau có gì to tát đâu. Cũng đâu phải tôi và em chưa từng ngủ chung với nhau lần nào.”-anh nói như thể tất cả đều là lẽ hiển nhiên không có gì quá đáng, cô cũng nên thông cảm cho tâm trạng của một người chồng đi chứ, có vợ mà bảo không được động chạm gì chỉ để nhìn thôi, Hoàng Phong anh không phải là thầy tu. Hơn nữa bản hợp đồng cũ được viết ra trong tình trạng cô và anh đang giận nhau, nó không được tính.

Đông Nghi thở nhẹ ra đặt bản hợp đồng lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lên khuôn mặt điển trai rất ư là thanh thần của anh đang chờ đợi cô đặt bút ký: “Tôi không ký!”

“Chỉ là ngủ chung thôi, em làm gì khó khăn quá vậy?”-ai nghe vào đều nghĩ rằng người đáng thương là Hoàng Phong, một người chồng chỉ có ước mong nhỏ bé và thực tế được ngủ chung với vợ của mình thôi, có gì sai trái ở đây chứ.

Nhìn thấu được suy nghĩ của Hoàng Phong qua đôi mắt như nói hết tâm tư của mình ra, Đông Nghi chỉ ngón tay vào dòng chữ ghi trong bản hợp đồng, giọng không nóng không lạnh đọc lại: “Chỉ được mặt trang phục công sở đi làm, không được mặc những trang phục gợi cảm dù bất kỳ trường hợp nào ngoại trừ ở nhà, tan làm phải về nhà đúng giờ. Nghiêm cấm việc tự tiện gặp đối tác khác giới bàn việc làm ăn vào buổi tối hoặc gặp riêng khi không có anh đi cùng.”

Hoàng Phong nét mặt vẫn rất thản nhiên nhìn cô gật gù: “Đúng rồi, bởi vì em là kiểu người của công việc, tôi rất tôn trọng em nên không can thiệp vào, những điều khoản đó đều là giới hạn cho phép của một người đàn ông với vợ mình thôi.”

Cô bước đến gần anh, mi mắt cong lên nụ cười nhưng hoàn toàn không có ý cười nào bên trong, giọng nói dần lạnh đi khiến người nghe không khỏi sởn tóc gáy: “Anh ghen vừa vừa thôi. Như thế khác nào đem tôi đi nhốt ở trong nhà luôn đi.”

“Nếu được tôi cũng rất muốn làm vậy.”-Hoàng Phong cũng đứng dậy khỏi ghế, từ vị trí thấp hơn, bây giờ đáng người cao lớn của anh đã cao hơn cô gần một cái đầu. Hoàng Phong tiến thêm một bước nhỏ, khuôn

mặt anh đang kề sát vào khuôn mặt hơi đỏ vì tức giận của cô, giọng vẫn đều đều lên tiếng: “Là tại vì vợ của tôi có sức hấp dẫn quá lớn, khiến cho tôi không tài nào yên tâm được.”

Đông Nghi nghiêng đầu qua một bên né tránh bàn tay đang vuốt nhẹ lên má mình, anh dừng có vừa nói vừa có hành động nữa được không, làm cô chẳng thấy sự nghiêm túc gì hết. Thực chất trái tim đập rối loạn bên trong lồng ngực khiến cho Đông Nghi không đủ tỉnh táo để phán xét mọi việc được nữa, cô sẽ bị anh xỏ mũi mất.

“A...”-cô vừa định lùi về sau, bàn tay anh đã nhanh hơn kéo lấy eo cố định người cô lại, anh dùng sức nhiều hơn, cơ thể Đông Nghi liền ngã luôn vào lồng ngực săn chắc của anh.

Hoàng Phong hài lòng nhìn biểu cảm bối rối của cô, mỉm cười bông đùa: “Em đó, cơ thể đừng có lúc nào cũng miễn cảm như vậy, làm tôi lại không chịu được nữa rồi.”

“Tôi nói là không ký cái hợp đồng này, bỏ hết những điều...ưm...”-đôi môi nhỏ nhắn còn chưa kịp nói hết đã bị anh bao phủ bằng đôi môi ấm nóng của mình, hung hăng hôn đến đối phương không thể thở nổi mới luyến tiếc buông tha.

“Anh...”-Đông Nghi ảm ức trừng mắt liếc anh, nhưng nhìn sao ánh mắt ấy vẫn rất xinh đẹp, giống như muốn mời gọi anh tiếp tục cùng cô tiến thêm bước nữa.

Bị anh ngang ngược hôn đến điên dại, Đông Nghi vừa hận vừa ngượng dùng tay định tách khỏi người Hoàng Phong nhưng anh vẫn không chịu cho cô đường lui, bàn tay bên dưới còn đang trượt vào lớp áo mỏng manh tìm đến bầu ngực căng tròn vẫn đang thổ hổ của cô quấy phá.

“Này... đây là ban ngày đấy...”-Đông Nghi né tránh đôi môi của anh đang định nhắm đến môi mình lần nữa, bờ môi nóng bỏng liền trượt xuống xương đòn gợi cảm của cô cắn nhẹ kích thích, cảm nhận được cơ thể cô như bị điện giật run nhẹ lên làm cho tâm anh một trận rung động dữ dội, chỉ muốn đè cô xuống ghế làm thịt thôi.

Giọng anh trầm đục thì thầm phả những làn hơi nam tính nóng hổi vào da thịt nhạy cảm của Đông Nghi: “Ai bảo ban ngày không được làm gì? Đây là nhà của chúng ta kia mà...”

“Ấn...”-Đông Nghi vô lực ngửa cổ lên khi nhụy hoa trước ngực của cô bị anh kích thích điên cuồng, ngón tay hư hỏng ra sức se se khiến nó dựng đứng lên run rẩy, bên ngực còn lại bị đôi môi anh ngậm chặt ra sức cắn mút, chiếc áo sơ mi trắng lộn xộn bị cởi bung lộ ra bờ vai trắng nõn nà vẫn còn vắt trên người làm cho Đông Nghi trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết.

“Em đó, lại làm cho bên dưới của tôi chịu không nổi rồi...”

.
. .

TBC.

40. Chương 40 - Thỏa Thuận Lại Hợp Đồng (2)

Chương 40

Ánh mắt kiêu mị nhìn anh oán trách, Đông Nghi từ lúc biết được thân phận của anh đến giờ thời gian trò chuyện với nhau còn ít hơn cả thời gian hai người thân mật, anh có thể hay không để cho cô có thời gian nghỉ ngơi kia chứ.

Khuôn mặt cương nghị của anh mang theo vài phần thích thú nhìn lên cô vợ của mình, nhìn không được há miệng cắn vào bầu ngực tròn trịa đang phơi bày ra của cô day dứt. Bàn tay cường tráng của anh ôm

lấy người Đông Nghi đặt luôn xuống ghế dài, thuận tiện ép luôn khuôn mặt của mình vùi sâu vào khe rãnh giữa hai ngực cô, tận tình chăm sóc.

Đông Nghi vốn dĩ không thể chịu nổi kích thích quá lớn như vậy, hai chân thon dài cong lên chịu đựng, đôi môi nhỏ xinh vừa được phóng thích liền bật ra tiếng rên ngân nga mê người làm cho Hoàng Phong càng thêm động lòng, muốn ăn sạch sẽ cô đến không còn xương mới thôi.

“Em đó, mau đặt bút ký hợp đồng đi, bằng không sẽ phải hối hận...”-anh dụ dỗ thì thầm với cô, bạc môi mỏng cong nhẹ lên một đường tà mị.

Đông Nghi nhìn bản hợp đồng được người chồng của mình kéo gần đến trước mặt, còn chưa kịp suy nghĩ gì, cơ thể đã bị anh dùng lực kéo ngồi dậy đặt trên đầu gối của anh, cổ tay nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, cổ tình vuốt ve nơi bẹn đùi nhạy cảm làm cho Đông Nghi lại một phen rùng mình rên lên.

“Anh... đừng có ép người quá đáng...”-cô nửa tức giận bị anh khống chế, nửa lại không cách nào thắng thường cự tuyệt được, ngón tay run run bị anh đút cây bút vào trong, trang giấy hợp đồng hiện ngay trước mắt lại trở nên quá mơ hồ không còn nhìn rõ chữ khi những ngón tay ma quái của anh đã chui tọt vào quần lót bên dưới của cô bắt đầu khiêu khích.

“Ấn... dừng lại...”

“Chỉ mới bắt đầu thôi, không dừng lại được đâu...”-đôi môi nóng rực của anh chạm lên làn da trần trên tấm lưng mềm mại trắng nõn nà của Đông Nghi đang cận kề mình, làm cho lên ngọn lửa dục vọng được nhen nhóm càng bùng cháy dữ dội hơn.

Đông Nghi trước kích thích mãnh liệt này không cách nào chịu nổi, một chút lý trí còn sót lại không cho phép cô khuất phục người đàn ông “bỉ ổi” này. Cô cố gắng dùng chút sức tàn lực kiệt của mình kiễng chân đứng dậy khi quần lót đang bị anh kéo ra xuống tới đùi, nhưng sức lực yếu ớt của cô không lần nào thắng được anh cả.

Hoa tâm mềm mại lộ ra bên ngoài theo cơ thể nặng nề của Đông Nghi rơi xuống trực tiếp bao trọn dục vọng đã cương cứng của anh nhô ra bên ngoài đâm mạnh vào. Đông Nghi trợn tròn mắt như muốn nín thở với cảm giác đột ngột này, cả người cả kinh ngồi im trên đùi anh không dám nhúc nhích.

“A...”

Anh gặm nhẹ một cái, khoái cảm dâng lên từng đợt từ bên dưới tỏa ra khắp người, cô có thể hay không dừng câu dẫn anh nữa, làm anh không cách nào thoát khỏi cô được rồi: “Trước sau gì cũng ký, em làm mau lên chúng ta còn có việc quan trọng hơn...”

Bàn tay nắm chặt cây bút của Đông Nghi run run lên, cơ thể của cô giờ đây chỉ còn duy nhất chiếc áo sơ mi rộng vắt hờ hững trên eo, còn lại đều bị quăng xuống sàn nhà hết thấy.

Cô ưỡng cong người mím môi, hai bầu ngực đều được anh ôm trọn làm cô không cách nào chạy thoát. Bên dưới hạ thân, anh bắt đầu luật động nhịp nhàng cọ xát nơi tư mật của cô với côn thịt nóng rực bành trướng của anh, khiến cho tâm trí Đông Nghi không còn tập trung được nữa.

“Ấn... dừng lại... tôi mới ký được...”

“Ngoan...”

Hoàng Phong mỉm cười câu dẫn, anh tạm ngưng động tác lại để cho cô có thể ký được tử tế: “Nhanh lên nào, tôi chờ không nổi rồi...”

Đông Nghi thở hổn hển, ngón tay vẫn chưa thể cứng cáp cầm viết hoàn toàn, vừa nâng lên đặt xuống, đáy mắt mông lung chợt đánh lại, cô là người dễ bị người khác ức hiếp như vậy sao? Anh mơ đi!

Đông Nghi dùng hết sức đâm đầu viết vào mu bàn tay đang đặt trên bầu ngực của mình làm Hoàng Phong đau đớn nói lỏng ra, cô nhân cơ hội vội vàng bật dậy chạy ra xa, tay không quên cầm theo hợp đồng xé ra làm hai mảnh.

Hoàng Phong nghiêng răng tròng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt đang cố giữ khoảng cách với mình, giọng nói trầm đục thốt: “Nghi, chồng của em mà em nỡ ra tay nặng như vậy sao?”

“Là anh tự chuốc lấy hậu quả.”-cô không thua kém kinh mắt trừng lại anh, bàn tay tìm lấy cái áo còn vắt trên eo khoác vội trở lại che đi cơ thể trần trụi của mình, dù là ai đi nữa thì cũng đừng mong uy hiếp được cô.

Người phụ nữ này quật cường xưa nay anh đều biết, lạnh lùng và quyết đoán không thua kém gì bậc nam nhi, nhưng mà đối với anh cũng phải là ngoại lệ đi, đừng có cứng nhắc như vậy: “Tôi nói em ngoan ngoãn qua đây đi, bằng không để tôi bắt được em sẽ không yên đâu.”

“Hợp đồng là không tốt rồi, anh còn giữ thói lưu manh ra tôi không bỏ qua đâu.”-cô hất mặt lên không nghe lời.

Hoàng Phong dấy mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm như thể con mồi phía trước cần phải thu phục, anh cời luôn quần dài lẫn quần lót còn vướng trên đùi ra để lộ côn thật to lớn đã dựng đứng lên, sau đó đứng dậy từng bước tiến về phía cô.

Đông Nghi thoáng sợ hãi nhìn Hoàng Phong, bước chân lùi lại từng bước nhỏ thủ thế rồi liều mạng bỏ chạy khi anh càng lúc càng gần, căn phòng nhỏ yên tĩnh phức chốt nhọn nhíp với màn rượt đuổi trông vô cùng buồn cười của đôi nam nữ quần áo chẳng mấy tươm tấc.

Trái ngược với vẻ hoảng loạn của cô, anh rất khoan thai vờn đuổi, thích thú nhìn cô hết lần này đến lần khác bị mình cố tình bắt hụt: “Lần này không cho em chạy nữa đâu.”

“Anh tha cho tôi đi!”-Đông Nghi thở không ra hơi, khuôn mặt đỏ bừng lên vì mệt, thề với chúa đây là lần cô chạy nhiều như vậy trong đời (trước giờ đi học chắc toàn cúp tiếp thể dục á =))))))))

Cô tròn tròn mắt nhìn thân hình to lớn của anh vồ tới, không kịp suy nghĩ lao nhanh ra cửa sau một vòng lớn chạy loạn quanh phòng, trong khi tay còn chưa chạm được nắm cửa từ bên ngoài nó đã được bật mở.

K xuất hiện phía sau cánh cửa không hay biết rằng Đông Nghi đang lao ra, theo quán tính tốc độ, Đông Nghi ngã luôn về phía trước va vào người K làm cả hai mất thăng bằng té xuống đất.

Bàn tay vô tình chống đỡ sức nặng của K đang chạm trực tiếp lên hai bầu ngực căng tròn ép sát hai cơ thể bên dưới lại với nhau, cô chớp nhẹ mắt tiêu hóa tình huống hiện tại.

“Chuyện gì thế này?”

.
. .

TBC.

p/s: Mời các bạn tham gia chương trình dự đoán. Chương sau ai đoán đúng nội dung au viết, au sẽ tặng chương đó cho bạn ấy ^^

41. Chương 41 - Chạy Không Thoát

Tính về trễ không viết kịp, cuối cùng cũng nặn ra được 1 chương cho mọi người nè, nhào vô ủng hộ nha ^^

Dù không hoàn toàn giống nhưng cũng coi như khích lệ nha. Tặng em chương này!

Chương 41

Trong khi K còn chưa kịp hoàn hồn nhìn rõ tiêu cự trước mắt thì bàn tay Hoàng Phong đã nhanh chóng nắm lấy cánh tay người nằm phía trên lôi cô đứng dậy, xoay luôn người lại để tấm lưng được che chắn bởi chiếc áo sơ mi rộng màu trắng, đồng thời thân ảnh nhỏ nhắn cũng che nốt phần hạ thân đang trần trụi của anh.

Đông Nghi choáng váng hết va chạm mềm với K, giờ lại đang dán chặt vào lồng ngực cứng cáp của anh, còn bị Hoàng Phong ôm chặt không cho cô tìm đường chạy trốn được.

Mi mắt giắt nhẹ tia xuống vật cứng bên dưới của anh từ lúc nào đã đâm luôn vào hoa huyết của mình sấp nhập, bởi vì áo sơ mi dài quá đùi nên người khác không thể nào nhìn rõ được, chỉ biết rằng anh là đang ôm cô rất chặt.

Khuôn mặt cương nghị của Hoàng Phong mang theo bảy phần khó chịu, ba phần lạnh lùng nhìn xuống K đang còn ngây ngốc nhìn bọn họ: “Có chuyện gì? Nếu không quan trọng thì mau ra ngoài!”

“Không...”-Đông Nghi xoay nhẹ đầu nhìn lại, nhưng bên dưới động một cái liền như bị điện giật khiến cô mím chặt môi không thốt được nên lời cúi gầm mặt.

Tên xấu xa này trước mặt người khác còn dám ngông cuồng như vậy muốn cô, xấu hổ chết mất thôi.

K chớp nhẹ mắt né tránh đi cảnh tượng mất tự nhiên trước mặt, cô đứng hẩn dẩy ho nhẹ vài tiếng nhắc nhở: “Vốn có chuyện quan trọng mới xông vào, nhưng nghĩ lại cũng không cấp bách bằng việc của hai người lúc này...”

Hoàng Phong nhếch môi tự đắc, coi như K còn biết điều, anh hô lên ra lệnh khi nhìn bóng lưng K khuất dần sau cánh cửa: “Nhớ khóa lại đấy!”

Đứng bên ngoài, K rời mắt nhìn xuống hai bàn tay vẫn còn chút hơi ấm sót lại, sau đó nhìn lên một chút vào ngực của mình, thì thầm: “Của em ấy lớn hơn của mình.”

Đông Nghi nghe tiếng cửa chốt lại tâm trí lại nổi lên một tầng hốt hoảng, cô trừng mắt nhìn khuôn mặt tự đắc của anh đang nhìn xuống mình, bất giác rướn người ra xa nhưng rất nhanh bị anh đẩy tới ép sát vào vách tường gần đó. Lần này chạy không thoát thật rồi.

“Ấn... chậm thôi...”-cô ngửa cổ thở dốc, bờ ngực trong suốt pháp phòng thoát ẩn thoát hiện bên dưới áo sơ mi trắng căng tôn lên vẻ ma mị điều đứng người khác.

Hoàng Phong chính là muốn trầm luân cùng cô không rời, đem bên dưới của mình rút ra cắm vào thật sâu bên trong cơ thể Đông Nghi, khoái cảm dâng trào làm cho anh phút chốc có chút thô bạo, đem lại cho cô đau đớn đến bật khóc.

“Hức... đau quá... tôi không chịu nổi...”-cô yêu kiều nức nở khóc, cái cằm nhọn kiêu kỳ tựa luôn lên bờ vai rắn chắc bóng loáng của anh cam chịu.

Đông Nghi yếu ớt thút thít, mỗi một động tác của anh đều khiến toàn thân cô run rẩy, thần kinh truyền tới cảm giác tê dại đến bần rần, nhưng sâu thẳm bên trong cơn đau mệt mỏi đó, Đông Nghi biết rằng một loại khoái cảm đang lan tràn hòa quyện, làm cho cô nửa muốn dừng lại, nửa lại muốn nhiều hơn nữa.

Anh hôn lên cánh môi anh đào của cô cổ vũ, bàn tay nâng bên đùi cô lên để cánh hoa chật hẹp bên dưới được mở rộng ra, nghênh đón tiểu huynh đệ của mình tiến công thuận tiện hơn.

“Phải rồi, đừng ngậm chặt quá... bé yêu của anh...”

Đông Nghi khép mi mắt, mặc kệ chút tự tôn còn sót lại của mình, thời khắc này dục vọng sôi trào cuộn cuộn bên trong làm cho tâm trí cô không thể khống chế được, chỉ muốn tiếp tục triền miên cùng anh...

Hoàng Phong nhận ra phản ứng tích cực từ cô, đáy lòng vui vẻ liên hăng say làm việc, anh là điên cuồng tiến vào không ngơi nghỉ, nơi nữ tính ẩm ướt của cô càng lúc càng gát gao bao lấy cơn thịnh vượng to lớn của anh, bây giờ có thể coi như nuốt được vật cứng quá khổ này.

“AAAA...”

Anh gặm nhẹ một cái, phản xạ nhanh chóng rút cơn thịnh của mình ra bắn vào bên đùi của cô, sau đó dán chặt cơ thể của mình lên người Đông Nghi, ép cô giữa mình và bức tường lạnh lẽo.

Trải qua một hồi lâu, nhiệt độ trong căn phòng vẫn chưa hết nóng, Hoàng Phong nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Đông Nghi, ý cười lan tràn đến tận đáy mắt: “Mỗi lần thế này trông em càng xinh đẹp!”

Đông Nghi nuốt khan cổ họng khô khốc của mình, vô lực ngã vào lồng ngực của anh làm điểm tựa duy nhất: “Bị anh làm cho tôi tả rồi, đẹp cái nỗi gì?”

Hoàng Phong vuốt nhẹ lọn tóc rối trên trán cho cô, đôi mắt phượng hẹp dài thích thú nhìn khuôn mặt kiều diễm phấn hồng, trong đầu chợt nảy ra một ý liên lập tức tiến hành.

Cô nhắm hờ mắt, vừa định bảo anh đưa mình đến ghế ngồi, không ngờ cơ thể cường tráng đột nhiên khụy xuống đất làm cho Đông Nghi chới với, vội dựa hẳn lưng vào tường để không bị ngã, cô không vui hỏi: “Anh làm cái gì vậy?”

Giọng anh trầm đục thốt, nhìn cô với ánh mắt mê đắm, bàn tay anh nâng một bên chân của cô đặt lên vai mình, lúc này nhụy hoa đỏ hồng trơn bóng sưng đỏ đang mấp máy mê hoặc như muốn dụ dỗ người khác đang đập ngay vào mắt anh.

Đông Nghi sưng sốt giựt bắn người, cô co chân lại định che đi nơi tư mật đang hiện ra lộ liễu trước mắt Hoàng Phong nhưng không cách nào giấu đi được, cô uất hận đầm lên vai anh: “Đừng nhìn nữa!”

“Không nhìn...”-yết hầu nhấp nhô lên xuống, anh ngấn giọng đáp, sau đó vùi luôn khuôn mặt mình vào nơi nữ tính đang tiết ra rất nhiều mật dịch, dùng miệng mình quyết hút hết tuổi tình nuốt xuống.

“Ân... đồ biến thái... ân...”-cơ thể phía trên bởi vì loại kích thích điên dại này vặn vẹo không ngừng, bàn tay cố đẩy mái đầu ra xa nhưng nhận được chỉ là chiếc lưỡi không xương bá đạo chui tọt vào bên trong, Đông Nghi bị anh làm cho điên đảo chỉ biết cong người lên hứng chịu....

Trong lúc đầu óc đang mê man không phân biệt được thực hư, Đông Nghi nghe thoang thoang giọng anh thì thầm: “Hôm nào chúng ta thử tư thế 69 đi...”

.

.

.

TBC.

42. Chương 42 - Anh Đưa Tôi Đi Đâu?

Chương 42

Sau khi bế Đông Nghi lên giường nằm ngủ, Hoàng Phong rời khỏi phòng đi đến thư phòng, nơi K đã ngồi chờ sẵn từ này đến giờ.

Anh bước vào ngồi xuống ghế đối diện, khoan thai dựa hờ lên nệm ghế phía sau, trầm giọng hỏi.

“Em tìm tôi có chuyện gì?”

K từ tốn nhấp ngụm trà trong chén nhỏ trên tay, không vội vàng trả lời. Anh để cô chờ hơn nửa ngày trời, cô cũng không việc gì gấp gáp.

“Chú của anh đã bắt đầu hành động rồi. Cuộc họp cổ đông sắp sửa được diễn ra, mũi nhọn nhắm vào chủ tịch trẻ tuổi vẫn chưa có đóng góp gì nổi bật cho tập đoàn ngoài việc lấy được cô vợ xuất chúng.”

“Chỉ thế thôi à?”-biểu cảm trên khuôn mặt anh không hề thay đổi, vẫn điềm nhiên lên tiếng, giống như mọi thứ đều trong dự liệu của mình.

“Lão đã nôn nóng lắm rồi, nhìn tôi không làm gì vẫn ngồi trên chỗ cao nhất, khiến nhiều người nhịn không được phải ra tay phá hoại.”

K gật gù, cô cũng không xa lạ thái độ của người trước mặt: “A Cầu đã thu xếp mọi thứ, chỉ đợi anh xuất hiện cùng vợ của mình thôi.”

Đôi mắt phượng ánh lên vẻ thâm thúy nhìn vào không gian vô định trước mặt, khóe môi mỏng cong lên nụ cười nhạt, xem ra đã đến lúc anh lột chiếc mặt nạ ngờ nghệch ra rồi. Không thể để kẻ khác xem anh là đứa

bù nhìn sống bám vào ông nội. Bởi vì hiện tại anh là chồng của Đông Nghi, anh càng phải làm chỗ dựa vững chắc cho cô, không để bất cứ kẻ nào dám động đến một sợi tóc của vợ mình.

“Lần trước bắt cóc cố ý sát hại vợ của tôi, cũng nên cho ông ấy nếm chút mùi vị thống khổ đi!”- lời nói âm lãnh tràn đầy nguy hiểm bức người, tỏa ra một loại áp lực vô hình khiến người khác khiếp sợ.

K chớp nhẹ mắt không phản ứng lại với lời nói của anh, cô đứng dậy đi ra ngoài. Lúc bước ngang qua người anh, buông lại câu cuối cùng: “Cô ấy sức khỏe vốn không thật tốt, đừng bắt vợ mình vận động quá sức.”

Hoàng Phong vốn dĩ định cho qua chuyện K xông vào phòng anh đột ngột, bị cô đâm chọc một câu, nhin không được đáp trả: “Sức khỏe không tốt có thể bồi dưỡng, nhưng vóc dáng với tỉ lệ hoàn hảo thì không mấy ai có được đâu.”

Mi mắt K khẽ giật nhẹ, bước chân khựng lại một lúc cũng nâng gót rời khỏi.

“Tôi còn dạy em ấy nhiều trò lắm, tôi chỉ lo anh sẽ bị phế thật thôi.”

Khuôn mặt Hoàng Phong từ dắc ý dần chuyển sang xám xịt âm u, bàn tay nắm chặt lại đặt trên đùi kìm nén nhìn K đã hoàn toàn rời khỏi thư phòng. Con người này bình thường vốn ít nói, không ngờ lời nói ra lại độc địa như vậy.

.
. .

Hàng chân mây cong vút khẽ rung động, Đông Nghi giật mình tỉnh giấc, phát hiện ra bản thân từ bao giờ đã ngồi trên xe được anh đưa ra ngoài.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

Hoàng Phong hơi nghiêng đầu lướt nhìn cô, bàn tay đặt trên vô lăng vươn ra vuốt nhẹ lên mái đầu bông bênh sau giấc ngủ sâu vừa tỉnh lại: “Thấy em ngủ ngon quá nên không gọi dậy.”

Cô rời mắt nhìn xuống quần áo trên người mình, khẽ cau mày nhìn lên anh trách: “Quần áo gì thế này? Lần trước lời tôi trong bộ đồ ngủ ra ngoài, lần này lại là bộ đồ rộng thùng thình của anh.”

“Thoải mái là được rồi, đến nơi tha hồ quần áo cho em chọn. Tôi gom hết vào vali cho em rồi.”-Hoàng Phong không ngạc nhiên với thái độ của cô, anh biết người ưa cái đẹp như Đông Nghi nhất định sẽ phản ứng lại với những thứ không vừa mắt, cho nên anh càng cố tình muốn chọc giận cô để được ngắm nhìn dáng vẻ phụng phịu đáng yêu này.

Đông Nghi thở nhẹ ra giữ cho bản thân bình tĩnh lại, nhìn chiếc áo phong rộng màu xám tro của anh đang khoác trên người, cô miễn cưỡng cho qua, khẽ khàng lặp lại câu hỏi: “Chúng ta là đang đi đâu?”

“Hưởng tuần trăng mật.”

Ai đó đang đơ ra chưa hiểu vấn đề.

“Lần trước chẳng phải là diễn trò thôi sao? Bây giờ đi hưởng tuần trăng mật cùng nhau, tận hưởng cuộc sống hôn nhân của chúng ta.”

.
. .

TBC.

43. Chương 43 - Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (1)

Chương 43

Chiếc xe hơi màu đen đỗ trước cổng ngôi biệt thự cổ kính sang trọng, từ nơi này nhìn ra chính là bờ biển trong xanh rộng lớn, vẻ đẹp thiên nhiên diễm lệ bắt mắt khiến lòng người không khỏi choáng ngợp. Nhưng hiện tại người đang ngồi trong xe lại không hề tỏ ra hứng thú với việc đang ở một nơi tuyệt vời như thế.

Đông Nghi uể oải bước xuống xe, ánh chiều tà đỏ rực bao trùm toàn bộ không gian, ngả bóng cô xuống mặt đường lát đá, Đông Nghi lười biếng xoa nhẹ hai vai mỏi nhừ của mình sau chuyến đi dài.

“Sao anh luôn làm tôi phải bất ngờ vậy?”

“Tôi nghĩ phụ nữ sẽ thích những điều bất ngờ như thế mà.”-Hoàng Phong mở cốp xe lấy hai cái vali lớn ra, sau đó đi đến chỗ cô: “Nhưng đúng là em không thích sự bất ngờ này rồi.”

“Anh có biết tôi đang theo một dự án lớn hay không?”

Anh khoác tay lên eo cô kéo sát vào người mình dẫn đi, đôi mắt hứng thú nháy một cái nhìn cô hào hứng nói: “Đảm bảo chuyến đi này sẽ không tổn thất gì đâu phu nhân của tôi, không những thế còn đem lại một món lời nữa cơ.”

Cô nheo mắt nghi ngờ, cổ áo rộng bởi vì bị anh ôm lấy tuột xuống, cô đưa tay kéo lên chỉnh lại, giọng không mấy tin tưởng hỏi: “Mờ mờ ám ám như thế, anh định giở trò gì nữa đây?”

“Chỉ muốn cùng em hưởng một tuần trăng mật ngọt ngào thôi mà. Sắp tối rồi mau vào tắm thôi.”

“Hừ!”

Đông Nghi nhìn anh vẫn bám chặt lấy cô không rời khi cả hai đã vào trong nhà, lên tiếng nhắc nhở: “Anh ở yên đó, tôi đi tắm!”

“Tôi tưởng em gọi tôi vào tắm cùng chứ?”-anh vờ tỏ ra thất vọng khi cô ra lệnh, thú vui gần đây của Hoàng Phong chính là trêu chọc vợ nhỏ của mình.

Đợi cho Đông Nghi đã vào phòng tắm, anh ngồi xuống ghế gỗ gần cửa sổ lớn hướng ra ngoài biển, mở điện thoại bấm số gọi cho một người.

“Hi Tom, chúng tôi đã đến nơi, xem ra anh lại chậm hơn tôi một bước rồi.”-anh vui vẻ trò chuyện, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia sắc bén khi giọng nói bên đầu dây đáp trả lại. Cả hai qua lại vài câu xã giao đơn giản.

“Được rồi, tôi đoán cô ấy cũng rất xinh đẹp, tôi rất mong chờ ngày mai được gặp mặt nha.”

“Tạm biệt!”

Hoàng Phong cúp máy, trên môi vẫn chưa tắt đi nụ cười, đến lúc đứng dậy định trở vào trong đã nhìn thấy Đông Nghi đứng phía sau từ bao giờ, sắc mặt lạnh lùng nhìn lên anh dò xét.

“Cô gái xinh đẹp nào vậy?”

Anh thoáng ngạc nhiên, đáy mắt nhanh chóng hiện lên tia thích thú nhìn lại cô, tỉnh bơ hỏi ngược lại: “Em ghen à?”

“Nhìn tôi giống đang ghen lắm sao?”-Đông Nghi xoay người đi giả lả, cô đi đến bên giường lấy máy sấy tóc ra hong khô mái tóc vừa gội xong của mình, lơ đãng nói.

Hoàng Phong mỉm cười gật gù, anh theo cô đi đến giường giành luôn máy sấy giúp cô sấy tóc. Từ vị trí của mình nhìn xuống, anh có thể thuận tiện ngắm nhìn khe rãnh bóng loáng của cô phía sau lớp áo choàng tắm trắng tinh, mùi hương sữa tắm dịu ngọt thoang thoảng bay vào khứu giác dễ chịu này làm cho anh xao xuyến không muốn rời xa nửa bước: “Không giống đang ghen, là tôi tự suy nghĩ vu vơ thôi.”

“Tự tôi làm được, anh cũng đi tắm đi!”-cô toan nắm lấy cổ tay anh ngăn lại nhưng Hoàng Phong vẫn một mực giành làm.

Những ngón tay sưng dài to lớn luồn vào làn tóc ướt vuốt ra sấy khô, động tác nhẹ nhàng thuần thực như thể đã từng làm qua rất nhiều lần, cẩn thận không làm đau cho cô.

“Vợ à, tôi cũng tò mò cô gái xinh đẹp ấy có dung mạo như thế nào đấy? Con gái phương tây thường có đôi mắt rất lôi cuốn phải không?”

Đông Nghi vừa mới thư thả một lúc, bị lời nói của anh làm cho trong lòng nổi lên trận bức bối, cô nghiêng đầu lườm anh: “Ai mà biết.”

Nụ cười ẩn ý hiện lên trên khuôn mặt tuần tú, Hoàng Phong chỉnh đầu cô quay lại phía trước tiếp tục sấy tóc giúp cô, lời vẫn đều đều nói: “Tôi tưởng em có mắt thẩm mỹ tốt sẽ phán đoán được chứ?”

“Đừng chọc tôi ghen nữa, không có tác dụng đâu.”-Đông Nghi chỉ tay lên vai của mình ý muốn anh xoa bóp, tóc cô cũng ráo nước rồi, nếu anh rảnh như thế thì “hầu hạ” cô tiếp luôn đi.

Hoàng Phong không chút suy nghĩ liền ngoan ngoãn làm theo, hai tay đặt lên vai cô ấn nhẹ, cảm nhận người phía trước đang rất hưởng thụ với hành động của mình, anh vui vẻ nói tiếp: “Em thông minh thật đấy!”

“Vốn định chọc cho em ghen cơ.”

“Tay của anh đặt đi đâu vậy?”-Đông Nghi mở to mắt nhìn xuống hai bàn tay to lớn của anh đang nhiệt tình nắn bóp hai bầu ngực phía trước của mình, người đàn ông hư hỏng này vừa định khen một câu đã lại giở thói rồi.

Hoàng Phong nhếch môi, anh thả lỏng tay ra khi bị cô đánh khê vào ngăn lại, hôm nay vợ nhỏ của anh mệt rồi nên anh sẽ tạm thời buông tha vậy: “Tôi là mát xa toàn thân cho em thôi mà, tôi sợ nó sẽ không đều...”

“Anh đi tắm cho tôi!”-cô xoay hẳn người lại, kích động trừng anh ra lệnh, dạo này anh đúng là coi cô không ra gì nữa rồi, chuyện gì cũng có thể tùy tiện nói.

Hoàng Phong bị cô quát có chút sững người giật mình, anh chỉ đùa thôi cô có cần cẩu thả không?

“Được rồi, tôi đi tắm!”-ai đó lủi thủi nghe lời làm theo, không dám hó hé thêm tiếng nào nữa.

.
. .
.

TBC.

44. Chương 44 - Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (2)

Chương 44

“Thật là!”-sáng sớm mở mắt ra, đập vào mắt Đông Nghi chính là hai mảnh bikini được treo trên giá cạnh giường, sợ rằng cô không hiểu dụng ý còn đính kèm một mẫu giấy nhỏ.

“Hôm nay chúng ta cùng đi tắm biển. Cho em một bất ngờ thú vị!”

Cô vò lấy mảnh giấy quăng vào sọt rác gần đó, đứng dậy rời khỏi.

“Chào buổi sáng!”

Hoàng Phong mỉm cười nhìn cô, trên tay đang cầm tách cà phê nóng vừa mới pha xong ngồi trong phòng khách.

“Hôm nay chúng ta sẽ làm gì?”-Cô nhìn anh hỏi.

Anh nhún vai: “Lát nữa em sẽ biết, giờ em làm đồ ăn sáng cho tôi đi!”-anh thần nhiên lên tiếng, nhìn đôi mắt ngạc nhiên của người đối diện, giọng đều đều tiếp tục: “Ở đây không có cửa hàng nào đâu, hôm qua tôi đã chuẩn bị vài thứ rồi, em chỉ cần sơ chế lại thôi. Hay là em không biết?”

Đông Nghi phụng phịu ngồi xuống bên cạnh, lười biếng nói: “Đừng dùng trò khích tướng, anh thích nấu nướng như vậy sao không làm luôn đi?”-cô chính là không muốn động tay vào mấy thứ mình không sở trường, là tự anh lôi cô đến nơi khổ ho cò gáy này, anh phải lo cho cô mới phải đạo.

Anh gật gù: “Không làm thì thôi, tôi uống cà phê cũng được rồi.”

Đông Nghi lườm anh, cái bụng trống rỗng của cô đang biểu tình mà hương vị cà phê thoang thoảng xộc vào cánh mũi khiến Đông Nghi có chút thèm, cô nhìn vào cái tách trên tay anh chăm chăm, băng quơ hỏi: “Anh pha có một ly thôi hả?”

“Ừm. Em muốn uống cùng không?”

Nhìn ánh mắt như đang đùa mình, Đông Nghi sĩ diện lờ đi đứng dậy đi vào bếp. Nhìn lên kệ tủ mở ra xem thử, bên trong có một túi mì ăn liền và vài bịch bánh ăn vặt.

“Trong tủ lạnh có trứng đó!”-giọng anh phía sau lưng cô thì thầm dọa Đông Nghi giật mình, cô lằm bằm: “Anh là mèo sao? Đi chẳng có động tĩnh gì hết.”

“Một tô mì cũng được a, tôi không kén ăn như em đâu.”-giọng anh mang theo vài phần nũng nịu, anh là muốn một lần được cô nấu cho ăn chứ hoàn toàn không có ý trêu chọc vợ mình như mọi khi, dù là thế thì được ngắm nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô vào buổi sáng cũng rất tốt nha.

“Anh nấu giỏi như vậy tự làm đi, tôi làm anh ăn không ngon đâu.”-Đông Nghi đặt hai gói mì xuống bếp, sau đó lướt nhìn xem cái xoong nào vừa mất để dùng tới.

Vòng tay quen thuộc tìm đến chiếc eo nhỏ nhắn của cô ép sát vào lồng ngực của mình, anh thì nhẹ cầm lên vai cô, khẽ khàng dụ dỗ: “Em nấu tôi đều nuốt trôi hết, làm cho tôi ăn đi!”

Đông Nghi rút nhẹ cổ lại khi hơi ấm từ lời nói của anh phả vào làn da nhạy cảm của mình, nó làm cô bị nhột: “Mới sáng sớm anh làm trò gì vậy, vướng chân tay quá!”

“Tôi chỉ muốn em nấu cho tôi một tô mì thôi.”-làn hơi dần trượt lên vành tai nhỏ xinh đã sớm ửng đỏ vì sự kích thích vật từ anh, Đông Nghi khẽ cười xoay người lại đẩy Hoàng Phong lùi ra xa.

“Vậy mời anh mau tránh đường để tôi còn nấu nướng.”

Hoàng Phong hai mắt ánh lên tia hào hứng nhìn Đông Nghi xoắn tay áo lên chuẩn bị bữa sáng. Anh tin bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc khi được thưởng thức món ăn do người phụ nữ của mình làm cho.

Đặt khay đựng hai tô mì nghi ngút khói xuống bàn, cô đưa cho anh đôi đũa và muống rồi ngồi xuống bên cạnh: “Tôi chỉ làm được như thế thôi.”

Hoàng Phong mỉm cười nhận lấy đôi đũa, nhìn tô mì đơn giản mà lòng anh ấm lên một cách kỳ lạ, có chút không nỡ ăn: “Bên trong có vỏ trứng không vậy?”

Đông Nghi ném cho anh ánh mắt không thiện cảm, cô không thèm đáp trả bắt đầu ăn, mì gói chỉ có vị như thế thôi, anh không ăn thì thôi.

Trong khi cô chỉ mới ăn được vài đũa, tô mì bên cạnh của anh đã cạn sạch không còn giọt nước nào. Hoàng Phong nhìn sang tô mì của cô ý vẫn còn muốn ăn nữa.

“Còn đói sao?”-cô hiểu ý hỏi gặng.

Gật gật.

“Tự nấu đi!”

Anh trề môi lờ lại cô, bàn tay còn cầm đũa không khách khí gấp luôn vào tô mì của cô lên ăn: “Em ăn như mèo thế sẽ không hết đâu, để tôi ăn chung đi!”

“Này... anh chết đói hay sao vậy?”-cô nheo mắt nhìn người bên cạnh đang ăn rất ngon lành, nhìn xuống phần ăn của mình đã sắp hết vội tranh gấp lấy.

“Yah, ăn vừa thôi!”

Hoàng Phong bỏ ngoài tay lời nói của cô gấp nốt những sợi mì cuối cùng hút vào miệng nhai, khuôn mặt đặc ý nhìn cô chỉ tay vào miệng mình vừa ăn vừa nói: “Nó trong miệng tôi rồi, em còn muốn ăn không?”

“Anh bị tiến hóa ngược à?”

“Cảm ơn vì bữa sáng nha, vợ yêu!”

.
. .

TBC.

Hàng về đây, ủng hộ tiếp tục nha mọi người ^^

45. Chương 45 - Bạn Của Tôi

Chương 45

Đi dọc trên bãi cát trắng mịn nhìn ra làn nước trong xanh rộng lớn, khí hậu mát mẻ và không gian yên tĩnh làm cho con người thanh tĩnh không ít.

Hoàng Phong đan những ngón tay của mình vào tay người bên cạnh bước đi, đôi mắt nhìn cô không mấy hài lòng với bộ đồ đi chơi quá kín cổng cao tường đi. Không phải là không đẹp, nhưng nó không giống như những gì anh đã tưởng tượng: “Bộ đồ tôi chuẩn bị cho em đâu sao không mặc?”

“Không thích, đi dạo phơi nắng một chút rồi về. Anh muốn tắm biển một mình anh tắm đi.”-cô hơi nheo mắt khi những tia nắng ban trưa chiếu vào mắt mình, dù thế thì ánh nắng ở đây không quá chói lóa, không khí mang theo hương vị biển rất dễ chịu.

Hoàng Phong khẽ mỉm cười, anh còn không biết tính của Đông Nghi hay sao? Muốn cô đi đông cô nhất định phải đi tây thôi. Mặc kệ đi, được ở cùng cô, được ngắm nhìn dáng vẻ xinh đẹp đang tận hưởng không gian tuyệt vời này cũng không tệ chút nào.

“Cái gì thế?”-cô vén lọn tóc vừa bị cơn gió nhẹ bay qua che khuất tầm nhìn trước mắt, bên ngoài bãi biển dường như có vật gì đó đang từ từ tiến vào bờ, nhìn rất giống như du thuyền.

Hoàng Phong ánh mắt sáng lên, anh nắm tay cô kéo đi sâu xuống bờ biển hơn: “Là bạn của tôi, họ đến đón chúng ta ra ngoài chơi.”

“...”

Đông Nghi hơi nhíu mày nhìn rõ hơn chiếc du thuyền đang hiện ra trước mắt, phía trên là một đôi nam nữ đang đứng nhìn về phía họ, người đàn ông này trông rất quen.

“Đừng nghĩ nữa, là cậu chủ của tập đoàn đá quý xuyên quốc gia IL của Mỹ, Tom. Món quà này em thích có phải không?”-anh nghiêng đầu thì thầm bên tai cô, đôi mắt không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào trên khuôn mặt đang cố tỏ ra không kích động của Đông Nghi.

Một người khôn ngoan và nắm bắt thời cơ trong thương trường như cô, Hoàng Phong biết Đông Nghi nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Đông Nghi nhếch môi nhìn lại người đàn ông đang tùy tiện vòng qua eo của mình kéo xích lại gần, ý cười hiện trên đáy mắt bằng lãnh không mang chút ý cười nào, nhưng bên trong lại điểm lên nét thích thú: “Xem ra tuần trăng mật này cũng không quá vô vị.”

“Vậy phải thưởng cho tôi rồi phải không?”

“Để xem bản lĩnh của anh tới đâu đã.”-Đông Nghi ngưng việc giao tiếp kín đáo giữa họ lại khi hai người phía trên đã đến gần.

Cả hai mỉm cười chào hỏi, anh nắm tay dắt cô bước lên ca nô nhỏ đi ra du thuyền, sau đó mới mở lời giới thiệu đằng hoàng.

“Chào Tom, đã lâu rồi không gặp, lần này coi như tôi chính thức ra mắt vợ của mình với anh. Nghi, đây là người bạn anh vẫn thường nói với em.”

Trước mắt cô là một dáng người cao lớn không thua kém Hoàng phong, trên người anh khoác một chiếc áo sơ mi hoa văn cách điệu không cài nút để lộ vòm ngực săn chắc sáu múi, khuôn mặt mang đậm nét đặc trưng của phương tây với mái tóc bạch kim cùng đôi mắt xanh biếc sâu thẳm hút hồn, đây là một chàng trai rất tuấn tú.

Đồng Nghi mỉm cười đưa tay đón lấy cái bắt tay từ Tom, vui vẻ chào: “Rất vui được biết anh, Tom!”

“Phong à, anh đúng là có phúc lớn, cưới được cô vợ xinh đẹp như vậy.”

Bên cạnh anh là một cô gái dễ nhìn với vóc dáng siêu mẫu, cô ấy vừa lấy ra một chai rượu trắng tiến về phía mọi người, khoác lấy cánh tay Tom đưa nó cho anh.

“Đã tụ tập đông đủ rồi, chúng ta cùng ngồi xuống thưởng thức chai rượu của tôi nào.”

Bốn người nâng ly lên cùng, không khí rất nhanh trở nên thoải mái và tự nhiên với những câu nói đùa đùa đẩy giữa người đàn ông, Đồng Nghi bên cạnh lâu lâu cũng chỉ góp vui vài câu. Nếu món quà này anh đã chuẩn bị sẵn cho cô thì anh cứ đóng gói cẩn thận đi, cô cũng muốn xem thử anh bản lĩnh được tới đâu.

Trò chuyện một lúc, Tom và cô bạn gái của mình đã vào bên trong, còn lại Hoàng Phong cùng Đồng Nghi đang ngồi trên dài nhìn cảnh vật thơ mộng bên ngoài du thuyền. Lúc này cô mới tò mò mở lời hỏi.

“Làm sao anh quen được với anh ta vậy?”

Anh nhấp một ngụm rượu nhỏ, nháy mắt nhìn cô đáp: “Bí mật, em cứ biết người đàn ông của mình rất đáng tin tưởng là được.”

“Không nói thì thôi, đừng quảng bá bản thân nữa.”-cô ngả lưng lên ghế nằm nghỉ, tay đeo kính mắt bản to che hơn nửa khuôn mặt của mình lại.

Anh cũng nằm xuống ghế bên cạnh theo Đồng Nghi, nghiêng người ngắm nhìn một nửa khuôn mặt thanh thần của cô, lời sắp nói ra khiến Đồng Nghi không khỏi kinh ngạc quay phắt lại nhìn anh.

“Tom rất thích K!”

.
. .
.

TBC.

46. Chương 46 - Em Dám Kích Thích Tôi?

Chương 46

“Tôm rất thích K!”

Đồng Nghi tháo luôn kính mát vừa mới đeo xuống, chuyện thần kỳ gì ở đây? Tom thích K sao?

Hoàng Phong tỏ ra hơi hốt tiếp tục giải thích rõ hơn cho người đang tò mò nhìn mình, anh có cảm giác Đồng Nghi quan tâm đến K nhiều hơn anh. (Anh nhà đang ganh tỵ với gái >.<)>

“Cũng giống như em, K từng theo sự sắp xếp của tôi bảo vệ Ton trong một cuộc giao dịch với băng đảng hắc đạo, từ đó cậu ta đã đem lòng thích K.”

“Nhưng tôi nhìn sao cũng không giống K đang thích ai đó.”-Đồng Nghi hứng thú chen vào.

“Em tinh ý thật! K không thích Tom, cô ấy nói không thích người ngoại quốc.”

Đông Nghi gật gù đồng tình. Thoáng nhìn qua con người Tom, đúng là nói giàu có giàu, khí chất có khí chất, vẻ ngoài cũng thuộc loại đẹp trai nhưng lại không đáng tin chút nào, bên cạnh còn cặp kè cùng với cô người mẫu nữa. K không chọn là đúng rồi.

“Chị ấy cũng rất có phẩm vị đó!”

Đôi mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại nhìn cô không hài lòng, mấy cô lúc nào cũng đặt yêu cầu của bản thân lên cao quá, ế chắc rồi. Cũng may là cô gặp được anh, bằng không suốt đời này cũng sẽ cô đơn tới già thôi.

Đông Nghi đeo kính mát vào trở lại, thoải mái kê tay ra sau đầu làm gối gác chéo chân nằm dài trên ghế. Tư thế tự nhiên nhưng lại toát ra một sức cuốn hút mê hoặc người khác nhìn vào, Hoàng Phong cảm thấy cổ họng khô ran, cả người như nổi lên dòng điện rạo rực khắp nơi. Người phụ nữ này đừng có lúc nào cũng toát ra vẻ nguy hiểm chết người như vậy được không?

“Anh cứ nhìn tôi chăm chăm tôi không ngủ được đâu.”-Đông Nghi lên tiếng, khuôn mặt vẫn không thay đổi biểu cảm nằm nguyên tư thế, vô tình hay cố ý muốn khiêu khích dục vọng đang kiềm nén của anh đây?

Đôi mắt gian tà thoáng nhìn thấy một thứ thú vị để gần chỗ nằm của mình, Hoàng Phong hiểu được dụng ý tốt của Tom, nụ cười khẽ giương lên trên khóe môi mỏng khi bàn tay đưa ra cầm lấy vật để trên bàn nhỏ.

Đông Nghi giục bắn người ngoi đầu nhìn xuống những ngón tay của anh đang vuốt ve làn da trắng mịn trên đôi chân trần suông dài, bóng loáng của cô, cảm giác mát lạnh nương theo những ngón tay to lớn nhưng không kém phần suông thẳng của anh vuốt ve đến đâu, chỗ đó liền bỏng rát, lông tơ dựng đứng hết lên.

“Anh làm gì vậy?”

Hoàng Phong tự nhiên đáp trả, tay vẫn đều đặn thoa kem lên bắp chân nuột nà mềm mại của cô: “Thoa kem chống nắng cho em, em nhìn xem da dễ trắng như thế, không cẩn thận sẽ đen mất.”

Đông Nghi ngồi bật dậy, tay nhỏ nắm lấy cổ tay nam tính ngăn lại khi nó có xu hướng trượt lên trên nơi gần giữa hai đùi, dù kín cổng cao tường đến đâu, hôm nay cô cũng mặc mỗi áo sơ mi hở vai cách điệu cùng quần short trắng, để cho anh tự do trêu đùa như vậy là quá hời rồi.

“Đừng lợi dụng nữa, trước khi đi tôi đã thoa rồi.”

Hoàng Phong từ bao giờ đã ngồi chung trên một cái ghế với Đông Nghi, để cơ thể nhỏ nhắn của cô phía trước người mình, anh nắn thêm một ít kem cho vào lòng bàn tay rồi xoa lên đôi vai trần cho cô, bỏ qua lời nói của Đông Nghi.

“Phong!”

Lời nói của anh nhẹ nhàng rót vào tai cô, yêu thương hôn lên trái tai nhỏ nhắn đáng yêu: “Em đó, muốn kêu gọi cậu ấy ra đây nhìn cảnh chúng ta thân mật luôn sao?”

Đông Nghi bức xúc, anh có thể hay không đừng đụng đâu cũng làm đó, chính bởi vì nơi đây là du thuyền của Tom, cô càng lo ngại.

“Anh không biết xấu hổ nhưng tôi thì biết đó, ở nhà vẫn chưa đủ sao? Ngay cả bên ngoài cũng không giữ kẽ gì hết.”

“Có bao giờ em cho tôi ăn no một bữa đằng hoàng đâu, đều là vì thấy em kiệt sức nên buông tha cho thôi. Có người chồng nào tốt như tôi không?”

“Anh...”

Anh buồn cười xoay luôn người cô vợ lại để khuôn mặt tức giận của cô thu hết vào đôi mắt đen hẹp dài của mình, trầm âm lên tiếng, ngón tay véo nhẹ lên má Đông Nghi: “Em nghĩ tôi không biết cân nhắc nặng nhẹ sao? Chính vì là Tom chúng ta càng phải tỏ ra là đôi vợ chồng quần quýt yêu thương nhau, cậu ta rất đa nghi. Em muốn bị nhìn ra chúng ta không phải một đôi vợ chồng hòa thuận à?”

Rõ ràng là anh có ý đồ xấu, nhưng những lời nói ra lại rất hợp tình hợp hoàn cảnh. Tom là bạn của Hoàng Phong, muốn anh ta hợp tác cùng mình đúng là cần có sự hỗ trợ tốt từ người chồng này, nhất thời Đông Nghi lại bị yếu thế. Dù như vậy thì cô vẫn không muốn suốt ngày bị anh bắt nạt nữa.

Đôi mắt từ ẩm ướt chớp nhẹ một cái chuyển biến thành ánh nhìn sắc sảo, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên bờ ngực rộng lớn của anh, cổ tình mở luôn cúc áo thứ hai ra ngoài.

Hoàng Phong khẽ nheo mắt nhìn xuống nơi bàn tay cô vẫn cô vẫn còn đặt trên ngực mình vuốt ve, nhen nhóm lên ngọn lửa rạo rực trong lòng anh, nhìn lên lại đã thấy đôi mắt mê hồn câu dẫn của Đông Nghi đang nhìn anh cổ tình quyến rũ.

“Vợ à, lần này là trò gì đây?”

Ngón tay nhỏ xinh ven theo đường cổ áo của anh nắm lấy, kéo nhẹ về phía của mình, đôi môi anh đào đỏ thắm thì thầm những lời dụ dỗ: “Như ý của anh còn gì, đối xử tốt với anh.”

Hoàng Phong nhếch môi, đôi mắt thâm thúy một lần nữa nheo lại trước khi khép xuống khi Đông Nghi chủ động áp môi mình lên môi anh.

Dịu dàng và từ tốn, anh liếm nhẹ môi cô, dùng đầu lưỡi nóng ẩm của mình tách nó ra, đòi hỏi theo bản năng xông thẳng vào đẩy nụ hôn lên sâu hơn, nồng nàn hơn. Vòng tay của cô luồn qua mái tóc ngắn ôm lấy cổ anh ghì xuống, trong khi tay anh vòng qua siết chặt cái eo nhỏ của cô dán chặt vào người mình.

.

.

.

TBC.

47. Chương 47 - Chơi Trò Chơi

Chương 47

Đê mê làm cho dục vọng dâng trào, nhưng khi Hoàng Phong muốn tiến xa hơn, Đông Nghi lại đột ngột tách khỏi người anh đứng dậy, nhìn về phía người đàn ông đang đứng nhìn họ được một lúc.

“Anh cứ nhìn như vậy sẽ làm cho tôi ngại đó.”

Hoàng Phong cau mày, anh đã hiểu rồi, Đông Nghi chính là cổ tình mượn anh để diễn màn kịch thân mật cho Tom xem, vừa thuận tiện để khiêu khích anh luôn. Con người này đúng là tinh ranh không kém cạnh, rất thích hợp làm vợ của Hoàng Phong này.

Hoàng Phong nhếch môi, tay đặt trên eo Đông Nghi không khách khí luồn sâu vào lớp áo vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn mịn màng, nhìn người bạn của mình hờ hững đáp: “Anh có cho vợ chồng nhà này không gian riêng tư hay không?”

Tom nhún vai, anh đối với lời nói của Hoàng Phong không có nửa điểm hiểu chuyện, bước thẳng tới gần hơn chỗ hai vợ chồng đang ngồi, ánh mắt tinh tế nhìn ra được cái đánh khề gạt tay Hoàng Phong đang dạo chơi phía sau lưng của Đông Nghi xuống, mỉm cười đáp: “Hai vợ chồng không phải có rất nhiều thời gian sao? Tôi đã cất công đến đây rồi sao không đưa tôi tham quan đi, sẵn tiện...”-Tom hơi dừng lại, lời sắp sửa nói ra có chút phản kích: “Gặp lại K luôn. Anh quên mình hứa gì với tôi sao?”

Hoàng Phong bật cười, trí nhớ anh rất tốt, nhưng là nhanh như vậy đã đưa miếng mồi câu cho Tom sẽ không còn thú vị nữa: “Nhớ chứ, K đang làm cho tôi một việc rồi, tối nay cô ấy sẽ có mặt ở đây cùng chúng ta. Không biết cậu chủ Tom đã hài lòng chưa?”

“Anh được lắm, hai vợ chồng các người từ giờ cho đến lúc tôi gặp được K đừng mong được gần gũi nhau nữa.”-Tom giống như đứa trẻ sẵn tới nắm lấy cánh tay Đông Nghi kéo lên trong sự ngỡ ngàng của hai người.

Đông Nghi lấy lại sự bình tĩnh nhìn lên Tom: “Chuyện gì vậy?”

“Chị dâu, ở đây nắng lên rồi, chúng ta vào trong nghỉ ngơi ăn uống đi, da dẻ của chị phơi nắng này giờ đủ rồi.”

Đôi mắt Hoàng phong hiện tại đang chú mục duy nhất nơi bàn tay của Tom đang nắm lấy tay Đông Nghi, khuôn mặt âm lãnh như muốn giết người tới nơi, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện phản ứng nào.

“Phong à, có ghen cũng đừng nên lại đi ha, sợ mất vợ như vậy thì đừng dẫn theo chứ?”-Tom hào hứng châm chọc, anh dắt luôn Đông Nghi vào trong.

Đừng tưởng ông đây không biết chuyện, cô vợ này rõ ràng đang rất hưởng ứng lời đề nghị của Tom nữa là.

“Chúng ta đi thôi chị dâu!”

“Được.”

Nhìn hai người vui vẻ bước vào trong boong thuyền, Hoàng Phong thở hắt ra bực bội, anh đứng dậy theo sau họ đi vào. Giữ vợ thì giữ vợ, còn đỡ hơn để kẻ xấu thừa cơ trục lợi.

.
. .
.

Hoàng Thế Phương nhìn lại đồng hồ trên tay rồi nhìn sang A Cầu, không vui hỏi: “Đã mấy giờ rồi mà hai vợ chồng bọn nó vẫn chưa đến, có biết cuộc họp cổ đông quan trọng như thế nào không?”

Bên dưới đám cổ đông cũng bắt đầu xì xầm bàn tán, bọn họ bất ngờ được triệu tập đến buổi họp đột xuất vào hôm nay, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy người ở đâu.

A Cầu tỏ ra lúng túng không biết gì: “Tôi đã thông báo với chủ tịch về cuộc họp lần này nhưng cậu ấy không biết đã đi đâu rồi.”

“Thật chẳng ra làm sao cả, không có thì không có.”-lão quay lại ngồi ở vị trí trung tâm của buổi họp, nhìn mọi người, sau đó lên tiếng thông báo: “Tôi sẽ vào nội dung chính của buổi họp luôn để không làm phí thêm thời gian của mọi người. Các vị cũng biết từ khi lên tiếp quản chiếc ghế chủ tịch, đứa cháu của tôi không có bất kỳ công hiến nào cho tập đoàn, thời gian gần đây tình hình tài chính của tập đoàn cũng đang trên đà đi xuống. Tôi kiến nghị mọi người hãy cho một giải pháp thỏa đáng, không thể để những người ngồi ở vị trí cao mà thực lực lại không đáng để đảm đương chức vụ và trọng trách này.”

CÁCH.

Cánh cửa phòng họp bỗng mở ra, K bước vào đi bên cạnh A Cầu, lên tiếng ngắn gọn: “Tôi được sự ủy nhiệm của chủ tịch Hoàng đem cho mọi người xem cái này.”

A Cầu nhận sắp tài liệu từ K phân phát cho mọi người. K lướt mắt nhìn Hoàng Thế Phương, khuôn mặt lạnh băng không chút biểu cảm, cô quay trở lại vấn đề chính tiếp tục: “Trên tay các vị chính là bản dự án xây dựng trung tâm thương mại Y được hai vợ chồng chủ tịch Hoàng đang theo dõi. Nguồn đầu tư chính là cậu chủ của của tập đoàn đá quý đa quốc gia, Tom.”

Sắc mặt lão sau khi nghe tin tức liền tối sầm lại, cơ thể không còn chút sức lực nào dán mắt xuống sắp tài liệu trên mặt bàn. Không thể nào, thằng ranh con đó sao có thể hoàn thành dự án lớn như vậy?

A Cầu mỉm cười kín đáo nháy mắt với K, này giờ anh chính là muốn làm cho lão cực kỳ đặc ý để đợi đến thời khắc này, quá tuyệt rồi.

.
. .
.

“Chúng ta chơi oẳn tù xì, ai thua thì uống rượu đi!”-Tom phấn khích đề nghị, trên bàn đã bày sẵn rất nhiều chai rượu đặc tiền lên trên.

Đông Nghi khê cau mày, cô trước nay không uống nhiều rượu như vậy, càng không giỏi mấy trò chơi này. Thứ không nắm chắc phần thắng cô không làm.

“Em chơi đi, thắng thì thôi, thua tôi sẽ uống dùm cho.”-Hoàng Phong ghé sát đầu vào tai cô thì thầm dụ dỗ. Đông Nghi hoài nghi nhìn anh dò xét : “Tôi không sợ người ta đối xử tệ với tôi, tôi chỉ sợ họ đối xử quá tốt thôi.”

“Hai vợ chồng thảo luận xong chưa?”-Tom thúc giục, anh đã chờ đợi lâu rồi, chỉ trò chơi thôi làm gì cần nhắc dũ vậy.

“Đừng làm không khí mất hứng, tử lượng của chồng em cũng không tệ đâu.”-Hoàng Phong nháy mắt tiếp tục dụ dỗ cô.

“Được thôi, chơi thì chơi!”

.

.

.

TBC.

48. Chương 48 - Triều Miên Bất Tận (1)

Chương 48

Đông Nghi thờ dài nhìn hai người đàn ông cùng cô “bạn gái” của Tom đổ gục trên bàn, người thì ngã luôn ra ghế như xác chết, nếu không phải tử lượng của Hoàng Phong tốt, cùng lúc uống thay phần của cô thì hai người kia cũng đã không say bí tỉ thế này.

Đôi mắt thâm trầm ẩn chứa tia phức tạp nhìn lên khuôn mặt Hoàng Phong, bởi vì men rượu làm cho gò má hơi ửng đỏ lên, len lỏi trong tâm tư cô có một chút ảm áp. Anh cũng còn biết lo cho cô đó chứ.

Ngón tay thanh mảnh chợt vươn ra chạm lên mái tóc trước trán của anh vuốt nhẹ ra sau tai, để lộ đường nét tuấn tú trên khuôn mặt kia. Trong một khoảnh khắc, Đông Nghi như chìm đắm trong vẻ đẹp nam tính mê hoặc này, si ngốc nhìn anh không chớp mắt.

“Hôm nay tôi đã làm rất tốt có phải không?”-mi mắt vẫn nhắm chặt, anh khê khàng lên tiếng khiến cho cô giật mình vội vàng thu tay về, nhưng bàn tay anh đã nhanh hơn giữ lấy tay cô đặt lên đầu mình như cũ, Hoàng Phong trở mình tựa hẳn đầu lên bờ vai nhỏ nhắn của Đông Nghi.

“Anh chưa say?”-dù cố kiềm nén nhưng giọng cô nghe qua vẫn có vài phần bối rối.

“Hai người kia say đều là thật, em cứ yên tâm đi!”

“Thật sự nhìn không ra anh có thể uống được nhiều rượu như vậy.”-nhìn lại bây giờ, Đông Nghi phát hiện ra chồng của cô có lúc cũng giống đứa trẻ cần sự yêu thương, nuông chiều từ cô. Cũng phải thôi, điểm chung lớn nhất của hai người chính là từ nhỏ đều đơn độc, tự lập đến lúc trưởng thành. Có thể tìm được ai đó để nương nụ cũng là một thứ rất xa xỉ.

Anh khê cười, đôi mắt từ từ mở ra ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt thanh tú của Đông Nghi, có phần ngây dại: “Tôi sẽ xem nó như một lời khen, nhưng mà thật lòng thì tôi cũng có chút hơi say rồi.”

Cô nheo mắt nhìn Hoàng Phong, đúng là cũng có chút ngà ngà rồi, má đỏ lên rồi này: “Say rồi thì tìm chỗ nào đó nằm ngủ đi, vai tôi không phải gối đâu.”

“Không buồn ngủ.”-anh lắc nhẹ đầu, không để cho cô có cơ hội nói đã trực tiếp bế cô rời khỏi boong thuyền ra bên ngoài, để lưng cô dán chặt lên thành thuyền, dùng môi mình cuồng nhiệt hôn lên đôi môi nhỏ nhắn như chất gây nghiện luôn thôi thúc anh phải ăn nó.

“Anh...”-Đông Nghi trợn tròn mắt, nhất thời bị sốc bởi hành động bá đạo chớp nhoáng của Hoàng Phong, cái gì mà mới nói chuyện đàng hoàng một chút lại dè cô ra có ý đồ xấu xa rồi, nơi đây còn là ở ngoài thuyền.

Hoàng Phong nhếch môi nói giữa những nụ hôn, tay không kiên nhẫn bao trọn lấy bên ngực no tròn bên dưới lớp vải nhiệt tình xoa nắn kích thích cơn khoái cảm cho cả hai.

“Em đó... luôn làm cho tôi không cách nào kiểm soát tốt được bản thân mình...”

Đông Nghi nghiêng đầu né tránh anh, cô bắt lực để đôi môi nóng rực mút mạnh lên cần cổ trắng ngần của mình để lại những dấu ngân cổ ý: “Phong, anh định làm chuyện đó ở đây sao?”

Nhìn bộ dạng xấu hổ của cô, anh càng thích thú muốn trêu đùa cô nhiều hơn nữa, quan trọng nhất là bên dưới của anh đã cương cứng lên rồi, nếu không thể phát tiết ra bên ngoài sẽ bức bối mà chết mất thôi.

“Phải đó, bọn họ say hết cả rồi không nhìn thấy đâu, ngoài biển cả bao la như vậy có ai nhìn thấy chúng ta đâu.”-anh ngon ngọt dụ dỗ cô.

Cô uất ức đâm mạnh vào ngực anh, ngực ưỡn cong lên khi hạ thân nhạy cảm bị bàn tay anh chui vào bên trong ấn mạnh lên nụ hoa bên trong, cơ thể non nớt trước sự kích thích quá lớn như vậy nhất thời không chịu nổi rên khẽ lên. Dù rất muốn vùng ra thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, nhưng dáng người cao lớn của Hoàng Phong đã khoanh vùng ép chặt cơ thể mình để cô kẹt giữa thành thuyền và anh, không cách nào chạy thoát được.

“Ừm...”-Đông Nghi ngửa cổ thở dốc, bàn tay bị anh kéo xuống nơi hạ bộ nhô lên xoa lên đó, bàn tay còn lại vẫn không ngừng ra sức kích thích khoái cảm nơi nữ tính của cô, khiến nó sản sinh ra nguồn mật dịch ẩm áp.

“Đừng mà... không thể ở đây...”-Đông Nghi nỉ non vai nài, chiếc áo mỏng manh của cô từ bao giờ đã bị anh cởi hết cúc vùi sâu khuôn mặt vào bên ngực căng tròn cắn mút, dùng răng nanh của mình day cấn day vào sức chịu đựng của cô. Một chút lý trí yếu ớt còn sót lại trước sự tra tấn này sớm đã không còn.

“Ngã mất...”

Đông Nghi chơi với vội choàng tay ôm chặt cổ Hoàng Phong khi anh cố tình nâng chân cô lên, thành thuyền giống như lan can trên sân thượng làm cho cô như một người lơ lững có thể ngã xuống biển bất cứ lúc nào, nhưng sâu thẳm bên trong nỗi hoảng sợ chính là sự kích thích mạo hiểm đem đến một loại khoái cảm thích chinh phục thứ mới lạ, cô là bị anh làm cho điên đảo luôn rồi a.

“Đừng sợ... có ngã xuống tôi cũng sẽ bám chặt lấy em...”

Hoàng Phong trước dáng vẻ yêu kiều của cô, mái tóc bồng bềnh bị cơn gió chiều thổi qua mang theo hương thơm nhàn nhạt quen thuộc của cô, đôi mắt dán chặt xuống da thịt trơn bóng với quần áo gần như đã bị mình lột đi gần hết, dục hỏa trong lòng Hoàng Phong lập tức bốc cháy bùng bùng. Bây giờ anh giống như con sói đang đói khát con mồi ngon trước mắt, chỉ muốn nuốt chửng nó vào trong bụng một lần mà thôi.

XOẠT

“A... anh điên rồi sao?”-Đông Nghi khẽ la lên khi bàn tay thô bạo của anh xé mạnh đi quần lót của cô sau khi vừa chỉ kéo quần short xuống tới đùi, còn chưa tiếp thu được hoàn cảnh hiện tại, vật cứng của anh vừa được phóng thích đã đâm sâu vào bên trong cơ thể của cô.

“Àn...”

“Cho tôi...”

.

.

.

TBC.

Chúc cả nhà ngủ ngon nha, cuối tuần vui vẻ ^^

49. Chương 49 - Triều Miên Bất Tận (2)

Chương 49

Hoàng Phong kéo cao đùi Đông Nghi lên tạo không gian thoải mái để côn thịt to lớn của mình tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, bàn tay còn lại vòng ra sau cặp mông tròn trịa ra sức nhào nặn, đồng thời áp chặt vào hạ bộ bên dưới của mình.

Phía bên trên, nhìn thấy đôi môi anh đào đỏ thắm đang hé mở hô hấp dồn dập, Hoàng Phong nhịn không được bao lấy ngẫu nhiên. Trên dưới đồng loạt bị kích thích mãnh liệt làm cho Đông Nghi không chịu nổi, toàn thân rã rời như muốn ngã luôn ra ngoài, nếu không nhờ vòng tay rắn chắc của anh, cô sớm đã rơi xuống biển rồi.

“Ân... dừng lại...chật quá...”-vừa mới thoát được nụ hôn như vũ bão của anh, Đông Nghi vội hô lên van nài, trước nay quan hệ cùng anh nói ít không ít, nói nhiều không nhiều nhưng cô vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp thu được hết vật cứng to lớn của anh, anh cứ cuồng nhiệt như vậy cô sẽ hỏng mất.

Anh nhìn cô khổ sở cũng không còn hưng hăng như trước, luật động từ từ chậm dần nhưng vẫn đều đặn ra vào không ngừng lại, giọng nói khàn đục vì cơn dục vọng đang dâng trào như sóng biển bên tai cô: “Em lúc nào cũng cắn tôi chặt như vậy... còn muốn tôi dừng lại...”

“Hức... là anh luôn muốn ức hiếp tôi...”-cô uất hận cãi lại, hai tay quyết sống chết câu chặt cổ Hoàng Phong, nhờ như anh mà buông tay cô chỉ có đường ngã xuống biển lạnh bên dưới thôi.

Những ngón tay nam tính trượt từ phía sau lưng cô đặt trước nơi nữ tính vẫn đang bao lấy côn thịt của mình, ra sức xoay tròn tạo thêm kích thích cho đối phương. Sâu thẳm bên trong tiết ra dòng nước ấm nóng trơn ướt thấm vào tiểu huynh đệ của anh, giúp cho nơi giao nhau giữa họ dễ dàng sáp nhập được sâu hơn.

“Ân...”-cô cúi đầu nhắm chặt mắt lại chịu đựng, khoái cảm quá lớn do anh mang lại làm cho thần trí của cô hoàn toàn mê muội, không còn khả năng kiểm soát tốt được nữa.

Hoàng Phong nhìn khuôn mặt phiếm hồng đê mê của Đông Nghi, đáy lòng nổi lên cảm giác thành tựu, nữ nhân của anh vì mình mà sung sướng, cảm giác này có dùng tiền cũng không thể mua được.

“Ân... chậm thôi...”

“Sáp ra rồi, chậm kiểu gì?”-trên khuôn mặt tuần tú, mồ hôi xuất ra một tầng lấm tấm trên trán cao chảy xuống thái dương, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, trông anh càng thêm phần mạnh mẽ và bức người.

Anh điên cuồng ra vào bên trong cô, mỗi lần đâm vào rút ra đều là tận cùng nơi sâu nhất, cái lỗ nhỏ thoi thóp bên dưới như đã quen thuộc với vị khách xa lạ xâm chiếm, không còn quá chật hẹp như lúc đầu sau một thời gian dài kích thích lại co thắt dữ dội, khiến cho anh tê dại, hưng phấn bội phần...

“Ra bên ngoài...”-trong lúc cao trào kéo đến, Đông Nghi không quên nhắc nhở anh phải cẩn thận, hôm nay là ngày nhạy cảm của cô, cô cũng không hề có mang theo biện pháp phòng tránh nào trên người.

Anh gầm nhẹ một cái, mạnh mẽ nháp liên tiếp vào âm hộ bên dưới đang gắt gao ôm lấy vật cứng của mình, thời khắc quan trọng nhất cũng kịp thời rút ra bắn vào bụng cô.

“Sinh con cho tôi... có gì không tốt...”-anh trách yêu cô, hai tay liền ôm cơ thể rữ rượu không còn chút sức sống của cô vào lòng, hơi thở nam tính nóng bỏng phả trên da thịt mẫn cảm của cô.

Cô trừng mắt liếc anh, bây giờ người nên trách hờn là anh hay sao?

“Bây giờ không thích hợp, có con cũng nên để sau này.”

“Em hứa rồi đó nha!”-đôi mắt bừng sáng lên, anh nhanh chóng nắm bắt thời cơ.

“Thật là!”

Đông Nghi đâm mạnh vào lồng ngực Hoàng Phong, không nghĩ chuyện này nữa, đồ của cô bị anh xé rách hết rồi, bảo cô phải mặc cái gì đây?

“Anh muốn chứng tỏ cái gì chứ? Người mất mặt luôn là tôi thôi.”

Hoàng Phong thích thú nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của Đông Nghi đang cuộn tròn lại đắp hồ áo sơ mi kẻ sọc của mình che đi cơ thể với nhiều vết tích do anh để lại, có chút xót dạ nhìn dáng người đang run nhẹ theo từng cơn gió lạnh thổi qua: “Được rồi, chúng ta vào bên trong trước đã, ở đây sẽ cảm lạnh mất.”

Cô ném cho anh thêm một cái lườm khinh thường, bây giờ mới nói có phải đã muộn quá không?

“Anh quan tâm tôi sẽ không lời tôi ra ngay từ đầu ..hắt xì...”

“Cơ thể em không chỉ miễn cảm, còn rất nhạy cảm với thời tiết nữa.”-anh đặt tay lên đỉnh đầu Đông Nghi xoa nhẹ làm rối nó, đợi cho đối phương bắt đầu cúi mới chịu bế cô đứng dậy đi vào bên trong.

“Chờ đã, còn quần áo của tôi?”

“Yên tâm đi, tôi không để người của mình mất mặt đâu.”-anh dí sát mặt mình lại gần khuôn mặt giận dỗi của cô, lời vừa nói xong, từ xa một chiếc xe trượt sóng thể thao lao tới du thuyền của họ.

Hoàng Phong khẽ nhếch môi, không cần linh nghiệm như vậy chứ.

K với bộ đồ lặn ôm sát cơ thể nữ tính khỏe khoắn quyến rũ của mình đang cưỡi chiếc xe trượt nước chạy tới, mặt biển bình lặng liền rẽ nước nhường đường cho cô. Mái tóc dài qua vai tung bay theo gió thêm phần nổi bật khuôn mặt góc cạnh xinh đẹp, trông cô cực kỳ cá tính một cách hoàn hảo với khung cảnh diễm lệ trước mặt.

Đông Nghi nhìn K bước lên du thuyền, chưa kịp mừng đã bị nỗi xấu hổ xâm chiếm, dạo gần đây cô luôn trong tình trạng không mấy “đàng hoàng” xuất hiện trước mặt của K, tất cả đều do cái tên bá đạo ngang ngược này gây nên.

K lướt mắt nhìn mớ lộn xộn còn bày dưới đất, không nói lời nào lấy trong balo ra một bộ quần áo mới đưa cho Đông Nghi đang được Hoàng Phong bế trên tay, hồ hững lên tiếng: “Mặc đồ vào đi!”

“Tôi biết rồi!”-giọng cô the thẽ đáp, quay phắt lại anh liền đổi giọng ra lệnh: “Còn không mau đưa tôi vào trong thay đồ!”

.
. .

TBC.

50. Chương 50 - Chơi Xấu

Chương 50

Bước vào trong buồng thuyền, nhìn người đàn ông cùng cô gái ngoại quốc nằm gục trên bàn, đôi chân mày K khẽ cau lại. Đã lâu không gặp lại, thói trăng hoa của Tom vẫn không hề thay đổi.

K không vội bỏ đi, cô bước đến nhìn khuôn mặt trầm lặng đang chìm đắm trong giấc ngủ sâu trên bàn, đầy mất phúc tạp khiến người khác không thể đoán được tâm tư của cô hiện tại ra sao.

“Hóa ra em cũng có cảm giác với cậu ta à?”

Giọng Hoàng Phong từ sau lưng lên tiếng kéo K trở về với thực tại, cô vội né tránh tầm nhìn sang nơi khác.

“Cô ấy đâu rồi?”

Anh mỉm cười, K lại đánh trống lảng rồi. Không sao, chuyện của K anh cũng không muốn quản, nhưng có một điều Hoàng Phong chắc chắn được, Tom chính là thật lòng yêu K.

“Còn xấu hổ, ở luôn bên trong rồi.”

“Mặt anh đúng là dày thật!”-K buông một câu, sau đó bước ngang qua người anh rồi khỏi.

Đưa tay chạm lên mặt, Hoàng Phong thần nhiên tự thì thầm với chính mình: “Mình có dùng sữa rửa mặt mà.”

.
.
.

Nhìn thấy K bước vào, Đông Nghi tự dưng cảm thấy chột dạ, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào cô ấy.

“Ăn thịt em không phải là tội, em ngại gì chứ?”-K lười biếng đứng tựa lưng lên cửa, trêu chọc nhìn cô hỏi.

“Tôi không ngại, lúc này tôi có nghe Phong nói về cuộc họp cổ đông ở công ty, nó như thế nào rồi?”

K nhún vai, Đông Nghi cũng rất khéo trong việc đá sang vấn đề khác.

“Không có vấn đề gì, một khi dự án hợp tác lần này thuận lợi được tiến hành, việc sáp nhập của hai tập đoàn sẽ có thêm một bước tiến mới.”

K bước đến gần chỗ Đông Nghi đang ngồi, tìm một cái ghế gần đó ngã lưng vào nằm nghỉ, ngày hôm nay bận rộn như vậy, còn chạy tới đây lập tức K cũng có chút mệt rồi.

Đông Nghi kín đáo nhìn người đang nằm trên nệm ghế dài trước mặt, suy tư một lúc cũng nhin không được lên tiếng hỏi: “Chị quả thật không có chút tình cảm nào với người đàn ông ngoại quốc đó sao?”

Mi mắt vẫn đóng chặt, K khê khàng thốt: “Không!”

.
.
.

Hoàng Phong và Tom cùng nhau đứng trên du thuyền nhìn hai cô gái của họ đang cười trên chiếc xe trượt nước thể thao vòng quanh trên biển. Năng sớm dịu nhẹ buông xuống làm cho khí hậu vô cùng dễ chịu, làn nước biển trong xanh óng ánh nối với đường chân trời bất tận dẹt lên bức tranh thiên nhiên bắt mắt mà không chói lóa.

“Nhìn họ chơi vui chưa kia?”-ánh mắt Hoàng Phong không giống như đang ngắm nhìn người phụ nữ của mình chơi đùa thỏa thích dưới nước, lời thốt ra mang theo vài phần không vui.

Ở bên cạnh K trông Đông Nghi còn vui vẻ hơn cả khi ở cùng với anh, hôm nay còn mặc cả bikini hai mảnh nữa cơ, muốn chọc tức Hoàng Phong đây sao?

Tom bên cạnh thở dài tiếp lời: “Ít ra anh còn là chồng của vợ mình, còn tôi và cô ấy chẳng là gì cả. Mà bọn họ luôn thân thiết như thế sao? Khiến người khác ganh tỵ quá đi!”

Hoàng Phong quay đầu sang lườm Tom, chợt anh nảy ra một ý định liền đề nghị: “Có muốn chơi cùng với họ không?”

Hai cô gái xinh đẹp ngồi trên chiếc xe đang băng trên mặt nước xanh biếc mang theo hai vẻ đẹp đối lập nhưng lại hài hòa hoàn hảo một cách kỳ lạ.

K cá tính với bộ đồ bơi màu xanh đậm ôm sát cơ thể cùng chiếc quần bikini màu đen, tôn lên vẻ sexy khó cưỡng lại. Phía sau, Đông Nghi cũng không hề kém cạnh, làn da trắng nõn nà nổi bật trên hai mảnh bikini màu đỏ quyến rũ, phô được toàn bộ đường cong lý tưởng mà nhiều người mơ ước.

Đông Nghi đưa tay vịn lấy vai K ngồi phía sau xe trượt nước, dù chiếc xe của họ đang lao đi rất nhanh nhưng cô hoàn toàn yên tâm vào tài lái xe của người ngồi phía trước, cô vui vẻ cười tươi đưa mắt ngắm nhìn không gian xinh đẹp trước mặt.

“Lâu rồi không chơi vui như vậy.”

K nghiêng đầu mỉm cười, cô cũng có cùng cảm giác với Đông Nghi. Chợt phía sau lưng họ một chiếc xe trượt nước khác chạy tới, trên xe không ai khác chính là Tom và Hoàng Phong đang cầm lái.

“Mấy cô chơi vui quá ha, có muốn đua xem ai chạy tới du thuyền trước không?”-Tom hô to đề nghị.

K nhếch môi, nhìn xuống ánh mắt đồng thuận của Đông Nghi, bàn tay rồ ga chuẩn bị: “Được thôi, nhưng người thắng sẽ được lợi ích gì?”

“Muốn gì cũng được, tôi đây cả người của mình còn cho em được nữa là.”-Tom không suy nghĩ đáp nhanh.

Nhận thấy ánh mắt khinh thường của ba người còn lại cùng nhìn mình, anh cười giả lả: “Nhưng mà các cô không ai mặc áo phao hết, nhỡ té xuống nước thì sao?”

K lờ đi câu hỏi của Tom, nhìn Hoàng Phong hô: “Kết quả nói sau đi, xuất phát!”

Hoàng Phong đã chuẩn bị sẵn sàng, nhìn chiếc xe của K tăng tốc lập tức truy đuổi phía sau. Hai chiếc xe lướt nhanh trên mặt nước, phía sau nơi họ vừa chạy qua sóng biển gợn mạnh bắn lên tung tóe. Từ trên cao nhìn xuống, hai chiếc xe như uốn lượn vẽ những đường nét sống động lên con nước êm ả phía dưới.

“Ôm chắc vào!”-K gọi to với Đông Nghi, tốc độ chiếc xe của họ ngày càng tăng cao.

Phía bên cạnh, xe của Hoàng Phong cũng theo sát nút và gần như có thể vượt mặt được, nhưng đó không phải là thứ anh muốn. Đáy mắt đảo nhanh một vòng suy tính, anh bẻ lái cố tình gây khó dễ cho chiếc xe đối thủ. Hoàng Phong biết tay lái của K rất vững, như thế không thể làm khó được cho cô, nhưng người ngồi phía sau bị một phen chơi với ngã ào xuống nước.

Tom nhăn mày: “Không ngờ anh có thể đối xử tuyệt tình như vậy nha.”

Giọng anh lạnh lùng ra lệnh: “Cậu cũng nhảy xuống đi!”

Tom hiểu ý lập tức nhảy xuống, anh hô to để K khỏi lo lắng mà nhảy theo mình: “Cô ấy để tôi cho!”

Đông Nghi cảm hận lườm người chồng đang tiêu soái ngồi trên xe lướt nước đưa tay ra cổ ý đỡ mình trèo lên, anh như thế hại cô té ngã còn bày trò anh hùng cứu mỹ nhân sao? Còn lâu.

K khó chịu nhìn xuống Tom từ lúc nào đã trèo lên xe của mình ngồi phía sau cô: “Anh bẻ ổi vừa thôi, vừa rồi còn bảo lo cho Nghi mà?”

Tom thản nhiên đáp, tay không khách khí vòng qua ôm luôn chiếc eo người phía trước: “Vợ người ta tôi ôm vào cho bỏng tay à, để cậu ta lo đi!”

Nhìn nụ cười gian xảo của Hoàng Phong, Đông Nghi thật tình không muốn trèo lên xe của anh chút nào, nhưng xe của mình đã bị tên ngoại quốc kia cướp mất chỗ rồi. Đáng ghét!

“Chơi xấu!”

.
. .
.

TBC.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-ai-va-quyen-luc>